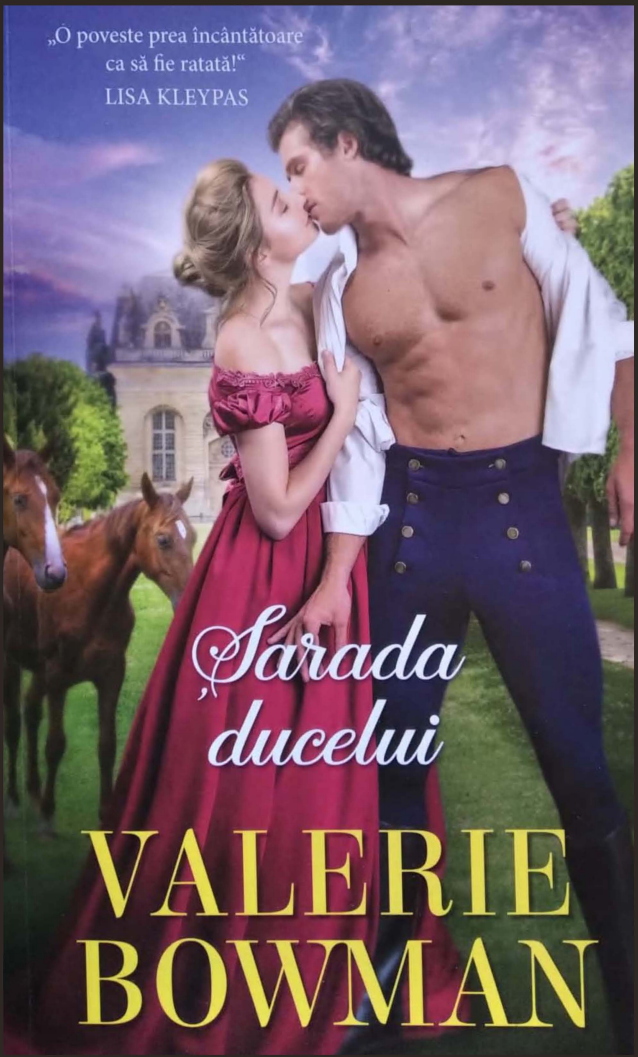
„O poveste prea încântătoare
ca să fie ratată!"
LISA KLEYPAS
Șarada
ducelui
VALERIE
BOWMAN

COLECȚIA
Iubiri de poveste

SERIA „CLUBUL VALEȚILOR"

EL SE DĂ DREPT GRĂJDAR

Rhys Sheffield, duce de Worthington, a pus pariu cu prietenii lui, pe o sumă absolut colosală, că se poate da drept servitor în casa unde urmează să aibă loc cea mai așteptată petrecere a sezonului monden. Dar când fosta lui iubită, o femeie extrem de inteligentă, îl recunoaște sub deghizarea de grăjdar, își dă seama că are ocazia perfectă de a i-o plăti pentru că a rupt logodna.

EA E VIITOAREA MIREASĂ

Frumoasa Lady Julianna Montgomery este, cel mai probabil, singura tânără de la petrecere care nu se află în căutarea unui soț. Este fericita logodnică a unui marchiz, mulțumesc frumos. Abia dacă-și mai aduce aminte de suferința provocată de felul în care fusese părăsită de ducele de Worthington, cu aproape doi ani în urmă. Numai că, brusc, a fost nevoită să-și amintească.

NIMIC NU E SIGUR

Rhys pare să fie peste tot, încordându-și mușchii, trudind sub arșița soarelui, iar Juliannei nu i s-a părut nicicând mai atrăgător. Cu farmecul lui caracteristic, o convinge să-i păstreze secretul. Dar când ea află că scopul lui e să câștige un pariu pus din ambiție, nu rezistă să își joace propriul joc. Își va petrece următoarele două săptămâni forțându-i lui Rhys limitele ca să îl facă să piardă pariul. Chiar dacă riscă să se aleagă ea însăși cu inima rănită.

Valerie Bowman a debutat în anul 2012, și de atunci romanele sale s-au bucurat de recenzii elogioase în *Publishers Weekly*, *Booklist* și *Kirkus Reviews*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7210-0
9 786063 372100
Alma

VALERIE BOWMAN

Sarada ducelui

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA
București

Prietenei mele Vickie Lambert,
de care îmi e dor în fiecare zi.

Prolog

Londra, iulie 1814

Rhys Sheffield, duce de Worthington, avea parte de o seară plăcută. E drept că toate serile lui erau plăcute, căci includeau, de obicei, băute cu prietenii și câte o ieșire la salonul de jocuri al lui Hollister, unde, de regulă, pierdea o mică avere în doar câteva ceasuri.

În acea seară, era la etapa „băută cu prietenii", care se consuma la hanul Capra Curioasă. Era un local decent în apropiere de cartierul londonez Mayfair. Acolo, el, Kendall, Bell și Clayton puteau bea pe săturate și vorbeau despre ce le trecea prin minte fără să fie cercetați și bârfiți de restul înaltei societăți. Preferau Capra Curioasă, care era mult mai prietenoasă decât localurile cu pretenții de pe St. James Street, frecventate în mod normal de gentlemeni.

Chiar înainte să intre în cârciumă, prietenii lui își exprimaseră la unison încântarea de a-l vedea revenind la vechile obiceiuri. Până de curând, nu mai fusese el însuși. Durerile de cap îi aminteau constant acest aspect. Dar nu-i plăcea să se gândească la asta, așa că de fiecare dată când avea ocazia, încerca să împingă totul undeva în străfundurile memoriei.

Rhys tocmai își comanda a treia bere de la o barmaniță atrăgătoare când Kendall, culmea, tocmai el, zise pe nepusă masă:

– Cred că a sosit momentul să-mi găsesc o soție.

Capetele tuturor celorlalți, adică al lui, al lui Bell și al lui Clayton se întoarseră deodată spre Kendall. Îl priveau cu toții de parcă și-ar fi pierdut mințile. Rhys, care nu rămânea niciodată în pană de cuvinte, își regăsi primul glasul. Se strâmbă, trase aer în piept, clătină puternic din cap și zise:

– *O soție?* Dumnezeule, omule! Nu-i nevoie să te grăbești spre ceva așa de... *permanent*.

Kendall era un om bun. După ce terminaseră împreună studiile la Oxford, Kendall devenise comodor în Marina Regală. Nu primise cadou funcția de la tatăl lui, fostul conte. Nu. Kendall muncise pe brânci. Nu exista bărbat mai ambițios, mai muncitor și mai loial. Iar acum, bietul de el chiar își dorea o soție. Mare mirare, la ce pătimise în precedenta tentativă de însurătoare, când necinstita Lady Emily Foswell îl lăsase cu ochii-n soare. Uitase deja, sărmanul de el?!

– Nu mai întinerim, replică Kendall.

– Din contră, zise Rhys, la 29 de ani suntem niște cățeluși. Tata avea peste *50* de ani când m-am născut eu.

Tatăl lui rămăsese celibatar vreme de zeci de ani, lucru care îl făcuse celebru. Apoi se însurase cu o femeie mult mai tânără – mama lui – și-și făcuse de îndată datoria, producându-l pe Rhys. Odată ce se asigurase că are un moștenitor, tatăl lui Rhys revenise degrabă la obiceiurile și la stilul de viață de burlac, lăsând-o pe tânăra soție să își găsească propriile plăceri și distracții în viață, lucru care se și întâmplase din plin. Drept urmare, Rhys fusese crescut mai mult de servitori, guvernante și preceptori. Din când în când, tatăl lui trecea pe la reședința ducală ca să vadă cât a mai crescut fiul său, ca să se asigure că băiatul înțelegea importanța titlului său și să îi dea sfaturi despre femei, sfaturi care lui Rhys i se păreau nu tocmai potrivite.

Sfaturile primite de la tatăl său clar nu îl ajutaseră în singura dată când Rhys fusese la un pas să se însoare. Scăpase ca prin urechile acului, după ce descoperise că pe tânăra în chestiune o interesa la el doar titlul nobiliar. Asta chiar era ceva ce împingea în străfundurile memoriei ori de câte ori avea ocazia.

Bell sau, mai precis, Beaumont Bellham, marchiz de Bellingham, era următorul dornic să i se adreseze lui Kendall. Deși era burlac, pe hârtie, Bell era căsătorit, practic, cu slujba sa de spion în Ministerul de Interne. Tolomacul chiar încercase să renunțe la titlul nobiliar ca să poată lupta ca simplu soldat în războaiele împotriva Franței.

Slavă Cerului, fusese refuzat.

I se oferise, în schimb, un post în Ministerul de Interne, unde era în siguranță în cea mai mare parte a timpului. Cu toate că Bell fusese, nu o dată, în unele misiuni periculoase, iar Rhys o știa.

Bell era inteligent, direct și hotărât. Dacă avea un defect, acela era, probabil, că muncea prea mult, pentru numele lui Dumnezeu! Dintre toți cunoscuții lui Rhys, nu exista individ care să aibă mai mare nevoie de relaxare. Iar Rhys nu ezita să i-o spună cât de des avea ocazia. Numai că, în loc să urmeze înțeleptul sfat al prietenului său, Bell îi spunea, la rându-i, lui Rhys că nu i-ar prinde rău să încerce o zi de muncă cinstită în loc să-și petreacă tot timpul pariind și tinându-se după fuste. Cine avea nevoie de genul ăsta de sfaturi?

Bell mijì ochii înspre Kendall.

– Ești sigur că ești pregătit? îl întrebă. Au trecut doar doi ani de când...

Bell nu duse ideea până la capăt, dar știau cu toții că se referea la Lady Emily. Iar expresia de pe chipul lui Kendall îi transmitea clar că ar face bine să-l lase în pace.

– Slavă Cerului! exclamă Clayton. Nu mai am răbdare să nu mai fiu singurul cu lațul în jurul gâtului.

Rhys râse. Clayton se lăsase recent priponit. De bunăvoie. Vicontelui îi plăcea știința și-i plăcea să creeze lucruri. Era extrem de bogat, cunoștea pe absolut pe toată lumea și era un membru activ al parlamentului. Nimeni nu crezuse că el avea să fie primul dintre ei care să se însoare. Dar până și Rhys se văzuse nevoit să recunoască faptul că însurătoarea îi prea amicului său. Clayton tocmai se întorsese din luna de miere și părea în continuare profund îndrăgostit de soția lui, Theodora. Mai știi? Poate chiar era ceva de capul amorului. Cel puțin pentru unii domni.

Rhys luă o înghițitură de bere și își privi pe rând prietenii. Se cunoscuseră la colegiul Eton, când erau puști de gimnaziu, și formaseră o prietenie trainică. Fiecare își avea rolul său în grup. De curând, Kendall era distras de legea pe care încerca să o facă adoptată în parlament. Privea forța de muncă și fusese susținută de el și de fratele lui, înainte ca acesta din urmă să moară de tuberculoză și să-i lase moștenire titlul de conte. Bell era pornit pe urmele unui ticălos care trădase armata engleză la Bidassoa, în Spania, iar Clayton era ocupat, ca de obicei, cu organizarea de petreceri și cu țițele politicii,

cele două lucruri la care se pricepea cel mai bine. Rhys era mai mult decât conștient că el, unul, era, dintre toți patru, tipul pe principiul „ce-o fi o fi". Își vedea conștiincios de băute, de pariuri și de alergatul după fuste. În definitiv, asta și aștepta lumea de la ducele de Worthington. Iar el nu le dezamăgea așteptările. Era unul dintre nenumăratii duci care își petreceau mai mult timp văzându-și de propriile plăceri decât de proprietățile care le reveneau. Doar pentru asta erau avocații, până una-alta, iar Rhys avea unul de toată isprava. Ba chiar se întâlnea zilnic cu individul ca să afle detaliile cumplit de plictisitoare ale modului în care îi erau administrate afacerile și proprietățile. Ce i se putea cere mai mult? Până la urmă, viața era făcută pentru a fi trăită, nu pentru a fi petrecută cu nasul în registre contabile. Sau în vreo carte. Chiar dacă Bell îl tachina adesea pentru că nu citea, Rhys rămăsese convins că aproape orice altceva e mai amuzant decât îndeletnicirea lecturii. Rhys avea mintea făcută pentru cifre, dar în loc să o folosească în administrarea afacerilor, o folosea la pariuri și la jocuri de cărți. Dar nu mai avea importanță. Ce pierdea într-o zi putea recupera a doua zi. Asta era și frumusețea jocului, faptul că exista mereu o a doua șansă. Ceea ce nu se putea spune despre căsătorie.

O căsătorie proastă era o capcană pe viață. Mai ales că, din ce observase, unele femei nu erau decât niște uneltitoare mincinoase puse pe căpătuială și dornice să prindă peștele cel mare. În lumea lor, peștele cel mare însemna bărbatul cu cel mai răsunător și important titlu. În afară de familia regală, cel mai eligibil era un duce. Tatăl lui Rhys avusese grijă să-i bage asta în cap încă de când abia începuse să meargă. Îi explicase că trebuia să aibă mare, mare grijă cu sexul frumos. Și avusese. Sau așa crezuse.

Spre deosebire de Kendall, Rhys măcar nu o ceruse pe femeia de care aproape că se îndrăgostise. În privința lui Lady Emily Foswell, Rhys fusese mereu bănuitor, de dragul lui Kendall. Femeia nu păruse niciodată cu adevărat bucuroasă să fie în preajma lui Kendall. Iar când îl lăsase baltă în ajunul nunții ca să înceapă o relație cu un baron, Rhys fusese chiar mai furios decât Kendall însuși. Acesta din urmă era în acea perioadă în marină și primise vestea cu un aer de nefericire și de resemnare, totodată. Rhys, ei bine, Rhys fusese gata-gata să o găsească pe femeie și să-i țină un discurs moralizator

despre importanța loialității, despre trădare și despre lăcomie. Chiar dacă el, unul, nu era în măsură să țină nimănui discursuri moralizatoare pe orice temă, Kendall avea tot dreptul. Singura consolare a lui Rhys era de-acum faptul că Lady Emily avea să-și petreacă restul vieții știind că făcuse greșeala de a da un viitor conte pentru un baron. Ha!

– Sunt foarte serios, continuă Kendall. Trebuie să mă ocup de siguranța titlului de conte. Mă tem că am fost prea ocupat cu legea forței de muncă. Am fost neglijent că am așteptat așa de mult să găsesc o soție.

– Eu cu siguranță nu o să te contrazic că ai fost prea ocupat cu legea forței de muncă, pufni Rhys. Mai degrabă obsedat.

Kendall ridică din umeri.

– Păi, acum că votul a fost amânat până la toamnă în Camera Lorzilor, am mai mult timp să adun voturile de care am nevoie. Aș putea să mă apuc și să-mi caut serios o soție.

– Eu nu mă deranjez niciodată să votez în parlament, spuse Rhys. Nu-mi plac orele. Și toată cearta aia este de-a dreptul extenuantă. Bell îi aruncă o privire afectată și clătină din cap.

– Doamne ferește să te intereseze locul tău acolo sau vreuna din problemele țării.

Rhys le oferi cel mai fermecător zâmbet al său.

– Am complet încredere că voi, băieți, vă ocupați, răspunse Worth, bătându-l pe spate pe Bell.

– Când va veni momentul votului pentru legea fratelui meu, continuă Lucas, adresându-se lui Worth, eu vin acasă la tine și te scot din pat.

Râsetele lui Bell și Clayton umplură separeul unde se aflau. Prietenii lui Rhys știau despre el că detestă orice implică trezirea de dimineață. „Să te vădl" îl provocă Rhys în gând. I se părea mai sănătos așa.

– Hai să nu mai vorbim despre asemenea lucruri neplăcute, zise Rhys cu glas tare, oftând. Kendall, vrei să găsești o soție. Asta-i mult mai interesant. Acum, ce vârstă ai?

Se lăsă pe spate în scaun, mijindu-și ochii și-l măsură pe conte. Rhys știa la fel de bine ca toți ceilalți că aveau aceeași vârstă. Doar că îi plăcea la nebunie să se prefacă a uita câți ani aveau

și că îi despărțeau câteva luni. Tatăl lui îi spunea adesea că vârsta era doar un număr fără însemnătate. Kendall ridică din sprânceană.

– Aceeași vârstă ca tine, bătrâne.

– Păi atunci, făcu Rhys, după mine, ai destul timp să-ți găsești o soție.

– Ușor de zis, venind de la un bărbat căruia nu i-a păsat deloc să-și asigure *propriul* titlu, îi răspunse Kendall cu un zâmbet prietenos.

Rhys îi întoarse zâmbetul, al lui fiind însă al unui strengar pus pe rele.

– Nu pot să te contrazic cu asta, spuse.

Se întoarse înspre fata de la bar și îi adresă un zâmbet de-a dreptul seducător, cel pe care îl rezerva de obicei femeilor, și ceru încă un rând de băuturi pentru toți cei de la masă.

– Da, păi, dacă chiar cauți în mod serios o soție, Lucas, sezonul tocmai s-a terminat, îi atrase atenția Clayton. Se pare că ai pierdut ocazia. Întreaga aristocrație este pe cale să se retragă în provincie de cum parlamentul se închide săptămâna viitoare.

– Știu asta, zise Kendall încuviințând scurt din cap. Mi se face pielea de găină când este sezonul. Este plin de domnițe fandosite și mame cu ochii numai după avere, dornice să se comporte exemplar în speranța să pună mâna pe un soț bogat. Nu vreau să găsesc o soție așa.

– Cum altfel vrei să găsești una?

Bell miji ochii. Marchizul punea ceva la calea, Rhys putea să bage mâna-n foc.

– Nu știu exact cum, zise Kendall și mai luă o înghițitură de bere. Dar de data asta am de gând să găsesc o domnișoară care să mă iubească pentru mine însumi.

Poftim. Măcar își învățase lecția după experiența cu Lady Emily. Desigur, Rhys nu avea idee cum și unde se găsesc femeile „care să mă iubească pentru ceea ce sunt". I se părea de-a dreptul imposibil, dar măcar era abordarea corectă. În sfârșit, prietenul lui ascultase vocea rațiunii.

– Da! exclamă Rhys dând cu pumnul în masă și cu o undă de furie în glas. Cred că putem cădea cu toții de acord că Lady Emily este cea mai josnică ființă cu putință. Nu are nici o scuză pentru ceea

ce a făcut, să arunce un bărbat pentru unul cu un titlu mai bun. În ceea ce mă privește, ea nu mai există.

– Putem să *nu* discutăm despre Lady Emily, vă rog? gemu Kendall și-și acoperi fața cu o mână.

Barmanița reapăru cu băuturile și, odată cu ea, reapăru și zâmbetul lui Rhys.

– Continuă să le aduci, iubire, îi spuse el, apoi se întoarse din nou spre Kendall. Eu doar subliniez că dacă vrei o domnișoară care să te iubească pentru tine însuți, sezonul, cu tot ridicolul lui, este ultimul loc unde să cauți.

– Da, oftă Kendall, ridicând halba înspre ceilalți meseni. N-am zis deja asta? continuă el. Ultimul loc unde m-aș duce ar fi sezonul și petrecerile sale, de asta am și evitat ultimele două sezoane ca dracul tămâia.

– Aha, de asta n-ai participat la plictisitoarele baluri de la Almack? răspunse Rhys cu un surâs. Eu credeam că din cauza ceaiului călduț și a discuțiilor banale. De aia stau departe de ele.

– Le eviți pentru că nu servesc coniac, și asta o știm cu toții, făcu Bell, privindu-l fix și încrucișându-și brațele la piept.

Rhys îi făcu prietenului său cu ochiul. Nu avea de gând să nege.

– Pentru asta și pentru că nu-mi oferă creditul pe care mi-l dau la Hollister.

Kendall își scărpină bărbia, privind în gol.

– Dacă domnișoarele aristocrate n-ar ști că-s conte, aș avea o ocazie mult mai bună să găsesc o partidă, mormăi el.

Rhys izbucni într-un râs atât de răsunător că aproape făcu să crape bârnele din lemn ale tavanului.

– Aș plăti să văd *asta*. Un conte îmbrăcat în haine obișnuite pentru a găsi *adevărata iubire*. Are ceva poetic, nu?

Clayton râse, la rându-i, și clătină din cap. În schimb, privirea vicleană și intensă a lui Bell deveni și mai intensă.

– Nu-i o idee *complet* ciudată, zise el, înclinând ușor capul.

– Ce nu este? întrebă Kendall.

– Ideea de a te preface că ești un om de rând pentru a găsi o soție, răspunse Bell.

Rhys îl lovi prietenește pe spate.

– Omule, ai înnebunit? Tu nici măcar nu *bei*.

Normal că Bell nu băuse. Nu bea niciodată. Era cel mai enervant lucru la el. Marchizul prefera să rămână în controlul deplin al tuturor facultăților și o știau cu toții. Era singurul care reușise să evite problemele în care intraseră ceilalți trei de-a lungul timpului și asta se datora, de obicei, faptului că era mereu lucid și treaz. Bell se aplecă peste masă și-l privi fix pe Kendall.

– În circumstanțele potrivite, ar putea funcționa, știi?

– Să mă prefac om de rând? întrebă Kendall, clipind des. Nu văd cum.

– Toată lumea din aristocrație îl cunoaște, sublinie Clayton. Cum ar reuși?

Hmm. Oare Bell chiar vorbea serios? Rhys îl scrută cu privirea. Vorbea serios, așa-i? Ei, bine, putea ieși ceva interesant. Chiar foarte interesant.

– Sugerezi să poarte o mască sau să-și schimbe înfățișarea? întrebă Rhys, mijind ochii întocmai precum Bell.

Oare chiar putea să meargă?

Kendall se uita când la Rhys, când la Bell.

– Doar nu sunteți serioși. Clayton are dreptate. Cum ar funcționa vreodată?

– Nu, nu un costum. Bell i se adresă lui Worth. Mă gândeam la ceva cum ar fi situația... potrivită. .

– Voi doi mă speriați, știți asta? răspunse Lucas. Pare că încercați cu adevărat să puneți la cale o metodă prin care ideea asta ridicolă să funcționeze.

– Ca o... petrecere la casa de la țară, îi zise Bell lui Rhys, frecându-și bărbia și ignorându-i complet pe ceilalți.

Rhys înclină capul într-o parte, cu ochii mijiți în continuare.

– Da, o petrecere la casa de la țară. Înțeleg ce vrei să zici.

– Dar nu poate să fie *orice* petrecere, desigur, continuă Bell. Ar trebui să fie organizată de cineva care știe despre experiment.

– Experiment? interveni Clayton. Puține lucruri îmi plac mai mult decât un experiment și sunt pe cale să trimit invitațiile la petrecerea anuală de la casa mea de la țară.

– Experiment? repetă și Kendall, nedumerit.

Bell pocni din degete.

– Petrecerea de la casa ta de la țară ar fi perfectă, Clayton.

– Stai. Stai. Stai. Stai. Stai.

Aşezat între Bell şi Rhys, Kendall îi împinse pe amândoi de umeri. Devenea tot mai îngrijorat că prietenii lui vorbeau serios. Şi chiar luau chestiunea foarte în serios.

– O petrecere la casa de la ţară nu-mi va schimba identitatea. Domnişoarele din aristocraţie tot vor şti cine sunt la o astfel de petrecere.

– Are dreptate, zise Clayton, dând peste cap încă nişte guri de bere.

Clayton era mereu vocea raţiunii. Pur şi simplu nu avea imaginaţia unora ca Bell şi Rhys. Bietul de el.

– Nu dacă invitaţi doar debutantele din acest sezon, explică Bell cu un zâmbet plin de îngâmfare Şi nu dacă creezi circumstanţele potrivite.

Kendall trase aer în piept şi îşi dădu halba mai la o parte.

– Domnişoarele s-ar putea să nu mă cunoască, dar unele dintre mamele lor, da. Mai multe au fost deja la Curte cu o fiică mai mare care a debutat.

– Aici intervin *circumstanţele* potrivite, spuse Bell, încrucişându-şi braţele la piept şi continuând să zâmbească.

Rhys îşi scărpină barba de o zi şi afişă un zâmbet şi mai larg decât cel al lui Bell.

– Pe Dumnezeu, cred că ai descoperit ceva.

– Eu refuz să port o mască, dacă la asta te gândeşti. Este de-a dreptul medieval! declară Kendall, clătinând din cap.

– Nu o mască, îl linişti Bell.

Se lăsă pe spate în scaun şi îşi muşcă buza de jos, gest pe care îl făcea adesea când punea ceva la cale.

– Sau un costum, continuă Kendall.

Împinse halba şi mai departe. Bietul de el, chiar încerca să îşi revină în simţiri. Ha!

– Nu neapărat un... costum.

Bell şi Rhys făcură un schimb de priviri de-a dreptul îngrijorător pentru bietul Kendall.

– Pentru Dumnezeu, o să mă distrez de minune asistând la toată tărăşenia, zise Rhys.

– La ce tărășenie? întrebă Clayton, cu un aer confuz, încrețindu-și nasul. Deja nu mai înțeleg ce mama naibii îndrugați acolo.

– Kendall, aici de față, se va preface că e servitor, spuse Bell, cu un rânjet satisfăcut.

Kendall îl privi uluit.

– Servitor?

– Da. E perfect, confirmă Rhys.

Kendall se întoarse spre el și-l privi de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Perfect? Eu? Să fiu un servitor? Cum este asta perfect?

– Asta tot nu rezolvă problema cu mamele domnișoarelor care îl pot recunoaște. Chiar și îmbrăcat ca un servitor, sublinie Clayton.

– Ah, ba da, răspunse Bell. Tocmai asta-i frumusețea. Majoritatea oamenilor nu se uită la servitori. Nu sunt atenți la majoritatea lucrurilor, doar la ce au nevoie și ce vor. Măcar atâta am învățat în pregătirea mea ca spion, că oamenii nu-s atenți la detalii. Sunt dispus să pariez că nici una dintre acele domnișoare aristocrate nu se va uita de două ori la Kendall dacă-i îmbrăcat ca un servitor și realizează îndatoririle unui servitor. Până la urmă va purta livrea, pantaloni până la genunchi și perucă pudrată.

– Și are și avantajul că un servitor va fi în excelenta poziție de a descoperi cum se poartă realmente o domnișoară, adăugă Worth, dându-și părul negru lung de pe față cu degetele. Aș face pariu că se poartă cel mai frumos când se adresează unui potențial soț și cel mai urât când se adresează unui servitor. Dumnezeu mi-e martor, asta am văzut mereu la mama.

– Sunteți nebuni amândoi, știți asta, da? făcu Kendall, părând cu adevărat alarmat.

– Nu știu, își drese glasul Clayton, aranjându-și lavaliera. Dar mie-mi sună bine. Sunt absolut dispus să-mi pun la bătaie casa și petrecerea pentru un asemenea experiment.

– Atunci ai înnebunit și tu! decise Kendall.

– Gândește-te, zise Bell, revenind cu atenția spre Lucas. Există potențialul de a-ți oferi exact ceea ce vrei. O imagine nestingherită a celor mai recente debutante, purtându-se exact așa cum ar face-o când tu nu te-ai uita.

Kendall miji ochii și-l scrută atent pe marchiz.

– E de-a dreptul alarmant că nu consideri că există ceva greșit în acest plan.

Bell ridică din umeri.

– Ce să fie greșit? Nu văd problema. Nu-i vreun mare risc. Dacă te recunoaște cineva, o să-i cerem acelei persoane să intre în joc. Sigur i-ar plăcea.

– Și dacă găsesc o domnișoară care să-mi placă? răspunse Lucas. Ar trebui să-mi dau pur și simplu jos livreaua și să declar că-s un conte, și să mă aștept ca ea să se îndrăgostească nebunește de mine?

– Deloc, zise Bell. Doar sugerez că vei avea ocazia să le cunoști pe aceste tinere în funcție de cum se comportă cu servitorii. Sunt convins că acelea cu caractere frumoase vor fi amabile și agreabile. Și când vei avea câteva candidate în vedere, vei ști pe cine să curtezi în următorul sezon.

Kendall clătină încet din cap și, în sfârșit, trase halba înapoi înspre el. Poate că ideea începea să îi surâdă.

– Deci propuneți să-mi aleg viitoarea mireasă în funcție de cum se comportă cu un servitor?

Bell ridică din sprânceană.

– Cum se purta Lady Emily cu servitorii?

Kendall își încleștă fălcile, iar Rhys țuguie buzele. Bell știa întotdeauna exact ce să spună. Nu o dată, Lady Emily se răstise la cei care o serveau. Fuseseră martori cu toții.

– După cum vă uitați la mine, deduc că înțelegeți punctul de vedere, zise Bell, tărăgănând cuvintele.

Kendall păru să îi ia în calcul spusele. Rhys își dădea seama că prietenul său începea să vadă avantajele planului. Nu avea cum să nu o facă. Avea nevoie de o soție. Ce modalitate mai potrivită de a găsi o femeie în care să poată avea încredere?

– Uite, sunt dispus să mă înham la asta cu tine, zise Bell ridicând din umeri.

– Poftim? făcu Rhys încruntându-se. De ce-ai face-o?

Bell se relaxă în scaun.

– Pentru că am redus la trei persoane cercul suspecților în cazul trădătorului de la Bidassoa.

– Bărbatul pe care îl vânezi pentru Ministerul de Interne? întrebă Rhys, coborând vocea.

– Întocmai, zise Bell. Dacă amicul nostru Clayton, aici de față, i-ar invita la petrecere și pe cei trei suspecți, mă voi preface și eu că sunt servitor, ca să pot sta cu ochii pe ei.

Rhys lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

– Măi, să fie, Bell! Trebuia să-mi dau seama de la bun început că ai un motiv ascuns. Munca ta în slujba Majestății Sale nu se încheie niciodată. Nici măcar atunci când bei.

Bell rânji larg.

– De ce n-am folosi ocazia pentru două demersuri utile în loc de unul singur? Recunosc, mă gândeam la plan înainte să ne spună Kendall despre intenția de a-și găsi o soție, dar dacă avem amândoi de câștigat e cu atât mai bine. Dar va trebui să ne purtăm chiar ca niște servitori. Să ne ocupăm de invitați și să facem tot ce trebuie să facă servitorii.

– Hm! Îmi cam surâde ideea că sub acoperișul meu se desfășoară o misiune de spionaj, zise Clayton și luă o gură de bere. Întreaga situație capătă accente foarte interesante. Și, cum n-am fost în slujba Maiestății Sale ca soldat, consider că e de datoria mea să susțin acest plan. Ca să nu mai vorbim de pasiunea mea pentru experimente. Ia zi, Kendall, o facem?

Lucas duse halba la gură și o goli. Apoi își șterse gura cu dosul palmei.

– Acum că mi se alătură și Bell, cum aș putea să refuz?

Worth mai acceptă o halbă de bere de la hangiță și îi aruncă o monedă drept bacșiș. Îi zâmbi scandalos de fermecător, după care redeveni atent la conversație.

– Eu, unul, sunt așa de interesat să văd cum vor ieși lucrurile că nu doar voi privi la spectacol, ci voi și paria o sumă mare că voi doi nu o veți scoate la capăt. Pariați cu mine? întrebă el, aruncându-le privirea lui cea mai competitivă.

Bell își dădu ochii peste cap.

– La tine totul se rezumă la pariuri, Worth.

– Poate, dar trebuie să recunoști că ăsta-i un pariu deosebit de tentant. Worth ridică bărbia către marchiz. Cinci sute de lire că pe amândoi vă va recunoaște o mamă cu ochii ageri într-o săptămână.

– Accept eu pariul! declară Clayton, ridicând degetul în aer. Bănuiesc că vei participa ca oaspete, Worthington.

Rhys dădu să răspundă, dar îl întrerupse un hohot de râs al lui Kendall.

– Normal că participă ca oaspete. Amicul nostru Worth n-ar putea *niciodată* să fie luat drept servitor. Clătină din cap cu compasiune către duce. Mă tem că n-ai rezista o noapte servindu-i pe alții.

Nările lui Worth fremătară. Se adună și-și îndreptă umerii.

– Mă simt jignit. Dacă voi puteți, sigur pot și eu.

Clayton își umflă obrajii și clătină din cap, fără să se uite în ochii lui Worth.

– Hmm. Nu-s prea sigur că-s de acord cu asta, amice.

Worth își încrucișă brațele la piept și-și săgetă prietenul cu privirea.

– Chiar crezi că n-aș scoate-o la capăt?

– Chiar cred că n-ai scoate-o la capăt, recunoscu Clayton cu un aer ușor jenat. Nu dacă ai fi într-adevăr nevoit să faci cu adevărat treburile unui servitor. Deci nu.

Rhys se uită apoi la Bell.

– Nici tu nu mă crezi în stare?

Oare chiar asta credeau prietenii lui despre el? Știa că avea reputație de trântor, dar chiar nu îl credeau în stare să lucreze ca servitor nici măcar două săptămâni?

Bell clătină din cap.

– Nici o șansă. Îmi cer scuze, Excelență, dar ești prea obișnuit să fii servit ca să fi poți servi pe alții.

– Dar tocmai de-asta știu cum se fac lucrurile așa cum se cuvine, se apără Rhys.

Kendall pufni.

– Mă tem că a-i vedea pe alții servind și a servi sunt două lucruri complet diferite.

Rhys făcu ochii mari. Ipocritul!

– Ești conte, pentru Dumnezeu! Ce te face să crezi că-i poți servi pe alții?

– Poate că-s un conte, dar știu ce-i munca grea. Am petrecut ani în marină muncind, băgând calafat în găuri și scoțând viermii din pesmet. Și astea două sarcini erau plăcute pe lângă alte sarcini de-ale mele, răspunse Lucas.

Rhys lovi cu palma-n masă, făcând halbele să se clatine.

– Bine. O *mie* de lire că rezist și eu ca servitor timp de două săptămâni. Sau că măcar rezist mai mult decât oricare dintre voi.

– Cine-i nebun acum? făcu Clayton, ridicând sprâncenele înspre Rhys.

– Vorbesc foarte serios, zise acesta, strângând din dinți.

Principala lui trăsătură de caracter era competitivitatea și nu devenea niciodată mai competitiv decât atunci când i se spunea că nu e în stare de ceva. Asta îl ambiționa teribil. Avea să câștige acel pariu chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea.

– O mie de lire, domnilor. Cine acceptă pariul?

– Eu! strigară toți trei la unison.

Capitolul 1

Reședința de la țară a vicontelui Clayton
Devon, august 1814

Slavă Cerului că scăpase în sfârșit din casă! Doamna Cotswold, menajera lui Clayton, putea fi o femeie înspăimântătoare când voia, și se părea că voia în cea mai mare parte a timpului.

Femeia avea sarcina de a se asigura că cei trei nobili erau pregătiți să lucreze la reședința lui Clayton. Începuse să îi pregătească încă de la Londra, iar pregătirea continua și la țară. Dacă Rhys ar fi avut măcar o idee vagă despre disciplina strictă și ochii vigilenți sub care urma să se afle câtă vreme făcea pe servitorul, poate nu s-ar fi alăturat atât de repede experimentului, cum îl numise Clayton.

Dar pusese pariul și nu îi stătea în fire să se retragă dintr-un rămășag, cu sau fără doamna Cotswold. Plus că din cauza banilor pe care îi investise în acest pariu nu putea să renunțe nici dacă menajera lui Clayton era însăși Meduza.

Aveau și un nume pentru micul lor experiment. Clubul Valeților. Fusese ideea lui Kendall. Suna bine, numai că nu aveau să fie valeți. La Londra, Rhys își anunțase prietenii că în loc de valet ar vrea să facă pe grăjdarul. La început, Kendall nu fusese de acord, dar pe urmă Bell îl informase că avea de gând să fie valet personal, căci asta l-ar fi adus în proximitatea bărbaților pe care voia să îi urmărească. Dacă Bell putea fi valet personal, atunci și Rhys putea fi grăjdar, iar Kendall fusese nevoit să accepte situația. Unde mai pui că era un gest de sportivitate din partea lor să îi îngăduie lui Rhys să se ocupe de un domeniu la care chiar se pricepea. Caii și grajdurile erau, de departe, partea lui preferată dintr-o proprietate. Iar la acest capitol, proprietatea lui Clayton excela.

Rhys se cam săturase de cicăleala doamnei Cotswold și reuși să se refugieze în grija directă a domnului Hereford, mai-marele grajdurilor.

Rhys se plimba de colo-colo în livreaua lui cea nouă, cu bagajul în care își aruncase la repezeală câteva haine și obiecte de igienă personală, când îl găsi domnul Hereford.

– Dumneavoastră sunteți domnul Worthy?

Bătrânul se apropie de el și-i întinse mâna.

– Pentru moment așa mă cheamă, răspunse Rhys chicotind și strângându-i mâna.

Îi plăcu imediat de șeful grăjdarilor. De vârstă mijlocie, cu ochi albaștri strălucitori și un zâmbet deschis, domnul Hereford părea că îl va chinui pe Rhys mult mai puțin decât doamna Cotswold. Era limpede că își alesese șeful potrivit.

– Înțeleg că lordul Clayton te-a informat cu privire la intențiile mele? întrebă Rhys.

Domnul Hereford încuviință din cap.

– M-a informat, Excelență.

– A, nu! Fără adresări de genul ăsta, răspunse Rhys, clătinând din cap. Cât timp mă voi afla aici voi fi domnul Worthy. Nu Excelență, nu milord și, te rog, nici o referire la titlul de duce.

– Desigur, desigur, Exce... domnule Worthy, zâmbi domnul Hereford.

– E un aspect cu atât mai important când oaspeții sunt la grajduri. Unii dintre ei ar putea să mă cunoască. Dacă vezi că dispar, să știi de ce.

– Am înțeles, zise domnul Hereford.

– Dar când sunt aici vreau să mă tratezi ca pe oricare alt grăjdar. O să-mi îndeplinesc îndatoririle și o să fac ce face toată lumea. Chiar insist.

– Prea bine, milo...

Domnul Hereford zâmbi din nou. Rhys arătă peste bagajul pe care îl căra în spate.

– Nici nu mi-am adus cufăr, doar ce vezi aici. Dacă ești amabil să-mi arăți unde voi dormi, mă duc să despachetez.

– Păi chiar vreți să dormiți aici, milo... domnule Worthy? întrebă omul, părând foarte confuz.

– Bineînțeles, răspunse Rhys. Unde dorm celelalte ajutoare de la grajduri?

Domnul Hereford arătă cu privirea înspre o scară.

– Acolo, sus. Alegeți-vă un loc.

– Mulțumesc, domnule Hereford. Mă întorc imediat ca să-mi arăți ce responsabilități îmi revin.

Domnul Hereford dădu din cap și se pregăti să plece. Dar înainte ca Rhys să apuce să ajungă la scară, șeful grăjdarilor se întoarse spre el.

– Vă pot pune o întrebare, Excelență? Adică, domnule Worthy.

– Da, bineînțeles.

– Lordul Clayton n-a spus nimic, și noi murim de curiozitate. De ce faceți asta?

– Nu poți ghici, domnule Hereford? râse Rhys. Am pus un pariu. Pe o sumă frumușică.

Domnul Hereford clătină din cap și râse, la rândul lui.

– Aveți dreptate. Trebuia să-mi dau seama.

– Pot să te întreb și eu ceva?

– Sigur.

– La astfel de petreceri se întâmplă des ca mulți oaspeți să vină la grajduri? Multe dintre debutante, mai ales?

– Nu multe. Dar se găsesc mereu două-trei care apreciază caii mai mult decât le plac bârfele și ceaiul.

Rhys înclină din cap și se întoarse să urce scările. Chiar cunoștea o astfel de femeie, dar, cu siguranță, ea nu avea să vină la petrecere. Cel puțin asta spera, la naiba!

Capitolul 2

De la fereastra camerei ei situate la etajul doi al reședinței de la țară a vicontelui Clayton, Julianna Montgomery privea înspre grajduri. Ea și sora ei, Mary, fuseseră cazate într-o cameră, iar mama lor, în încăperea alăturată. Ajunseseră de dimineață, dar mama lor deja insista ca ele să se „odihnească". Juliannei îi displăcuse dintotdeauna odihna. Era o îndeletnicire atât de neinteresantă! Prefera să fie afară, călare. Își trecu degetele peste geamul rece și rămase cu privirea pierdută de-a lungul grădinii și al pajiștii din spatele clădirii.

Grajdurile lui Clayton erau faimoase în întreaga Londră. Julianna de-abia aștepta să le vadă cu ochii ei. Dacă era să dea crezare zvonurilor, doi dintre armăsarii vicontelui erau descendenți ai faimosului armăsar berber Godolphin Arabian. Singurul nobil despre care știa că mai deține un urmaș al lui Godolphin era... bleah! Oribilul, odiosul, nesuferitul, mincinosul duce de Worthington, cunoscut drept Detestabilul.

Julianna clătină din cap, mustrându-se pentru că se gândise la el. Nu merita. Era o decizie pe care o luase la începutul sezonului trecut. Hm! Al celui de-al treilea sezon al ei.

Faptul că din pricina Detestabilului nu era deja logodită la al treilea sezon încă o făcea să scoată fum pe nări. Dacă dezgustătorul, mincinosul, nesincerul... Nu! Tot nu era bine. Insultele însemnau că se gândește la el, iar ea refuza să o facă.

La ce se gândea înainte ca Detestabilul să-i revină în minte? A, da, la cai! La rasele pursânge. Doar pentru ei fusese ea de acord să le însoțească pe mama și pe Mary în această ieșire la țară. În fine, pentru ei și pentru că Mary îi ceruse ajutorul în căutarea unui potențial logodnic. Julianna nu mai avea nevoie să caute

pe cineva pentru ea, căci era deja logodită cu cel mai eligibil bărbat din Londra.

Bine, poate că marchizul de Murdoch era al treilea cel mai eligibil, dacă era sinceră. Adevărul era că acel bun de nimic duce de Worthington era cel mai râvnit bărbat, dar era un ticălos și un nemernic și un... Nu, nu era bine!

Al doilea cel mai eligibil era marchizul de Bellingham, dar nici el nu intra la socoteală. Mai întâi pentru că era un burlac convins, care nu arătase niciodată nici cel mai mic interes față de căsătorie. În al doilea rând, pentru că se zvonea că lucra pentru Ministerul de Interne și era profund dedicat muncii sale. Chiar dacă primele două argumente nu ar fi fost valabile, rămânea acela că marchizul de Bellingham era cel mai apropiat prieten al Detestabilului. Asta îl făcea absolut de neacceptat pentru ea. Nu voia să aibă nimic de-a face cu acel individ odios.

Julianna își petrecuse primul ei sezon monden încercând să îi atragă atenția și celui de-al doilea, fiind chiar curtată de el. Toată lumea care conta credea că logodna lor era iminentă. Inclusiv în ziare se bătuse discret monedă pe asta. Și nu oriunde, ci în *The Times*, pentru numele lui Dumnezeu! Prin urmare, când ducele se retrăsese cam brusc la reședința de la țară, chiar înainte de finalul celui de-al doilea sezon al ei, în urmă cu un an și ceva, toată lumea fusese șocată, inclusiv Julianna, de faptul că Worthington nu doar că nu o ceruse de soție, ci și tăiase orice legătură cu ea.

Ultima dată când primise vești de la el fusese la multe luni după plecarea lui. Într-o scrisoare prost scrisă, nu îi dăduse prea multe detalii despre schimbarea lui de atitudine și nici nu menționase când s-ar putea revedea.

Își petrecuse o bună bucată din cel de-al treilea sezon scrutând fiecare listă de invitați și fiind atentă la fiecare ieșire mondenă, doar-doar îl va vedea. Abia când sezonul ajunse la jumătate, mama, draga de ea, o luase deoparte și purtase cu ea „acea discuție". Cea de care Julianna avusese nevoie în tot acel timp. Cea în care mama îi reamintise Juliannei că putea face două alegeri în viață. Putea aștepta ca Worthington să reapară sau putea să se comporte ca o adevărată reprezentantă a familiei Montgomery și să-și vadă de treabă, căutând să-și asigure a doua cea mai bună partidă cu putință.

– Nu-i demn de gândurile tale, îi spusese mama la acea discuție, iar acele cuvinte deveniseră pentru Julianna o mantra.

Le repetase iar și iar în săptămânile care urmaseră.

– Unde mai pui că îți iroșești pentru el cele mai frumoase luni.

În acea noapte, când se dusese la culcare, Julianna încă era frământata fostă potențială logodnică a ducelui de Worthington. Dar a doua zi de dimineața se trezise ambițioasa și viitoarea potențială logodnică a marchizului de Murdoch. Marchizul era chipeș, bogat și fermecător. Ce conta că mai puțin chipeș, hogat și fermecător decât Detestabilul?

Julianna își atinsese splendid scopul. Când mai era cam un sfert din sezon, ea și Murdoch formau deja un cuplu. Singura neplăcere fusese când ziarele lăsaseră să se înțeleagă că îl cucerise pe al doilea cel mai râvnit burlac și că Worthington îi scăpase cumva printre degete. O iritase aluzia, dar cum Murdoch nu făcuse niciodată referire la acel articol, ce importanță avea? Totul se aranjase cum nu se putea mai bine. Mult mai simplu decât se așteptase. Acum, cea mai plăcută parte era că era oficial logodită, nunta urma să aibă loc primăvara următoare și de-acum se putea relaxa la o petrecere la țară și putea călări după placul inimii. Și urma să o ajute, desigur, pe Mary să-și găsească un logodnic.

Sora ei mai mică avusese un prim sezon promițător, dar care nu se concretizase într-o cerere în căsătorie. Situația avea să fie rectificată rapid, dacă era vorba să se implice și Julianna. Dar, în fine, toate lucrurile la timpul lor.

Julianna își privi sora, care stătea întinsă pe pat, de cealaltă parte a camerei. Părul blond îi era răsfirat pe pernă. Ochii de culoarea alunei erau închiși. Da, Mary cea ascultătoare dormea, iar mama citea, probabil. Era ocazia perfectă să vadă acei armăsari superbi.

Era vreme să-i caute un partener lui Mary. Mai târziu, la cină, chiar în acea seară. Cu toate că erau prieteni apropiați, ducele de Worthington nu luase parte niciodată la petrecerea de la țară pe care vicontele o dădea la sfârșitul verii. Julianna se asigurase de asta înainte de a accepta să vină. Se părea că Detestabilul nu agrea petrecerile înțesate de debutante și de mamele lor. Cu atât mai bine pentru ea.

Julianna privi în jur. Pieptul lui Mary se ridica și cobora în ritmul respirației. Julianna surâse.

– Cred că dau o fugă până la grajduri, șopti ca pentru sine. Și-o să văd dacă pot să dau și o tură.

Capitolul 3

Rhys afișa un zâmbet până la urechi în timp ce-și vedea de lucru la grajduri, mângâindu-l pe Alabaster, abia întors de la plimbarea de mai devreme. Mai întâi, trebuia să-și cumpere o trăsură nouă. Apoi doi cai suri, asortați. N-ar prinde rău și o garderobă nouă. Și voia să aducă unele modificări proprietății din Kent.

Da. Banii pe care urma să-i câștige în urma pariului aveau să fie bine-veniți, într-adevăr. Dar câștigarea lor avea să fie mai plăcută decât cheltuirea lor. Era mereu partea lui preferată. Sigur, avea să se comporte elegant, spunându-le prietenilor lui că făcuseră.treabă bună și se descurcaseră de minune. Apoi urma să le ia și ultimul bănuț, ducându-se apoi la Hollister ca să se joace un pic cu proaspătul câștig.

Nu se făcea să dezamăgească rubricile de bârfe din ziare.

Alabaster nechează și tropăi nervos, dar Rhys îl mângâie pe cap și-i vorbi cu blândețe. Când Clayton îl informase pe Rhys că grăjdarii nu călăresc caii pe care îi îngrijesc decât dacă trebuie neapărat, Rhys nu avusese încotro și acceptase situația. Sau așa păruse. Dar ce șanse erau să fie în preajma unuia dintre celebrii armăsari ai lui Clayton fără să iasă la o plimbare? În plus, ceea ce Clayton nu știa nu avea cum să-l deranjeze, nu? Rhys căzuse deja la înțelegere în acest sens cu domnul Hereford. Era, într-adevăr, un excelent șef al grajdurilor.

Nu strica nici că toți ceilalți grăjdari, ajutoare și vizitii știau deja că Rhys era ducele de Worthington. Le-o spusese chiar el, desigur. Pariul nu prevedea că nu avea voie s-o facă. Singurele persoane care nu trebuiau să își dea seama că nu era cu adevărat grăjdar erau invitații la petrecere, în special tinerele domnișoare. Chestiunea putea fi evitată foarte simplu. Stătuse toată ziua pe lângă grajduri și nici

una dintre tinerele invitate care sosiseră una după cealaltă, toată dimineața, nu pusese piciorul acolo.

Chiar era un loc sigur. Casa era plină de debutante afectate. Slabe șanse ca o tânără cocoloșită și mereu însoțită să vină să vadă grajdurile. Se strâmbă. Cunoscuse o singură tânără capabilă de așa ceva și era foarte puțin probabil ca ea să se afle acolo. Până la urmă, era logodită. Urma să se mărite. Nu mai era în căutarea unui soț, căci era viitoarea marchiză de Murdoch.

Rhys strânse din dinți. Mereu făcea asta când se gândea la ea. Fata se descurcase bine, trebuia să recunoască. Dacă nu reușise să devină ducesă, făcuse următoarea cea mai bună alegere, exact cum scrisese în *The Times*. Se încruntă ușor și strâmbă din buze. I se strângea stomacul gândindu-se că fusese la un pas să o ceară pe frumoasa, dar uneltitoarea Lady Julianna Montgomery. Însă oricât de dezgustat era de Lady Julianna, și mai dezgustat era de el însuși. El fusese nesăbuitul care se vedea îndrăgostindu-se de puștoaică.

Dragoste? Ha! Știa de-o viață că acel sentiment nu exista. Nu i-o tot spusese tatăl lui? Cu toate astea, când o curtase pe Julianna, simțise lucruri pe care nu le mai simțise până atunci. Noroc că fusese chemat departe de Londra atunci când fusese. La naiba, fusese gata-gata să îi ceară mâna. Iar abia după accident, când deja era prea târziu, valetul îi citise din acel fatidic număr al ziarului *The Times*. John căpătase obiceiul de a-i citi zilnic ziarul. Așa că îi citise articolul despre superba Lady Julianna Montgomery care fusese nevoită să se reorienteze spre Murdoch, după ce îl lăsase să-i scape printre degete pe ultimul duce eligibil.

Rhys fusese la un pas să vomite în acea zi. Folosise un pretext oarecare și-i ceruse lui John să îl lase singur și aproape că vărsase în lavoar. Îi luase câteva minute să se adune și să își revină. Lady Julianna fusese o excelentă actriță, nimic mai mult, iar propria lui dorință afurisită de a face, o dată în viață, ceea ce se cuvenea – lucru pe care, culmea, ea i-l inspirase – îl oprise din a o cere de soție înainte de a pleca, în acea primăvară.

Iar după aceea... după aceea nu se mai putea pune problema unei cereri în căsătorie. Cel puțin până de curând. Dar iată că ea îi făcuse un favor și se logodise cu altul. Ei bine, Murdoch nu avea decât

să se spele pe cap cu actriță. Lui Rhys avea să-i fie numai bine rămânând burlac.

– Da, milady, se auzi vocea domnului Hereford, de undeva dinspre intrarea în grajduri. Unul dintre armăsarii arabi e chiar aici. Sunt sigur că noul nostru grăjdar, domnul Worthy, o să fie bucuros să vi-l arate.

Rhys zâmbi și perie calul încă o dată. Domnul Hereford ridicase glasul, fără doar și poate, pentru ca și el să audă că una dintre tinerele invitate venise în vizită. Sosise momentul primei lui reprezentații. Spera doar ca însoțitoarea tinerei să nu îl recunoască. Se putea preface și el la fel de bine ca Bell și Kendall.

Rhys își drese vocea, își îndreptă umerii și afișă cel mai fermecător și diavolesc zâmbet al său. Cel care cu siguranță avea s-o zăpăcească de cap pe domniță. Ocoli calul, ieși din boxă și se pregăti să o salute.

În clipa în care o văzu, simți cum și farmecul, și aerul diavolesc îi dispar de pe chip. Se apropia de el într-o rochie de călărie verde smarald, cu cizme maro din piele și cu o cravașă în mână. Dintre toate femeile din lume, ce mama naibii căuta acolo tocmai Lady Julianna Montgomery? Nu era nici pe departe o debutantă!

Capitolul 4

Când grăjdarul se apropie de ea cu armăsarul de căpăstru, Julianna se opri brusc. Fața bărbatului era mascată de impresionantul cal.

– Iată-l, spuse șeful grăjdarilor. Acesta este Alabaster.

Julianna măsură minunatul animal. Crupa înaltă, linia elegantă a spatelui; picioarele minunate și puternice, copitele spectaculoase.

– Vai, ia te uită! Nu-i așa că e magnific?! exclamă ea, strângându-și mâinile la piept.

– Da, răspunse un glas profund, arogant și cumva familiar, dinspre cealaltă parte a calului. Și nici calul nu arată prea rău.

Julianna clipi de câteva ori, apoi mijii ochii. Auzise bine? Dintre toate lucrurile nepotrivite, arogante, nelalocul lor pe care le putea spune un grăjdar... Vocea individului o făcea să se înfioare. Cunoștea acea voce.

Înghiți în sec. Măi, să fie! Ce mama naibii căuta acolo tocmai el? Trase aer în piept ca să capete încredere și tocmai atunci Rhys Sheffield apăru dinspre cealaltă parte a calului. Făcu o plecăciune adâncă.

– Milady.

Julianna clipi iar. Ce se petrecea? De ce Dumnezeu era îmbrăcat ca un grăjdar? Înclină capul într-o parte și-l fixă cu privirea de parcă ori el, ori ea își pierduse mințile. Unul dintre ei sigur o făcuse.

– Lady Julianna, acesta este Alabaster, zise șeful grăjdarilor, arătând înspre cal. Iar acesta este cel mai nou grăjdar al nostru, domnul Worthy, continuă el, arătând înspre bărbatul de lângă cal.

Șeful grăjdarilor părea teribil de jenat. Se tot trăgea de guler, de parcă nu mai avea aer. Era limpede că știa și el foarte bine că ducele de lângă ei nu era nici pe departe vreun grăjdar. Oare ce se petrecea?

Julianna era pe cale să deschidă gura și să comenteze ceva legat de ridicolul situației când Rhys îi prinse privirea și clătină din cap extrem de subtil, ca și cum ar fi rugat-o să nu spună nimic, apoi spuse:

– Plăcerea mea, milady. Sunt cu totul și cu totul în slujba dumneavoastră. Și cea mai mică dorință a dumneavoastră îmi e poruncă.

Ceva în felul în care accentuase acele cuvinte îi tăie Juliannei respirația. Avea sentimentul că înțelege și, culmea, că o încântă situația. Așa că tăcu. Apoi se întoarse înspre șeful grăjdarilor și îl scrută cu atenție. Urma de ironie de pe chip îi dispăruse. Se uită când la unul, când la celălalt.

Văzu limpede rugămintea tăcută din privirea lui Rhys. Ochii lui de un albastru cobalt o implorau să intre în joc măcar o vreme. Ceva nu era în regulă. Ceva important. Dacă instinctele nu o înșelau, i se ivea o șansă fără egal de a-l trata pe Rhys Sheffield ca pe un servitor.

Julianna își încrucișă brațele la piept și, cu ochii mijiți, îl măsură din cap până în picioare. Al naibii să fie! Arăta la fel de bine ca ultima dată când îl văzuse. Poate chiar mai bine, cu părul negru un pic încărunțit, pe alocuri, și cu câteva riduri noi în colțurile ochilor. Era la fel de înalt și de bine făcut și... Of, nu era bine!

Oare ce fel de joc juca? Nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie. Dar curiozitatea îi era mai puternică decât sentimentul de frustrare. Avea să intre în joc. Pentru o vreme. O, da. Un zâmbet incontrolabil îi apăru pe buze. Își duse mâna la o ureche, prefăcându-se că nu a auzit bine.

– Cum ai spus, omule?

Privirile li se întâlniră, iar ea speră că reușise să îi transmită atât doza de „o să te torturez", cât și cea de „am de gând să mă bucur de ocazia asta".

– Ceva despre cea mai mică dorință a mea?

El făcu încă o plecăciune. Iar când vorbi, timbrul profund al vocii lui o răscoli, provocându-i vechi senzații pe care nu voia să le exploreze.

– Că cea mai mică dorință a dumneavoastră îmi e poruncă.

Când se ridică, ea îi văzu în privire acea scânteie inconfundabilă. Cumva, reușise să facă în așa fel încât cuvintele lui să capete o notă absolut obscenă. Era limpede că punea ceva la cale. Dar ce?

Afurisitul! Era la fel de îndrăzneț, arogant, încrezător și... of, era exact ca de obicei. Cum de-l găsise vreodată atrăgător? Prea bine. Era din cale-afară de atrăgător, asta era clar, dar manierele lui lăsau de dorit, unde mai pui că nu cunoscuse vreun alt bărbat mai îndrăgostit de propria persoană. Detestabilul!

I-ar fi plăcut să-l plesnească peste fața aceea frumoasă, dar asta ar fi însemnat să îi pese, iar ei nu îi păsa câtuși de puțin. Nu îi *mai* păsa. Avea pe altcineva. Mai bun. Poate nu un duce, dar cineva sincer și pe care se putea baza. Cineva complet diferit de Rhys Sheffield.

Înainte ca Julianna să apuce să mai spună ceva, șeful grăjdarilor mormăi ceva despre întoarcerea la îndatoririle lui și o luă din loc, cu pulpanele hainei fluturând. Așa că Julianna rămase cu cel mai frumos cal pe care îl văzuse vreodată și (la naiba!) cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Pentru prima dată după un an, trei luni, două săptămâni și patru zile, era singură cu Rhys Sheffield.

Capitolul 5

Rhys fusese nevoit să ia o decizie rapidă. Putea fie să o ia la sănătoasa și să piardă pariul încă din prima zi, fie să se expună și să riște ca Julianna să îl recunoască. Prima opțiune însemna eșec automat. Cea de-a doua i-ar fi dat măcar ocazia să lupte, iar el fusese dintotdeauna un adept și un admirator al șansei de a lupta.

Nutrise un grăunte de speranță că Julianna nu-l va recunoaște, la cum era îmbrăcat, dar totul se năruise când făcuse acea glumă despre cum arată. La naiba! Nu se putuse abține. Ea îi ridicase mingea la fileu. Și apoi înțepenise. Deci își amintea vocea lui. Interesant. Sau ar fi fost interesant dacă i-ar mai fi păsat de ea câtuși de puțin. Și era interesată de cei doi cai arabi. Și asta era interesant, dar din cu totul alte motive. Domnița chiar se pricepea la cai.

O privi de jos în sus, de la vârful cizmelor maro, din piele, pentru călărie, până la pălăria din catifea verde care îi scotea în evidență minunații ochi de un verde-deschis. Acei ochi în care se pierduse cândva. În care își văzuse cândva viitorul.

Anul care trecuse de când o văzuse ultima dată n-o făcuse mai puțin frumoasă. Era superbă, în continuare. Nasul obraznic, buzele roz, genele lungi. Era înaltă, mlădioasă și blondă. O operă de artă. O operă de artă cu inimă de cămătar. Îl durea fizic să o revadă. Se simțea de parcă încasase un pumn în plex. Trăsese aer în piept și afișase cel mai fermecător zâmbet de care era capabil. Nu avea rost să fie altfel decât fermecător. Era renumit pentru asta. Dacă s-ar fi comportat altfel, ar fi părut că îi pasă, Doamne ferește!

Probabil îl ura. Și avea și motive. Sentimentul era reciproc. Dar nu avea de ce să nu se poarte cordial cu ea. Mai ales că ea avea, evident, un avantaj asupra lui. Deținea cheia câștigării sau pierderii pariului. Și nu își permitea să piardă.

Când l se adresă, vocea ei era scăzută. Nu ca o șoaptă, dar suficient de joasă ca nimeni altcineva să nu o audă, în afară de el.

– A trecut ceva timp, Rhys, dar puteam să jur că ultima dată când ne-am văzut erai duce, zise ea, ridicând sfidător bărbia.

– Iar eu puteam să jur, la rândul meu, că ultima dată când ne-am văzut erai cu totul altcineva. Sau cel puțin, așa păreai.

– Ce vrea să-nsemne asta? întrebă ea, iar ochii îi aruncau săgeți de furie.

Își dădu seama imediat că făcuse o greșeală. La naiba! În acel schimb de replici trebuia să se controleze, să fie nonșalant și lipsit de emoție.

– A, nimic.

– Deci acum ești grăjdar? continuă ea, clipind frumos înspre el.

El se abținu cu greu să nu-i dea replica „Da, iar tu ești în continuare lipsită de loialitate?" Așa că se mulțumi să răspundă sec:

– Da, temporar.

– Îmi spui, te rog, ce fel de joc joci? îl întrebă, ridicând din sprânceană.

– La timpul potrivit, milady. Mai întâi, dacă nu te deranjează, te conduc afară, ca să putem vorbi.

Ea îi aruncă o privire ezitantă, apoi se uită la cal.

– Ei bine, mi-ar plăcea să fac o plimbare cu Alabaster.

– Normal că ți-ar plăcea, îi zâmbi el. Te rog să mă scuzi, trebuie să-l pregătesc.

Rhys duse calul înapoi în boxă. Îi luă câteva minute să îi pună șaua și tot harnașamentul. Nu avusese nevoie de instrucțiunile domnului Hereford în această privință. O fi el duce, dar nu era vreun novice când era vorba de înșeuat și îngrijit caii. Nu știa să perie hainele, ca un valet, sau din ce vas să servească un anumit fel de mâncare, ca un lacheu, dar, la naiba, la grajduri chiar se descurca. În copilărie, grajdul de pe proprietatea de la țară a tatălui său era refugiul lui preferat și rămăsese locul lui preferat din tot conacul Worthington.

În timp ce strângea șaua lui Alabaster, Rhys se trezi distras de gândul la Julianna. Ce mama naibii căuta ea acolo? Și de ce naiba Clayton nu considerase că ar fi util să îl anunțe? Nu era doar o scăpare din partea lui. Avea să-i spună câteva cu prima ocazie.

Rhys fixă bine șaua pentru doamne și aduse calul înapoi lângă Julianna.

– Unde e mama ta? întrebă el, tărăgănând cuvintele și încercând să pară cât mai indiferent.

– Se odihnește cu Mary. M-am furișat afară.

– Mi se pare corect.

Nu trebuia s-o condamne pentru asta. Unul dintre lucrurile care îi plăcuseră la ea pe când o curta era că nu era genul de fată căreia să-i fie jenă să se furișeze și să facă lucruri care îi plăceau mai mult decât valsul și ceaiul. Nu că făcuseră vreodată ceva indecent împreună. În fine, poate o dată, atunci, la el în birou, dar se terminase repede și amândoi rămăseseră complet îmbrăcați. Aproape complet.

Rhys ocoli calul ca să o ajute pe Julianna să încalece. Se aplecă și își împreună degetele, formând un fel de scăriță. Fără fandoseli, ea își așeză piciorul în mâinile lui și, dintr-o mișcare fluidă și rapidă, se ridică în șa. Fusese dintotdeauna o călăreață foarte bună, se văzu nevoit să recunoască. Fusese un alt lucru care îi plăcuse la ea în perioada în care o curtase.

În timp ce o ajuta să încalece, îl izbi aroma parfumului ei. Amintirea pe care i-o provoca mirosul de liliac îl făcu să-și încleștеze fălcile. Înainte, îl excita. Acum îl înfuria.

Câteva minute mai târziu se urcă și el în șaua unui alt cal, nu la fel de impresionant, din grajdul lui Clayton. Îi făcu semn Juliannei să iasă prima și o urmări cu privirea din spate. O femeie fără pereche călare pe un cal fără pereche. Stătea perfect dreaptă în șa. Până și el se vedea nevoit să recunoască faptul că ea și Alabaster formau o pereche desăvârșită. În același timp, Rhys se străduia să găsească pentru ea o explicație pentru faptul că se prefăcea că e grăjdar. Intenționa, desigur, să-i ofere bani. Să îi cumpere tăcerea. Dar o cunoștea suficient de bine ca să știe că urma să-i pună întrebări și trebuia să aibă niște răspunsuri credibile.

– Vrei să mergem până la liziera pădurii și înapoi? întrebă el după ce trecură de gardul care împrejmuia grajdurile.

Cu cât se aflau mai departe de grajduri, cu atât creșteau șansele să nu-i audă cineva. Știa bine că ea n-ar trebui să fie singură cu el, fără o însoțitoare, dar el nu era un duce care curta o tânără, ci un grăjdar

care însoțea un oaspete la o plimbare călare. Situația era mult mai acceptabilă.

Ea îi aruncă o privire peste umăr. Era clar că nu avea încredere în el.

– Tot traseul e vizibil dinspre grajduri, o asigură el.

– Foarte bine. Ne vedem acolo.

Ea se aplecă, atinse calul cu tocul cizmei, iar superbul pursânge arab o luă la galop. Rhys își dădu seama că tocmai fusese provocat la întrecere când ea deja pornise. Dădu și el pinteni calului și porni după ea. Pe lângă faptul că era o călăreață foarte bună, era și competitivă din fire. Își amintea asta. Era o trăsătură pe care o adorase la ea. Unii spuneau că el, unul, era atât de competitiv că era un defect, iar a fi cu Julianna nu-l plictisise niciodată așa cum îl plictisea timpul petrecut în compania altor femei.

Fie că jucau cărți, aruncau pietre în iazurile din Hyde Park sau se luau la întrecere călare, Julianna îi ținuse mereu piept și nu se folosise niciodată de faptul că e femeie ca să primească un avantaj în întrecerile lor. O dată sau de două ori chiar reușise să îl învingă, iar acele momente fuseseră senzaționale. O femeie care nu renunța și nu se dădea bătută, o femeie la fel de competitivă ca el și care nu încerca să piardă doar ca să îi satisfacă orgoliul masculin. Nu mai cunoscuse alta ca ea. Sau asta credea înainte să își dea seama că pe ea n-o interesa decât titlul lui. Probabil jucase teatru de la bun început. Oare juca și acum? Nu mai avea de ce.

În timp ce gonea în urma ei înspre liziera pădurii, nu putu să nu-i admire forma. Călărea cu încredere și mânuia frâiele cu măiestrie. Stilul ei vădea ani de experiență în materie de cai. Caii erau subiectul lor favorit de conversație în perioada în care o curta.

La naiba! De ce se tot gândea la acea perioadă? Era istorie. Faptul era consumat. Nu mai însemna nimic pentru el și de-acum știa că nu însemnase niciodată nimic pentru ea. Prin urmare, de ce brusc îi veneau în minte toate acele amintiri?

Mare minune dacă nu avea să-l întrecă și să ajungă prima la pădure. Chiar dacă reușise să recupereze o bună parte din distanța dintre ei, calul ei era mult mai rapid. Desigur, un călăreț mai puțin experimentat ar fi pierdut în fața lui Rhys chiar și cu un armăsar

ca Alabaster. Se văzu nevoit să recunoască faptul că Julianna își merita victoria.

– Am câștigat! anunță ea, încetinind și trecând de la galop la trap de-a lungul gardului din dreptul lizierei.

– Ce-ai câștigat?

Diavolul îl mânase să spună asta. Din când în când, diavolul îl mâna să spună lucruri.

– Întrecerea, răspunse ea cu un aer îngâmfat.

– A, era o întrecere? întrebă el cu cel mai nonșalant ton posibil.

– Nu te preface că nu știai, zise ea cu un zâmbet viclean pe care și-l amintea și care îl făcea să vrea să se uite în altă parte.

– Bine, bine, ai câștigat. Ce trebuie să-ți cedez?

Era diavolul, din nou. Afurisitul! Calul Juliannei se opri, iar ea descălecă ajutându-se de stinghiile de lemn ale gardului. Luă calul de căpăstru și îl plimbă la pas, mângâindu-l pe crupă și vorbindu-i cu blândețe. Rhys descălecă și el, și nu după multă vreme ambii cai erau legați de gard. Atunci se întoarse cu fața la Julianna.

În ochii ei verzi se citea un amestec de amuzament și, probabil, mândrie.

– Pentru că ai pierdut, prețul cred că trebuie să fie să-mi spui de ce ai decis să te-apuci de o nouă profesie.

Câteva șuvițe din pletele negre îi veneau peste ochi și peste față, iar Rhys le înlătură cu un gest scurt. Avea două variante: să o mintă sau să îi spună adevărul. Julianna era inteligentă și abilă. Ar fi fost o pierdere de vreme să încerce să o mintă și să îi îndruge cine știe ce poveste ridicolă despre motivele pentru care se dădea drept grăjdar. Nu. Cel mai eficient mod de a o determina să îl ajute era să-i arate ce avea ea de câștigat.

– Am nevoie să păstrezi secretul, îi spuse el.

Poftim! I-o ridicase la fileu ca să îi vadă reacția. Ea se încruntă.

– E un secret că te dai drept grăjdar?

– Nu pentru toată lumea. Ceilalți angajați de la grajduri, inclusiv șeful lor, știu adevărul.

– Dar vizitiii? întrebă ea, neputând să nu zâmbească.

– Toți servitorii știu, o lămuri el, punându-și mâinile în șold.

Ea își încrucișă brațele la piept și-l privi neîncrezătoare.

– Nu pot să-mi imaginez că lordul Clayton nu știe.

– Bineînțeles că știe, răspunse Rhys înclinând ușor capul într-o parte.

– Bun, și-atunci cine nu știe? De cine vrei să îți ascunzi identitatea?

Îi zâmbi frumos și clipi des din genele negre.

– De oaspeți, o informă Rhys.

– De oaspeți?! făcu ea, ridicând din sprâncene cu un aer sceptic. De ce de oaspeți?

El pufni.

– E complicat și nu are importanță. Să spunem doar că dacă intri în joc și nu spui nimănui cine sunt, o să fac să merite efortul.

– Să merite efortul? întrebă ea, mijind ochii și făcând un pas spre el. Trebuie să recunosc că sunt nerăbdătoare să aflu cum crezi tu că poți face să merite efortul.

El se rezemă de trunchiul unui copac, străduindu-se să pară cât mai relaxat și nepăsător.

– Oferindu-ți bani, desigur.

Ea începu să râdă în hohote.

– Vrei să-mi cumperi tăcerea?

– Mă refuzi? întrebă el, ridicând un umăr.

– Nu știu, spuse ea, jucându-se cu cravașa. Mai întâi vreau să știu de ce te dai drept grăjdar, mai ales că toți cei de la grajduri știu cine ești. Și pe ei i-ai plătit?

Rhys nu putu să nu zâmbească.

– Nu. Ei țin secretul ca favoare pentru angajatorul lor, Clayton.

Se desprinse de copac și rânji la ea.

– Prea bine. Spune-mi acum de ce vrei ca oaspeții să te creadă grăjdar? întrebă ea pe un ton dulce, jucându-se în continuare cu cravașa în mâinile înmănușate.

Rhys începu să umble de colo-colo. Avea ea un fel anume de a face ca situația să pară chiar mai ridicolă decât era.

– Are vreo importanță? făcu el. Chiar contează?

Julianna ridică din umeri.

– Poate că da, poate că nu, dar din moment ce îmi ceri ajutorul, consider că am dreptul să știu.

– Cât vrei?

Tonul îi era mult mai aspru decât intenționase. Ea ridică din sprânceană.

– Cât ești dispus să oferi?

– Nu face pe fandosita cu mine, Julianna. Nu te prinde. Câți bani vrei în schimbul tăcerii tale? Ca să te prefaci că nu mă cunoști? Să te comporți ca și cum pentru toată lumea aș fi doar domnul Worthy, un grăjdar oarecare?

Ea se apropie din nou de Alabaster și-l mângâie pe grumaz.

– Tu chiar iei povestea asta în serios, așa-i?

– Bineînțeles! exclamă el, gesticulând larg.

La naiba! O lăsa să-l enerveze. Trebuia să respire adânc și să se calmeze. Ea se întoarse și-l privi cu ochi mari.

– Chiar crezi că mă poți *plăti* ca să păstrez secretul?

– Dacă nu vrei bani, preferi altceva? întrebă el cu mâinile în șolduri.

Începea să-și piardă răbdarea. Un zâmbet viclean înflori pe buzele Juliannei.

– O, da! Chiar prefer altceva.

Capitolul 6

În seara aceea, la cină, Julianna stătea între mama și sora ei și nu se putea gândi la altceva decât la conversația pe care o purtase în acea zi cu Worthington, la liziera pădurii. Dacă cineva i-ar fi spus, cu o săptămână în urmă, că va avea cea mai neobișnuită discuție, și tocmai cu Rhys Sheffield, nu ar fi crezut.

Și iat-o plimbând în farfurie bucata de friptură de gâscă, complet lipsită de poftă de mâncare și incapabilă să se gândească la altceva decât la ce naiba căuta Worthington la grajduri, făcând pe grăjdarul. Și mai avusese și îndrăzneala să-i ofere bani! *Aproape* că-i venea iar să râdă. De parcă de bani avea nevoie de la el. În nici un caz. Nu avea nevoie de bani. Nu-i lipsea nimic. Tatăl ei era bogat, iar ea urma să se mărite cu unul dintre cei mai bogați bărbați din lumea bună. Nu. Nu. Nu *bani* voia de la Rhys Sheffield. Voia... răzbunare.

Evident că nu i-o spusese în față. Doar nu era lipsită de minte. Îi spusese că va păstra secretul dacă îi va spune exact de ce se dădea drept grăjdar. Și îi transmisese foarte clar că nu avea să se mulțumească decât cu adevărul adevărat. Avea completă încredere în capacitatea ei de a-și da seama dacă o mințea sau nu. Iar asta din două motive. În primul rând, se pricepuse dintotdeauna să citească oamenii. În al doilea rând, individul nu era un mincinos prea priceput.

Cererea ei nu îl încântase. Îi oferise o sumă exorbitantă în schimbul tăcerii. Dar tocmai acea sumă o convinsese că era disperat să păstreze secretul, lucru care nu făcea decât să o ambiționeze să afle despre ce era vorba.

Pentru ea, banii nu însemnau mare lucru. Răzbunarea, în schimb, însemna totul. Răzbunarea pe bărbatul care îi frânsese inima era neprețuită. Dacă putea să afle de ce făcea pe servitorul, i-ar fi putut dejuca planurile și asta ar fi fost răzbunarea ei mult așteptată.

Julianna privi absentă portretul lui Lady Clayton, expus chiar deasupra şemineului din încăpere. Mintea îi fugi cu multe luni în urmă, la momentul când îl văzuse ultima dată pe Rhys.

Era o seară de mai neobişnuit de rece când se furişase de la balul familiei Cranberry ca să se întâlnească pe terasă cu Rhys. Era îmbrăcată într-o rochie violet, cu talie înaltă, cu flori brodate de-a lungul mânecilor. Mai devreme, în timp ce dansau, Rhys îi ceruse să se întâlnească în acel loc, iar timpul trecuse îngrozitor de greu în ora în care fusese nevoită să aştepte.

Ieşise pe terasă, în aerul răcoros, atât de nerăbdătoare că abia mai respira. Rhys o aştepta lângă balustradă. Ţinea o mână în buzunar. Purta o ţinută de seară neagră, absolut impecabilă, şi lavalieră albă ca zăpada. Îşi pieptănase părul negru peste cap, iar ochii lui de un albastru-închis sclipeau în bătaia lunii. Arăta atât de bine că îi venea să i se arunce în braţe.

În schimb, se forţase să încetinească şi să se apropie de el cu toată graţia posibilă. Din fericire, erau singuri.

– Rhys, spusese când el îi luase mâinile într-ale lui şi o trăsese aproape.

– Julianna, rostise el, punându-i posesiv o mână pe şold.

Începuseră să-şi spună pe numele de botez din seara în care ea se furişase în biroul lui, în timpul unei petreceri, iar el o găsise acolo. Atunci chiar i se aruncase în braţe, iar Rhys fusese cel care întrerupsese totul înainte să se ajungă prea departe.

– Mă bucur că am ocazia să te văd înainte să plec, spusese el.

– Să pleci?

Unde pleca? Şi de ce?

– Da. Din păcate, trebuie să mă duc mâine la reşedinţa de la ţară ca să... o vizitez pe mama, spusese el, luându-şi mâna de pe şoldul ei.

– Înţeleg...

Era dezamăgită că pleca, dar cu siguranţă nu avea să stea mult.

– Îţi promit că mă întorc cât de repede posibil, spusese el, iar privirea îi era sinceră.

Ea deschisese săculeţul din satin şi scosese o batistă pe care pusese câteva picături din parfumul cu miros de liliac pe care îl folosea.

– Ia asta. Ca să-ţi amintească de mine.

El luase batista și o strânsese în palmă, apoi o mirosise și o băgase în buzunarul de la haină.

–Julianna, dulce Julianna, cum aș putea să te uit?

Fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase. O atinsese ușor pe obraz și o privise îndelung, ca și cum ar fi vrut să își întipărească în memorie fiecare trăsătură. Apoi plecase, lăsând-o singură pe terasă.

Nici nu bănuise că nu avea de gând să se întoarcă. O lăsase să creadă în el, ca o năroadă, ba luase cu el și batista, de parcă ar fi avut vreo intenție cât de mică să o păstreze ca să îi amintească de ea. Dumnezeule, fusese un ticălos, un crai fără scrupule. Detestabil.

Trecuse o săptămână. Apoi două. Julianna făcuse tot posibilul ca în public să păstreze aparențele, să pară veselă și fără griji, dar pe măsură ce timpul trecea și nu primea nici o veste de la el, îi venea tot mai greu să creadă că se va întoarce.

Într-un final, când sezonul tocmai se încheiase, iar ea și familia plecaseră la reședința de la țară, primise o scrisoare de la Worthington. Era prost scrisă și vagă. Conținutul nu avea nici o legătură cu purtarea lui ultima dată când se văzuseră.

Scria niște aiureli cum ar fi că spera că ea nu văzuse în legătura lor mai mult decât existase de fapt. Minciuni peste minciuni. Minciuni dureroase. Dar își jurase să nu-și trădeze vreodată suferința. Să nu-i îngăduie să vadă că a rănit-o.

De acord, poate că îl căutase pe durata următorului sezon. Poate se uitase după el la fiecare eveniment monden la care participase. Dar el nu se întorsese. De parcă ar fi dispărut. Nu îl mai văzuse defel până în acea după-amiază, la grajduri.

Da, ducele de Worthington o rănise profund, iar ea avea de gând să îi provoace o suferință la fel de mare.

Dacă reușea să afle de Rhys se dădea drept grăjdar, dobândea un avantaj în întreaga situație și îl putea folosi pentru a-și atinge scopul. Cu siguranță el avea de gând să continue să se prefacă grăjdar. Julianna se gândise deja la vreo cinci, șase moduri în care să-l tortureze. Ce putea fi mai bun decât o răzbunare care era și amuzantă?

În acea după-amiază fuseseră întrerupți de un alt grăjdar care venise călare să îi anunțe că un alt oaspete dorea să îl vadă

pe Alabaster. Rhys reușise totuși să îi propună în șoaptă o întâlnire a doua zi, în același loc și la aceeași oră, ca să îi răspundă la întrebări. Avea să afle atunci adevărul despre jocul pe care îl juca. La cum vedea Julianna lucrurile, individul nu prea avea de ales. Era nevoit să îi spună adevărul. Banii nu aveau să o convingă. Doar adevărul.

Privi în jur. Ceilalți oaspeți vorbeau și râdeau, dar din cine știe ce motiv se simțea ca și cum ar fi fost complet singură. Oare unde era Rhys în acel moment? La grajduri? Oare dormea pe o mână de fân? Aproape că pufni la acel gând. Evident că nu petrecea noaptea acolo. Sau da? Probabil depindea de ce avea de gând. De fapt, nu-i păsa unde era el în acele clipe. Spera ca, oriunde era, să fie neliniștit și îngrijorat din cauza ei. Revanșa era dulce.

Mary îi spuse ceva, dar nu o auzi. Făcu eforturi să încuviințeze din cap și să zâmbească. Se uită la toate tinerele de la masă. Toate aveau același scop. Să-și găsească un soț.

Nu îi scăpase din vedere că pe lista invitaților se aflau aproape numai tinere care debutaseră în sezonul monden ce tocmai se încheiase și care încă nu erau logodite. Bineînțeles, iubita ei Mary era una dintre ele.

Nu îi scăpase nici faptul că lista invitaților lăsa mult de dorit la capitolul burlaci eligibili. Dacă la toate acestea se adăuga faptul că unul dintre cei mai faimoși duci din țară tăia frunză la câini pe la grajduri, făcând pe grăjdarul, concluzia Juliannei era cât se poate de clară. Nu era o petrecere obișnuită. Câtuși de puțin.

Tot uitându-se în jur, privirea îi poposi asupra domnișoarei Frances Wharton. Julianna o cunoscuse scurt, la unul dintre evenimentele mondene ale sezonului, dar nu avuseseră ocazia să stea prea mult de vorbă. În acea seară, biata de ea părea plictisită până la lacrimi ascultându-l pe Sir Reginald Francis, care perora despre prietenia sa cu prințul regent. Sir Reginald putea fi fatal pentru nervii cuiva. Julianna spera, spre binele domnișoarei Wharton, că Sir Reginald nu se gândea să o ceară de soție.

Dacă făcea abstracție de proximitatea față de cavaler, Julianna simțea un dram de invidie față de domnișoara Wharton. Probabil era eliberator să fii, pur și simplu, o tânără normală. Ea și Mary fuseseră crescute tocmai pentru a fi orice altceva, numai normale,

nu. Din ziua în care se născuse, sau de când își amintea, Julianna fusese destinată măreției (erau cuvintele mamei ei).

Pentru o fiică de duce, măreția însemna să se asigure că face cea mai potrivită partidă, măritându-se cu cel mai eligibil partener. Oare era rău să fie, pur și simplu, domnișoara Wharton? Doar o fată frumoasă dintr-o familie normală? În loc să fie o fată „fără pereche" – cuvinte pe care Julianna le detesta – cu cea mai mare zestre și cele mai utile relații, de la care se aștepta să facă cea mai bună căsătorie cu putință.

Julianna oftă. Nu avusese niciodată libertatea de a vorbi, pur și simplu, cu un gentleman și să decidă singură dacă îi e sau nu pe plac compania lui. Ferească sfântul! Nu, i se indicase mereu care era cel mai eligibil bărbat de față și i se spusese să își folosească înfățișarea și manierele ca să-l atragă. Toată viața nu i se spusese decât ce frumoasă este. Toată lumea credea că nu vrea să vorbească decât despre ce partidă va reuși să facă odată ajunsă la vârsta potrivită.

Când îl cunoscuse pe Rhys, da, era cel mai eligibil burlac de față. Avea putere, un titlu important și era extrem de chipeș. Dar cel mai important lucru fusese că Juliannei realmente îi făcea plăcere compania lui. Pentru o perioadă scurtă și extrem de frumoasă chiar crezuse că, pe lângă faptul că își făcea datoria față de familia ei, își găsise și dragostea. Tocmai din acest motiv trădarea duruse atât de tare. Fusese nesăbuită și se îndrăgostise de el, în vreme ce el doar se jucase cu sentimentele ei. Probabil practica același joc sezon după sezon, cu toate debutantele. Individul era crud, pur și simplu.

Julianna renunță să mai plimbe bucata de friptură de colo-colo prin farfurie și lăsă jos cuțitul și furculița. Nu se mai simțea în stare să se prefacă flămândă. Lipsa poftei de mâncare nu avea de-a face cu ceilalți meseni, ci cu faptul că a doua zi urma să aibă din nou o confruntare cu Worthington și era ferm decisă să iasă învingătoare. Surâse cu amabilitate în timp ce-i permise lacheului să îi ia farfuria încă plină și chiar îi aruncă o privire.

Ia stai așa! Nu cumva era contele Kendall îmbrăcat în lacheu?

Capitolul 7

Oare avea să vină? Rhys trase un șut cu vârful cizmei într-o grămăjoară de pământ de lângă gard și continuă să umble de colo-colo. Dacă într-adevăr urma să vină, cu siguranță nu se grăbea deloc. Ar fi trebuit să știe că nu se poate încrede în Julianna Montgomery. Cine știe, poate chiar în acele momente era în casă și le regala pe celelalte femei cu scandaloasa informație că ducele de Worthington era la grajduri, dându-se drept grăjdar.

După o noapte agitată, Rhys avusese de dimineață o discuție cu Clayton, în bibliotecă. De altfel, toți cei patru prieteni se întâlniseră acolo ca să schimbe impresii despre prima lor zi ca servitori. Clayton pretinsese că nu știuse până în ultima clipă că ducesa de Montlake și fiica sa, Mary, o vor aduce și pe Julianna. Rhys nu fusese tocmai convins.

Continuă să umble încoace și-ncolo și își plesni mănușile de picior atât de tare, încât, cel mai probabil, avea să rămână cu un semn.

La naiba! Dacă nu venea, nu mai avea încotro. Trebuia să le spună prietenilor lui că a pierdut pariul din pricina unei proaste sincronizări și a unei nefericite apariții de ultim moment pe lista invitaților.

Brusc, îi atrase atenția zgomotul făcut de un cal apropiindu-se în galop. Se întoarse și o văzu pe Julianna venind călare spre el. Obrajii îi erau îmbujorați, iar pe buze îi flutura un zâmbet strălucitor. Cu mănușile încă în mână, își încrucișă brațele la piept urmărind-o cu privirea. Fără doar și poate era nerăbdătoare să-l anunțe că deja dăduse alarma printre ceilalți musafiri. Se opri lângă el, descălecă rapid și fără efort și-i aruncă frâiele calului.

– Doar ești grăjdar, nu? îl întrebă și-i aruncă un zâmbet nevinovat când el o privi cu o expresie mirată.

Rhys luă căpăstrul și legă calul lângă al lui, apoi își încrucișă iar brațele la piept și o fixă cu privirea.

– Așadar?

– Așadar, ce?

Îl privea în ochi, netulburată. Spre deosebire de ziua precedentă, purta o ținută de călărie de nuanța safirului și nu făcea eforturi să își ascundă încântarea de pe chip.

– Credeam că am venit ca să-mi spui ce hotărâre ai luat.

– În legătură cu ce?

Ea strânse buzele.

– Ei, haide! Ești mai în vârstă ca mine, dar nu ești chiar atât de în vârstă. Mi-ai spus ieri că trebuie să hotărăști dacă îmi spui sau nu adevărul.

– Întâi și-ntâi, ai dreptate, nu sunt chiar atât de în vârstă. În al doilea rând, nu prea am de ales, sunt nevoit să-ți spun adevărul. Ziceai că nu vrei bani. Te-ai răzgândit cumva?

Părea imposibil ca zâmbetul ei să fie și mai larg, dar iată că se putea.

– Nu. Nu m-am răzgândit. Nu vreau bani. Vreau să-mi spui de ce umbli pe la grajdurile lui Clayton dându-te drept grăjdar.

– Mama naibii! Chiar nu există o sumă care să-ți convină? mormăi el.

– Nu. Nu mă poți cumpăra, Rhys.

Îi vorbea pe un ton ferm și părea mai mult decât hotărâtă, iar Rhys înjură în barbă.

– Bine. Dacă îți spun, trebuie să îmi promiți... de fapt, să juri să nu spui nici unui alt oaspete. Nici mamei și surorii tale.

– Promit, zise ea cu un zâmbet absolut încântat.

– Prea bine.

La naiba! Nu avea deplină încredere în ea, dar nu avea de ales. Mai făcu câțiva pași, apoi reveni în fața ei.

– Adevărul e că am pus un pariu cu prietenii.

Ea ridică din sprânceană.

– Serios? întrebă, clătinând apoi din cap. Trebuia să-mi fi dat seama.

– Acum e prea târziu să mai ceri bani, făcu el, privind-o cu o expresie plină de sarcasm.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Cu cine-ai pus pariul?

– Cu Clayton, Kendall și Bellingham.

– Cu Kendall, zău? surâse ea.

Rhys își scărpină confuz ceafa.

– Păi cam a fost ideea lui Kendall, recunoscu el.

Privirea Juliannei strălucea.

– De-asta se învârtea pe lângă masă aseară la cină dându-se drept lacheu?

Rhys făcu ochii mari.

– L-ai văzut?!

– Normal. Nu sunt oarbă. Dar ce vreau să știu e ce Dumnezeu puneți voi doi la cale.

Rhys clătină din cap și-i aruncă o privire iscoditoare.

– Ai spus ceva? Sau ai povestit cuiva?

Julianna își încrucișă brațele la piept.

– Bineînțeles că nu. Mă interesează mult mai mult să aflu de ce voi doi vă dați drept servitori.

– Noi trei, mai precis, o corectă Rhys oftând.

Era mai simplu să-i spună totul, să îi dezvăluie întregul plan. Deja știa prea multe.

– E și Bellingham implicat?

– Da. E valetul personal al lordului Copperpot.

Ea își dădu iar ochii peste cap.

– Bineînțeles că e. Bun, zi mai departe. Zi-mi de ce vă dați toți trei drept servitori.

Rhys își dădu părul de pe frunte.

– Dacă vrei neapărat să știi, am pariat cu toții pe o sumă interesantă că nici unul dintre ceilalți nu va putea trece drept servitor pe durata petrecerii.

– Pentru două săptămâni? se miră ea. E chiar un scop foarte ambițios.

– Tot ce se poate.

– Și trebuie să nu vă recunoască nimeni, nu?

– Da, e o parte a pariului.

– Și care e cealaltă parte?

Îl privea cu atenție, ca și cum îi venea greu să creadă că îi spunea adevărul.

– Trebuie să fim convingători și chiar să îndeplinim îndatoririle unor servitori. Invitații nu trebuie să afle cine suntem cu adevărat.

Ea își strânse ușor buzele.

– Dar încă nu ai pierdut, cu toate că eu știu?

– Corect. Ne așteptam ca cel puțin o persoană sau două să ne recunoască, iar planul era să le cerem acelor persoane să ne facă jocul.

Julianna părea de-a dreptul încântată.

– Eu sunt prima?

– Din câte știu, da. Și sper că și ultima, mormăi el.

– Ei, haide, Rhys! Doar nu ați crezut că o să puteți trece cu toții drept servitori și că nimeni nu vă va recunoaște.

Cum el nu-i răspunse, făcu o scurtă pauză și căzu pe gânduri, apoi continuă:

– Lasă-mă să ghicesc: ideea asta v-a venit la o băută.

Expresia lui nemulțumită îi transmise că cel mai probabil avea dreptate, așa că începu să râdă.

– Așa a fost, nu? Erați beți și v-a venit ideea asta. Dar cum ați reușit să îi convingeți pe Clayton și pe doamna lui?

Rhys se ciupi ușor de nas. Îi bubuia capul. Cum reușise să ajungă în situația asta?

– Clayton era de față. Cum de-a convins-o pe Theodora, nu am nici cea mai vagă idee, și mi-e foarte bine așa.

– Și sunteți implicați cu toții? întrebă ea.

– Clayton e implicat, dar, desigur, el nu se dă drept servitor. Aveam nevoie să ne fie cineva gazdă.

Julianna clătină din cap.

– Cum de v-a dat prin cap că ar putea să meargă? Kendall era proțăpit în sala de mese în văzul tuturor.

Rhys înclină ușor capul într-o parte.

– L-a mai recunoscut cineva?

– Din ce-am observat, nu. M-am tot uitat în jur, așteptându-mă ca și alții să își dea seama cine era, dar nimeni nu și-a dat.

– Da, asta a fost și argumentul lui Bellingham. Cei care sunt serviți nu prea au ochi pentru servitori.

Julianna păru să se gândească la spusele lui.

– Eu te-am văzut imediat, spuse într-un sfârșit.

Oare imaginația îi juca feste sau vocea ei devenise mai blândă?

– Sunt ușor de remarcat, îi răspunse rânjind.

– Și arogant, ca de obicei, din ce văd.

– Prefer să spun încrezător. Și vorbeam serios, unul dintre motivele pentru care Clayton m-a trimis la grajduri a fost să nu fiu atât de ușor de remarcat.

– Lasă-mă să ghicesc, celălalt motiv a fost faptul că era convins că n-ai putea îndeplini îndatoririle unui lacheu competent sau ale unui valet personal cât de cât decent, zise ea cu un surâs răutăcios.

Rhys mijì ochii. Cu toate defectele ei, era abilă, nimic de zis. Ghicise mare parte din planul lor, cu tot cu detalii. Nu putea decât să spere că era demnă de încredere.

Cel puțin în situația de față. Pentru că nu avea de ales, trebuia să aibă încredere că se va ține de cuvânt.

Ea își atinse ușor obrazul cu vârful cravașei.

– Acum înțeleg de ce lista invitaților arată cum arată. E formată în special din debutante și mamele lor. Presupun că au fost alese în așa fel încât majoritatea să nu vă cunoască pe nici unul dintre voi.

– Întocmai.

– Cred că sunteți nebuni cu toții, zise ea, întorcându-se pe călcâie și îndreptându-se spre cal. Și mai cred că nu există nici o șansă să nu fiți deconspirați.

Rhys expiră zgomotos.

– Fie pe-așa. Ți-am spus adevărul. Promiți să ne păstrezi secretul?

– Am promis deja, răspunse Julianna, folosindu-se de gard ca să încalece.

Rhys scoase un suspin de ușurare.

– Mulțumesc.

Își lăsă ușor bărbia în piept. Scăpase ieftin. Ea promisese că va păstra secretul, iar el își putea păstra câștigul. Să îndrăznească oare să spere că exista în ea totuși o fărâmă de decență?

Julianna strânse frâiele și întoarse calul cu fața spre el.

– Am promis să țin secretul, zise ea. Dar n-am promis să nu savurez fiecare clipă în care te dai drept servitor. Inclusiv momentele în care o să-ți dau chiar eu ordine.

Capitolul 8

Nici nu începuse bine și deja se distra de minune. După ce Rhys o însoțise înapoi la grajduri, ea începuse deja să-l copleșească cu solicitări.

– Violet are nevoie de o baie cu buretele, îl informă, arătând înspre iubita sa iapă pe care o adusese cu ea.

– Cum doriți, milady, răspunsese Rhys, cu o plecăciune.

Se întorsese după câteva minute aducând două găleți cu apă. Pe una o puse în dreptul calului, ca să se adape, iar în cealaltă înmuie un burete și începu să spele animalul, în timp ce îi vorbea încet, pe un ton liniștitor.

Julianna se trezi dorindu-și să știe ce anume îi spunea Rhys iepei. Părea ceva mai drăguț și mai blând decât orice îi spusese *ei* de când se revăzuseră, cu o zi în urmă. La sfârșit o țesălă pe Violet, pieptănându-i și frumoasa coamă neagră. Ce era al lui era al lui, știa să se poarte cu caii.

Când termină, se trase într-o parte, făcu o plecăciune și întrebă:

– Ce părere aveți, milady?

Julianna tocmai regreta că nu era cal, dar nu avea de gând să spună asta cu voce tare. În schimb, ridică bărbia cu un aer sfidător.

– Acum trebuie făcut curat în boxa lui Violet.

El ridică o sprânceană, apoi privi fânul din boxă.

– Mi se pare curat, milady. L-am curățat de dimineață.

Ea pufni, îndoindu-se teribil că Rhys chiar știa să curețe un staul. Avea de gând să-l provoace ca să îi demonstreze că într-adevăr se pricepea.

– Așa o fi, dar îl vreau curățat din nou, te rog.

Făcu tot posibilul să aibă un ton cât mai imperativ. Apoi urmări de la câțiva pași distanță cum Rhys împinge până la boxa lui Violet

o roabă, cum ia o furcă apărută cine știe de unde și se apucă de treabă cu un entuziasm pe care ea îl găsi cel puțin surprinzător.

După câteva minute, pe frunte începură să-i apară broboane de sudoare, iar cămașa i le lipi de pieptul lat, scoțându-i în evidență mușchii și abdomenul plat. Julianna simți nevoia să-și lărgească gulerul costumului de călărie. Era neobișnuit de cald pentru acea perioadă a anului, nu?

Rhys nu se oprea, nici nu ridica privirea. Continua să încarce roaba cu fân, iar în mai puțin de un sfert de ceas boxa era curată. Culmea, făcuse toată treaba fără să crâcnească. Apoi duse roaba cu fân în altă zonă a grajdului și se întoarse cu una plină cu fân proaspăt pe care îl așeză în boxa lui Violet, tot cu furca, într-un strat numai bun. Când isprăvi, propti furca în podea și se sprijini ușor de ea.

– Vă e pe plac, milady? o întrebă pe cel mai firesc ton.

Julianna trebui să se adune înainte de a-i putea răspunde. Rămăsese cu gura căscată. Se duse spre boxă și o cercetă de parcă ar fi fost mai-marele grăjdarilor.

– E acceptabil, îi zise.

În secret, își spunea că făcuse o treabă mai bună decât angajații grajdurilor ei. Nu avu mult timp să-i studieze rezultatele muncii, pentru că trebuia să se gândească la alte îndeletniciri pentru el. Chiar dacă o impresionase cu felul în care făcuse curat, nu era, în definitiv, vreo treabă prea complicată. Intenționa să își facă un scop în sine din a-l determina să renunțe la pariu. Bănuia că mai era nevoie să îi traseze câteva îndatoriri ca să fie dispus să renunțe la pariul ce părea atât de important pentru el.

– Violet trebuie hrănită, se trezi vorbind.

– Cu plăcere, milady, răspunse el, cu o plecăciune.

– Cum ai spus? făcu ea, ducându-și mâna căuș la ureche.

O, îi plăcea la nebunie când i se adresa cu „milady". Și îi plăcea la nebunie să-l pună să repete. Era convinsă că ceilalți angajați de la grajduri o credeau tare de ureche, dar nici că-i păsa. Să-l vadă pe Rhys Sheffield făcându-i plecăciuni era de neprețuit, așa că avea de gând să savureze fiecare moment.

Fără să mai scoată o vorbă, Rhys plecă din nou cu roaba și o aduse încărcată cu încă niște fân și un sac cu ovăz. Apoi se puse să umple jgheabul de furaje din dreptul boxei lui Violet. Ce nu luase

Julianna în calcul fusese că executa operațiunile la bustul gol. Își dăduse jos cămașa și-o agățase de un par. Așa că era nevoită să-i vadă mușchii încordându-i-se, acoperiți de o peliculă fină de transpirație. Simți că i se usucă gura. Trupul lui Rhys părea sculptat de un artist. Imaginea pe care o avea în față o distrăgea complet de la gândurile și planurile ei. Nu se mai putea concentra. Asta o irita. Și știa foarte bine că individul făcea asta doar de nesuferit. Detestabilul!

Prea bine. Chiar era detestabil. Dar niciodată nu spusese despre el că arăta rău. Chiar nu se prea puteau aduce obiecții la felul în care arăta, dar prefera să moară decât să recunoască asta de față cu altcineva.

La vederea mușchilor și a fizicului său lucind de transpirație, își scoase batista și își tamponă fruntea. De când el își dăduse cămașa jos, dispoziția ei se schimbase complet.

– Prea mult ovăz! pufni ea.

El făcu o plecăciune.

– Prea mult fân! reluă ea.

El făcu încă o plecăciune.

– Mâna aia de fân pare murdară, continuă ea.

Rhys plecă și se întoarse cu un alt braț de fân imaculat. Julianna se întoarse cu spatele, prefăcându-se că studiază cu atenție un perete, tocmai ca să nu se mai uite la mușchii lui.

– Ce urmează, milady?

Vocea lui o făcu să se întoarcă.

Ce urmează? Oare ce-ar putea urma? Ce să mai inventeze?

– Violet ar vrea un măr, domnule Worthy. Îi aduci unul, te rog? Îmbrăcat, dacă se poate.

Rânjetul lui era diavolesc de-a dreptul. Știa bine că îi distrăsese atenția. Își dădea seama după expresia lui arogantă.

– Plăcerea mea, milady, răspunse Rhys cu un zâmbet fermecător, apoi se retrase într-o încăpere adiacentă.

Reveni după câteva clipe, având pe el o cămașă curată și în mână, două mere. Făcu iar o plecăciune.

– M-am gândit că poate doriți și dumneavoastră un măr, milady.

Ea ridică din sprânceană.

– Un măr de-al cailor?

– E doar un măr, zise el cu glas scăzut. Dar poate preferați să vă hrănesc eu.

Ea zâmbi răutăcios. Reușise. Îl iritase. Bun.

– Să nu-ndrăznești! îi spuse în șoaptă, căci un alt grăjdar se apropia de ei.

Bărbatul își scoase pălăria și rânji înspre Rhys.

– Ziua bună, domnule Worthy.

Julianna îi aruncă o privire scurtă. I se părea ei, sau cumva servitorului chiar îi făcea plăcere să-l vadă pe Worthington?

– Ziua bună, Oswald! răspunse Rhys, făcându-i cu mâna. Ce-ți face măseaua?

Oswald își frecă obrazul.

– Nu mă mai supără de când am pus cataplasma de mi-ai recomandat-o.

– Neapărat să o folosești până la sfârșitul săptămânii, chiar dacă nu te mai doare, îl atenționă Rhys.

– Așa am să fac, Exce...

Oswald păru cuprins de un acces subit de tuse înainte să-și ducă propoziția la capăt.

– Ăăăă, așa am să fac, *domnule Worthy*.

Servitorul își văzu de drum, iar Julianna își puse mâinile în șolduri și clătină din cap. Servitorii nu prea reușeau să își amintească să îi spună „domnul Worthy". Se întreba chiar dacă ei știau că ea îi cunoștea deja adevărata identitate.

– Și pe ei îi plătești? întrebă după ce Oswald se făcu nevăzut.

Rhys lăsă capul într-o parte și rânji.

– Nici poveste.

– Nu-i plătești nici pentru a se preface că te plac? nu se lăsă ea.

Rhys afișă o expresie comică, prefăcut jignită. Apoi deveni serios.

– Nu. Spre deosebire de unele domnișoare, nu-i interesează banii mei mai mult decât prietenia mea.

Julianna tresări.

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Nu e evident? întrebă el, cu ciudă în glas.

Ea clipi. Sigur că era evident. El credea că *ea* fusese prietenoasă cu el în trecut pentru banii lui. Dar nimic nu era mai departe de adevăr.

Detestabilul chiar avea îndrăzneala să se poarte ca și cum *ea* greșise față de el?

– Ce e evident pentru mine că bărbații aroganți simt nevoia să demonstreze lumii că pot cuceri femei pe care nu le vor, de fapt.

Rhys dădu să spună ceva, dar chiar atunci un alt angajat veni drept spre el.

– Domnule Worthy! Domnule Worthy! zise el, scoțându-și pălăria și făcând o plecăciune în fața Juliannei. Am făcut ce mi-ai spus când am scos iapa aceea la mișcare, de dimineață, și să vezi, imediat m-a ascultat. Nu mai refuză să urmeze comenzile.

– Excelent, zâmbi Rhys. Mă bucur să aud, Martin. Ține-o tot așa.

Băiatul plecă zâmbind cu gura până la urechi, iar Julianna îl țintui pe Rhys cu o privire în care se amestecau surpriza și neîncrederea.

– Ce e? făcu el.

– Nu mi-am dat seama până acum cât de plăcut poți fi cu oamenii. Trebuie să recunosc că te descurci foarte bine cu caii și cu bărbații.

El surâse larg, dezvelindu-și dantura perfectă.

– Vai, mie, Lady Julianna! E cumva un compliment?

– Probabil, ridică ea din umeri.

– Aleg să cred că ești sinceră, chicoti el.

Ea își încrucișă brațele la piept. Iată-l insinuând din nou că fusese o falsă prietenă sau, cel puțin, că în trecut fusese nesinceră în laudele pe care i le adusese. Tipic pentru Rhys să se creadă victima în eșecul relației lor când ea era, de fapt, partea vătămată și avea toate motivele să fie rănită și să îl antipatizeze, nu invers.

Refuza să-l lase să distorsioneze ce se petrecuse cu adevărat între ei.

Într-un sfârșit, el se rezemă de poarta boxei, cu brațele încrucișate deasupra.

– Ce mai pot face pentru dumneavoastră, milady? o întrebă.

Julianna se vedea nevoită să recunoască faptul că Rhys reușise să abordeze situația cu eleganță, în timp ce ea lătrase ordine la el toată dimineața. Reușise să pară perfect calm în timp ce îi îndeplinea toate cerințele. Dar era, la urma urmei, un aristocrat crescut

în puf, nu un ajutor la grajduri. Cumva-cumva trebuia să izbucnească la un moment dat. Trebuia doar să provoace acea scânteie.

Numai că în acele momente se simțea obosită, înfierbântată și frustrată. Avea nevoie să mănânce ceva și să aibă răgazul să reflecteze asupra situației. Plus că mama probabil o căuta deja. Julianna avea nevoie de timp ca să-și urzească în detaliu planul. Apoi urma să se întoarcă la grajduri și să-l facă să-și iasă din fire. Pur și simplu, avea nevoie de mai mult timp.

– Acum mă întorc în casă, domnule Worthy, îi zise, cu un surâs cam forțat.

– Atât de repede, milady? făcu el, cu un zâmbet cât de fals se putea.

Ea miji ochii.

– Nu-ți face griji, mă voi întoarce.

Spera să sune ca o amenințare, pentru că exact asta era.

– De-abia aștept, răspunse el.

Ea își flutură adorabil genele.

– Mă voi întoarce chiar mâine-dimineață. Aș vrea să ne duci, pe mine și pe sora mea, la o plimbare călare până la lac. Făcu o pauză, iar zâmbetul îi deveni și mai larg. Chiar la răsăritul soarelui, continuă ea.

Fața lui fermecătoare se prăbuși pentru o clipă, după care Rhys reuși să afișeze un zâmbet larg. Ura diminețile. Ura trezirile la prima oră. I-o spusese chiar el cândva.

– Aștept cu nerăbdare, milady.

Zâmbetul îi era aproape îngeresc. Julianna spera că atâta efort de a-și ascunde adevăratele sentimente îi provoca dureri crunte.

Câteva clipe mai târziu, Julianna se îndrepta spre casă zâmbind. Poate nu reușise, deocamdată, să-l facă să se dea bătut, dar chiar nu își amintea să se mai fi distrat vreodată atât de bine. Până la momentul în care el dăduse de înțeles că ea minți se și fusese falsă în relația cu el. Asta o înnebunea.

Trebuia să recunoască însă că ziua fusese plină de surprize. Rhys nu doar că nu renunțase, ba chiar dăduse dovadă de sârg în tot ce avusese de făcut. Era aproape... impresionată. Cine-ar fi crezut? Se părea că ducele de Worthington era capabil să trudească atunci când era nevoie.

Mai mult, era și fermecător – nu doar față de femei, cum aflase pe pielea ei anul trecut, ci și față de bărbați, de servitori, mai precis.

Îl salutaseră și îi vorbiseră de parcă l-ar fi plăcut sincer, ba chiar îi ceruseră sfatul sau ajutorul. Era de neconceput.

Prea bine! Servitorii îl plăceau. Poate îi amuza faptul că se dădea drept unul de-al lor. Nu avea de gând să lase dovezile de prietenie pe care angajații lui Clayton i le arătau lui Rhys să șteargă lunile de tortură de care avusese ea parte, întrebându-se când se va întoarce din provincie, apoi lunile de tristețe pe care le îndurase după ce el îi trimisese acea scrisoare odioasă.

Da. Asta era amintirea pe care trebuia să și-o evoce data viitoare când i se părea că Rhys Sheffield poate fi agreabil. Da, putea fi cât de cât fermecător și capabil să facă ceva treabă prin grajd, dar ea, una, nu avea de gând să accepte o înfrângere.

Plus că oricine putea rezista la o dimineață de muncă. Tot ce trebuia ea să facă era să se asigure că a doua zi îi va cere lucruri mai grele. Mult mai grele.

Capitolul 9

Rhys se ridică cu dificultate pe marginea saltelei sale, o saltea destul de mică, umplută cu fân. Încerca în zadar să adoarmă în podul de deasupra grajdului. Îi bubuia capul, iar locul era absolut lipsit de orice urmă de confort, dar nu avea pe cine să dea vina pentru situația în care se afla. El insistase să doarmă acolo, alături de ceilalți băieți de la grajduri.

Kendall dormea în casă, la etajul patru, la un loc cu ceilalți servitori. Bell, de asemenea. Măcar aveau paturi în care să-și întindă oasele. El avea doar o saltea pusă direct pe podea. Dar Rhys nu voia să le dea satisfacția de a le spune că ar fi putut accepta o cazare mai bună.

Salteaua cu fân era departe de confortul saltelei moi, umplute cu pene, pe care dormea de obicei, dar trebuia să se descurce. Chiar dacă mirosea a balegă de cal și din ea ieșeau paie care îl înțepau peste tot. Numai că nu disconfortul îl ținea treaz. Nu cel fizic, în orice caz. Nu. Era treaz pentru că nu putea să nu se gândească la Julianna.

Fusese de acord să îi păstreze secretul, dar o făcuse cu un motiv, și trebuia să fie conștient de asta. Banii nu o interesaseră, așa că bănuiala lui era că Julianna voia să se răzbune. Iar asta îl supăra. Nu faptul că urmărea să îl facă să renunțe și să abandoneze pariul, ci faptul că se considera parte vătămată în ce se petrecuse între ei cu un an în urmă.

Nu era doar obsedată de titlu, ci și complet nebună dacă într-adevăr credea că el îi greșise. Da, în fapt el renunțase la ea, dar avusese motive întemeiate. Se lăsă pe spate și expiră încet. Nu avea sens să mai încerce, era limpede că nu va avea parte de somn în acea noapte.

Probabil mai erau doar câteva ceasuri până la răsăritul soarelui. Julianna alesese acea oră pentru plimbare ca să îl tortureze, era convins de asta.

Se strâmbă. Își amintea că îi spusese cândva că nu era deloc prieten cu trezirile matinale. Dar o zi începută la prima oră nu avea să-l doboare. Putea duce orice provocare îi lansa ea. Nu avea de gând să-i dea satisfacția de a se da bătut.

Și nu era vorba doar de ea, ci și de prietenii lui. Prea râseseră de el că nu va suporta să muncească zi de zi ca un servitor oarecare. Îl enerva că nimeni nu părea să-l creadă bun de ceva. Cu toții îl priveau ca pe un bețivan și un parior care, întâmplător, avea marele noroc să poarte un titlu important. Nu asta scria mereu în ziare despre el? Nu-i făcuse dintotdeauna o plăcere secretă să le dea tuturor senzația că lucrurile chiar stăteau așa? Bun, și de ce îl deranja acum?

Partea cea mai proastă era că n-ar fi trebuit să creadă vreo clipă că Julianna chiar îl iubea. În minte îi răsunau cuvintele tatălui lui, sporindu-i durerea de cap: „Femeile nu sunt decât o distracție. Și asta uneori. Să nu confuzi dorința cu dragostea. Doar proștii fac greșeala asta. Când îți alegi o soție, alege-o în funcție de familia din care provine și de zestrea pe care o primește. Atât. În funcție de dorință îți alegi doar amantele".

Rhys avea 14 ani când tatăl lui îi oferise acea perlă de înțelepciune. Urmaseră ani de discuții asemănătoare. Tatăl lui îi dăduse sfaturi până pe patul de moarte. Rhys avea pe atunci 26 de ani. Stătea la căpătâiul bătrânului, stoic și fără să verse o lacrimă, iar acesta îi dădea ultimele povețe: „Fiul meu, alegerea unei soții este cea mai importantă decizie de afaceri din viața ta. Ai grijă să nu dai greș".

Iar Rhys chiar crezuse că nu greșea. Se lăsase prins în mrejele Juliannei, cu minciunile și flirtul ei. Dar ea se dovedise capabilă să se descotorosească de el cât ai clipi. Iar el ura din răsputeri femeile care vânau bani și titluri. Pentru el, loialitatea era cel mai important lucru. Nu avea de gând să se mulțumească cu mai puțin. Soția lui trebuia să fie o femeie loială.

Experiența de care avusese parte și Kendall cu Lady Emily îl afectase profund. Kendall chiar o iubise, o știau toți prietenii lui. Bietul de el era îndrăgostit până peste urechi de tânără, iar cu trei

zile înainte de nuntă ea îi scrisese să-l anunțe că primise o propunere mai bună și că îl părăsea. Și, pentru Dumnezeu, chiar se așteptase ca bietul de el să înțeleagă situația. Kendall se alesese cu inima frântă. Dar inima lui Rhys împietrise de când cu acea întâmplare. Kendall chiar merita ceva mai bun. Iar amărâtul era acum nevoit să se dea drept lacheu ca să își găsească o soție. Apela la un șiretlic sperând că va găsi o tânără sinceră. Era ridicol.

Rhys se gândea că n-ar fi rău să-i ceară avocatului să-i găsească o soție. În felul acesta, nici el, nici ea n-ar fi nevoiți să se prefacă unul față de celălalt. Să simuleze că simt ceva unul pentru celălalt.

Dar mai avea în față ani buni în care să se distreze. Mai avea timp până la acel pas ireversibil.

Iar acesta era un alt lucru care îl scotea din sărite când își amintea că fusese la un pas să-și pună pirostriile cu Julianna. Faptul că într-adevăr se gândise să se însoare la 28 de ani. E drept că avusese parte de un an cam de speriat, dar îi făcuse față remarcabil. Fusese educat să creadă că vârsta de 50 de ani ar fi chiar potrivită ca să producă un moștenitor. Ducii de Worthington avuseseră, cu toții, viață lungă, iar ultimii trei dintre ei avuseseră copii când trecuseră deja de vârsta mijlocie. Rhys intenționase să meargă pe același drum. Până când o cunoscuse pe Lady Julianna, care îi luase mințile. Actrița și fraierul.

Toate lucrurile pe care i le dăduse de făcut deunăzi nu îl făcuseră nici pe departe să se gândească să renunțe. Culmea, se simțise, pentru prima dată, util.

Se mai foi un pic pe saltea și se întoarse pe o parte, icnind. La naiba cu patul ăsta incomod, la naiba cu pariul și la naiba cu Julianna care apăruse pe nepusă-masă, făcându-i victoria și mai dificilă.

Dar chit că era ultimul lucru pe care îl făcea, nu avea de gând să-i îngăduie să-l facă să cedeze.

Capitolul 10

Lui Mary îi era teribil de frică de cai. Julianna o convinsese să o însoțească la grajduri în schimbul promisiunii unei plimbări lungi pe malul lacului, după ce luau micul dejun la picnic. Lui Mary îi plăceau la nebunie plimbările pe malul lacului. De fapt, erau preferatele ei dintre toate activitățile.

Din fericire, Rhys și Mary nu avuseseră ocazia să se întâlnească în lunile în care el o curtase pe Julianna, pentru că Mary nu împlinise încă vârsta potrivită. Nu era ca și cum erau deja logodiți, pentru ca întâlnirea să fie posibilă. În schimb, mama cu siguranță l-ar fi recunoscut pe Rhys dacă l-ar fi revăzut. Erau puțini oameni pe lume pe care mama îi ura mai mult decât pe Rhys Sheffield, așa că Julianna avu grijă ca mama să nu știe ce puneau la cale ea și Mary. O lăsase să creadă că ieșeau la o plimbare matinală prin grădină. Nici prin gând nu i-ar fi dat că fiicele ei se duceau la picnic cu un grăjdar care era nimeni altcineva decât ducele de Worthington. Bine, și dacă Julianna i-ar fi spus adevărul, mama n-ar fi crezut. Părea ridicol. Așa că ce mama nu știa nu avea cum s-o deranjeze. Julianna nu-și bătea capul cu asta. Era prea ocupată să persecute un duce.

Ajunsese la concluzia că deunăzi făcuse o greșeală dându-i de făcut lucruri care chiar îi plăceau. Că doar nu fără motiv alesese să nu fie lacheu. Așadar, era logic că dacă îi dădea de făcut lucruri mai apropiate de îndatoririle unui lacheu, cum ar fi să servească și să fie infinit de politicos și de ajutor, Rhys avea să se dea de ceasul morții.

Spre marea mirare a Juliannei, când ea și Mary ajunseră la grajduri el nu era doar treaz, ci le aștepta zâmbitor lângă un atelaj complet echipat, cu patru cai. Sigur, ea știa că zâmbetul lui era absolut fals, dar Mary nu avea habar. Era perfect că sora ei era cu ea. Rhys avea să fie forțat să se prefacă toată dimineața. Să zâmbească

și să se comporte impecabil. În definitiv, Mary era una dintre cele mai eligibile tinere pentru care se juca acel joc. Dacă ea îi afla adevărata identitate, pariul era pierdut.

– Bună ziua, domnule Worthy, spuse Julianna.

– Bună dimineața, milady. Sunteți gata de excursie?

– În loc să merg cu trăsura, aș prefera să merg cu Alabaster, zise ea zâmbind larg.

Poftim! Să-l pună la treabă, cerându-i să desfacă tot ce făcuse până atunci. Avea să-i ia mult timp și să-i provoace o infinită frustrare.

– Vai, nu! interveni Mary, clătinând îngrijorată din cap. Mi-ai promis că vom merge cu trăsura, Anna.

Biata Mary nici nu ar fi însoțit-o dacă Julianna i-ar fi spus din capul locului că voia să meargă călare.

– Prea bine, Mary. Mergem cu trăsura, acceptă Julianna, căci nu voia să-și sperie sora.

Rhys se apropie de Mary cu un zâmbet amețitor.

– Și cine este această încântătoare domnișoară?

Julianna se apropie, la rândul ei.

– Mary, acesta este domnul Worthy, unul dintre grăjdarii lordului Clayton. Se ocupă de Violet, iar azi a fost de acord să ne însoțească.

Julianna era perfect conștientă că, dacă el nu s-ar fi dat drept servitor, ar fi fost cu totul nepotrivit să i-l prezinte pe el surorii ei, în loc să i-o prezinte lui pe ea.

– Îmi pare bine, spuse Rhys, luându-i lui Mary mâna și înclinându-se.

– Mă bucur să te cunosc, domnule Worthy, răspunse Mary cu drăgălășenie.

– Nu vă faceți griji, Lady Mary, continuă el. Deja am pregătit trăsura perfectă pentru plimbarea la lac.

– Vai, slavă Cerului! exclamă Mary, vădit ușurată. Nu mă pot imagina călare pe un cal, adăugă ea și se cutremură.

Rhys se uită la Julianna, care ridică din umeri.

– Sora mea nu e așa iubitoare de cai ca mine, explică ea.

– Nu vă faceți griji, Lady Mary. Veți fi în siguranță și veți sta foarte comod în trăsură.

Rhys o ajută întâi pe Mary să urce, iar Julianna se gândi că probabil pregătise trăsura din timp ca să îi evite criticile în timp ce înhăma caii și făcea pregătirile. Se văzu nevoită să recunoască faptul că nu era o strategie rea. Data viitoare trebuia să planifice mai bine totul.

Porniră în câteva minute. Ernest, vizitiul, ținea frâiele, iar Rhys venea călare în spatele trăsurii. Pe drumul destul de îngust și denivelat ce ducea către lacul din centrul uriașei proprietăți a lordului Clayton, Julianna se strădui să se concentreze asupra superbului peisaj din jur, dar nu se putea gândi decât la Rhys. Când urma să se dea jos din trăsură, el avea să fie acolo. Urma să-și petreacă dimineața în compania lui Rhys Sheffield pentru a doua oară în tot atâtea zile. Ce nebunie i se strecurase în viață de era cu putință așa ceva? Parcă trăia într-un vis. Nu. Nu într-un vis. Într-un afurisit de coșmar.

Bun, pe de-o parte era un coșmar, dar pe de altă parte era de parcă providența i-ar fi zâmbit. După toate acele luni de acuzații mute, Rhys era exact unde l-ar fi vrut. La mâna și la mila ei. Și-atunci de ce, în loc să se gândească la moduri în care să-l facă să plătească odată ajuns la lac, își strângea batista în mână și depăna în minte amintiri despre Detestabil?

Un sfert de ceas mai târziu, când mica trăsură opri lângă lac, Julianna făcu tot ce era omenește posibil să ignore fluturii pe care îi simțea în stomac când Rhys deschise portiera. Mary îi puse o mână pe braț. Pe chip avea o expresie de îngrijorare.

–Te simți bine, Anna?

–Da, de ce? îngăimă Julianna, cu buzele tremurându-i.

–Parcă nu ești în apele tale în dimineața asta. Ești cam palidă.

–Mă simt bine.

Julianna înghiți în sec și afișă un zâmbet forțat. Simțea că va păși în fața plutonului de execuție, nu în fața bărbatului cu care aproape că se logodise cândva. Își îndreptă umerii și trase aer în piept. Refuza pur și simplu să-l lase să-i observe slăbiciunea. Avea să câștige bătălia, chit că era ultimul lucru pe care îl făcea.

–Sper că drumul n-a fost prea denivelat, zise Rhys, afișându-și surâsul seducător din clipa în care deschise portiera.

– Chiar deloc, domnule Worthy, răspunse Mary cu un surâs dulce, îngăduindu-i să o ajute să coboare.

Bucătarul lordului Clayton îi pregătise Juliannei un coș de picnic și, înainte de a se întoarce cu fața spre Rhys, luă coșul și pătura pe care o adusese cu ea. Rhys preluă obiectele și le puse pe iarbă, lângă Mary, apoi îi oferi Juliannei brațul. Ea își sprijini mâna înmănușată de brațul lui puternic și aproape că înghiți în sec când îi simți mușchii încordați. O copleșiră iar amintirile. Una, în mod special: el peste ea, pe canapeaua din biroul lui, șoldurile lui presându-se de ale ei, buzele lui pe gâtul ei, brațele ei în jurul umerilor lui lați, trăgându-l tot mai aproape, și...

– Te simți bine, Julianna? întrebă Mary din nou.

De data asta, Julianna nu se miră de întrebarea surorii ei. Își simțea obrajii arzând. Era convinsă că fața ei avea toate nuanțele de roșu. Of, la naiba! De ce trebuia să aibă o memorie atât de bună și de ce i se activa de fiecare dată când îl atingea pe Rhys Sheffield? Sau când simțea aroma apei lui de colonie, una extrem de scumpă și de rafinată pe care, iată, o folosea și acum, deși făcea pe grăjdarul. Sau poate că... o făcea special, știind că o înnebunește. Dar nu avea de unde să știe asta. Sau avea?

– Sunt... bine, reuși să îngaime, aproape sărind din trăsură ca să scurteze atingerea lui Rhys și amintirile care îi reveniseră.

În clipa în care mâna i se desprinse de brațul lui, Rhys se aplecă să ia coșul de picnic.

– Unde ați dori să faceți picnicul, milady? întrebă el pe un ton excesiv de serviabil.

Julianna indică un loc de la malul lacului.

– Acolo ar fi... destul de bine.

– O, da, să stăm la malul apei! exclamă Mary, bătând din palme și luând-o înainte ca să găsească locul perfect.

Rhys o lăsă pe Julianna să își urmeze sora, iar Ernest rămase la trăsură. Privirea lui Rhys parcă îi ardea spatele. Spera doar ca el să nu-și fi dat seama că roșise ca urmare a atingerii lui. Dar la câtă încredere în el avea, individul probabil era deja convins de asta.

Mary alese locul pentru picnic, iar Rhys puse coșul jos și întinse pătura pe iarba verde și moale. Se asigură că toate cele patru colțuri sunt netezite, apoi luă coșul, se aplecă și îl plasă în mijloc.

– Doriți să vă servesc eu? întrebă pe un ton absolut nonșalant.

– Da, te rog, răspunse Julianna, făcând eforturi să se țină de plan.

Avea de gând să îl facă pe Rhys să îi îndeplinească toate capriciile, dar văzând că deja se conformează, oare de ce se simțea ciudat și jenată? Trebuia să se bucure de fiecare clipă, nu să se simtă... vag vinovată.

– Cum doriți, milady, zise Rhys, încuviințând din cap și făcând o plecăciune.

E, așa mai mergea. Pe lângă adresarea cu „milady", îi plăcea la nebunie când el îi spunea „cum doriți". Clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să alunge niște gânduri care nu-i erau deloc de ajutor, ca de pildă cele de mai devreme. Decise să se bucure de moment în timp ce Rhys scotea produsele din coș.

Așeză două farfurii, două șervete, două furculițe, un ceainic al cărui conținut încă era cald, două cești și două farfurioare, un coșuleț cu chifle, diverse gemuri și dulcețuri, două cuțite pentru a unge chiflele cu gem, un coșuleț cu ouă fierte și un mic bol cu struguri.

Rhys aranjă totul într-un mic cerc pe mijlocul păturii și puse coșul undeva pe iarbă. Dacă îl enerva să facă pe lacheul, nu lăsa deloc să se vadă.

– Arată încântător! exclamă Mary.

– Așa este, recunoscu Julianna, evitându-i privirea lui Rhys.

– Dacă nu mai aveți nevoie de nimic acum, vă las, spuse Rhys, ridicându-se și îndreptându-se spre trăsură.

– Mulțumim, domnule Worthy, zise Mary, luând un cuțit și atacând gemul.

Julianna încercă să se concentreze asupra picnicului, dar nu reușea să nu se întrebe ce Dumnezeu făcea Rhys la trăsură. Se tot uita într-acolo. Îl văzu că adapă caii și apoi dispare de partea cealaltă a atelajului. Nu avea nici cea mai vagă idee ce făcea. Ernest dispăruse, la rândul lui. Așa că tot rupea din chiflă și își punea întrebări.

– Ce crezi că fac acum domnul Worthy și vizitiul?

Întrebarea lui Mary fusese o oglindă atât de clară a propriilor sale gânduri, că Julianna nu putu scoate o vorbă preț de câteva clipe.

– Eu... Sunt sigură că nu știu, reuși să articuleze.

– Nu-mi place s-o recunosc, continuă Mary, dar niciodată în momente ca acesta nu m-am gândit la ce fac servitorii.

Julianna își mușcă buza de jos. Din nou, sora ei parcă îi ghicise gândurile.

– Și eu trebuie să recunosc același lucru.

– De obicei ne aranjează totul și apoi dispar. Se mai întorc când vine momentul să strângă, zise Mary, cu o expresie de jenă și de vinovăție.

– Crezi că domnul Worthy și vizitiul mănâncă ceva?

Julianna oftă.

– Mi-e jenă să recunosc, dar nu m-am gândit la asta până acum. Pur și simplu... am presupus că au mâncat înainte să venim aici. Dar poate că le e foame.

– Să-i întrebăm dacă vor o chiflă cu gem? întrebă Mary.

Julianna clătină din cap.

– Nu e deloc ce s-ar cuveni, dar nu mă deranjează să împărțim mâncarea.

Desigur, propriul sentiment de vinovăție era înzecit pentru că bietei Mary îi era milă de domnul Worthy, în vreme ce Julianna știa că individul era un duce care nu avea nevoie decât să facă un semn și ar fi avut pe urme o duzină de servitori. Asta dacă ar fi încetat să se dea drept altcineva.

Dar acum, că Mary adusese subiectul în discuție, Julianna chiar se întreba dacă Rhys își adusese ceva de mâncare. Poate chiar în acele momente mânca, ascuns după trăsură. Întinse gâtul, dar nu reuși să vadă nimic.

– Te porți tare straniu astăzi, îi spuse Mary, smulgând-o din gândurile sale.

– Po-poftim? făcu Julianna privindu-și vinovată sora, care o studia cu atenție.

Mary puse pe farfurie chifla mâncată doar pe jumătate.

– Mai devreme, în trăsură, erai gata-gata să leșini, după care te-ai făcut roșie ca sfecla, iar acum nu-ți mai desprinzi privirea de la trăsură.

Julianna își mușcă buza. Minunat! Se purta nebunește de față cu sora ei. Nu era de mirare că Mary devenise bănuitoare. Julianna trase de gulerul rochiei galbene pe care o purta.

– Cred că mi-a fost cam cald mai devreme și...

– Nu te învinovățesc, să știi, o întrerupse Mary chicotind.

– Pentru ce? se încruntă Julianna.

– Pentru că-l găsești chipeș pe domnul Worthy. Chiar este. Foarte. Deci sunt de acord întru totul.

Julianna simți că-i sare inima din piept.

– Chipeș? Domnul Worthy?

Dacă sora ei tocmai i-ar fi spus că regele George în persoană și cei 15 copii ai lui s-ar fi aflat în spatele ei, n-ar fi fost mai surprinsă.

– Da, încuviință Mary cu entuziasm. Am observat că ai roșit când l-ai văzut de dimineață și pe urmă când a deschis portiera trăsurii.

Julianna dădu să spună ceva, dar se opri. Ce-ar fi putut răspunde? Și-ar fi dorit să se caște pământul sub ea și să o înghită. Sau ca vreo creatură a lacului să simtă oportunitatea și să se târască din apă și s-o înșface.

– Nu... Nu știu ce să spun.

Bun, iată un răspuns sincer. Pe moment.

– Nici nu e nevoie să spui ceva, zise Mary, luând încă o mușcătură din chifla unsă cu gem. Îți promit că n-am să sufl u o vorbă. Cu atât mai puțin domnului Worthy.

Julianna simți că roșește din nou. Când devenise sora ei atât de perspicace? În loc să prelungească acele momente stânjenitoare pentru ea, Julianna își concentră atenția asupra mâncării. Termină de mâncat chifla și câteva boabe de struguri, în tăcere.

Câteva minute mai târziu reapăru Rhys. Se opri la marginea păturii și își drese glasul.

– Vă pot fi de folos cu ceva, milady?

– Da, domnule Worthy! exclamă Mary, aproape sărind în picioare. Îi puteți ține companie surorii mele cât fac eu o plimbare ca să văd mai de aproape florile de pe partea cealaltă a lacului? Cred că sunt piciorul-cocoșului și n-am mai văzut astfel de flori de nu mai știu când.

Înainte ca Rhys să apuce să răspundă, Mary își ridică poalele rochiei și porni spre malul lacului.

Julianna duse mâna streașină la ochi și se uită înspre cealaltă parte a lacului. Nu vedea picior de... piciorul-cocoșului. Mary o luase

razna cumva? Privi într-o tăcere agonizantă cum sora ei dispare într-un pâlc de copaci.

– I-ai spus?

Întrebarea lui Rhys o făcu să tresară violent. Nu se aşteptase ca sora ei să pună la cale un asemenea plan, să o lase special singură cu grăjdarul, pentru numele lui Dumnezeu! Totul decurgea complet diferit de cum sperase. Sperase să îl irite pe Rhys punându-l să facă fel şi fel de lucruri, dându-i cele mai mărunte şi mai enervante sarcini ca să îl facă să renunţe la planul de a se da drept servitor. Şi iată-l aşezându-se pe pătură lângă ea, cu braţul sprijinit de genunchiul îndoit, uitându-se la ea de parcă era cel mai normal lucru din lume să fie împreună astfel.

Julianna se uită iar înspre lac. Nu trebuia s-o scape din ochi pe Mary. Era sora ei, responsabilitatea ei, în definitiv. Dar, pentru Dumnezeu, nu reuşea să se mişte de unde stătea. Când văzu rochia roz a lui Mary iţindu-se printre copaci, răsuflă uşurată şi se întoarse spre Rhys.

– Dacă i-am spus? Ce să-i spun? reuşi să întrebe.

– Cine sunt, răspunse el, ridicând din sprânceană.

– Bineînţeles că nu. Ţi-am promis că n-o să spun nimănui.

Rhys mişi ochii.

– Atunci de ce-a plecat aşa, dintr-odată? Sunt dispus să cred că îi plac florile, dar a fost o retragere cam bruscă pentru nişte piciorul-cocoşului.

Julianna se văzu nevoită să strângă din buze ca să nu zâmbească. Fusese o retragere precipitată, e drept. Nici nu ştia că sora ei se putea mişca atât de rapid.

– Da, ei bine, Mary are impresia că aş fi sub vraja unui anume grăjdar.

Rhys păru sincer surprins şi duse o mână la piept.

– Nu se poate! De mine e vorba?

Julianna înclină capul şi zâmbi.

– Da, mi-a spus că am roşit mai devreme în prezenţa ta.

Nici nu pronunţase bine cuvintele şi deja le regreta.

– A, de-asta ai roşit? întrebă el cu o undă de aroganţă în glas.

– Evident că nu! protestă ea cu un zâmbet care spunea tocmai contrariul.

Rhys râse.

– Te-ai cam aprins după un grăjdar, deci.

Julianna îngheță. Era încă un moment propice să își facă apariția acel monstru din lac. Numără în gând până la cinci. Nimic. Ghinion.

– Mi-a spus că nu mă poate condamna, pentru că și ea te consideră chipeș.

– Și ea?! făcu Rhys, ridicând din sprâncene.

– Adică... *ea* te consideră chipeș.

De data asta, Julianna era gata să se arunce în lac și să găsească chiar ea monstrul. Era o soluție mai rapidă și ar fi împiedicat-o să scoată pe gură și alte prostii.

– Înțeleg, zise Rhys.

Se aplecă ușor în față și începu să pună farfuriile goale în coș.

– Încerci, așadar, să-mi spui că sora ta a vrut să te lase singură cu un grăjdar? Și ar trebui să te cred?

Scepticismul i se citea pe față.

– Așa s-ar părea, încuviință Julianna. Crede-mă, dacă ar ști cine ești cu adevărat, nu ne-ar lăsa singuri, ci te-ar călca pe picior cât de tare ar putea. Știe cât de...

Se întrerupse și înghiți în sec.

– M-ar călca pe picior, zici? De ce?

Julianna își feri privirea. Fusese la un pas să spună ceva ce în ruptul capului n-ar fi vrut ca el să știe, mai precis că Mary știa cât de afectată fusese când el o părăsise.

– Știe că ducele de Worthington e bărbatul care...

Nu reuși să ducă fraza la bun sfârșit. Trecuse deja atât de mult timp și fusese rănită atât de tare...

– Bărbatul care ce? vru să știe Rhys.

– Bărbatul care m-a curtat cândva, izbuti ea să spună, sperând ca răspunsul ei să pună capăt chinuitoarei conversații.

Trebuia să schimbe subiectul. Și asta repede.

– Pot să te-ntreb ceva?

– Desigur, spuse el, continuând să pună obiectele la loc în coș. Câtă vreme te pot întreba și eu ceva.

Julianna chiar simți nevoie să cugete un pic. Avea o întrebare pentru el, una la care își dorea un răspuns sincer, dar dacă întrebarea lui avea să fie prea dificilă?

– Prea bine, răspunse într-un sfârșit.

– Dar te rog, tu prima, propuse el.

Ea trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

– Nu cred că tu și prietenii tăi ați decis să vă dați drept servitori doar pentru un pariu oarecare. Ce anume mai e la mijloc?

El termină de pus obiectele în coș, încheind cu ceainicul gol.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că sigur mai există un motiv pentru care cu toții jucați niște roluri. Care e?

– O, foarte perspicace, milady, răspunse el, trăgându-și genunchii la piept și rezemându-și brațele pe ei. Ai dreptate. Există și un alt motiv.

– Care anume?

El își mușcă buza de jos. Părea indecis dacă să îi spună sau nu.

– Adevărul este că Kendall e în căutarea unei soții.

Julianna făcu ochii mari și rămase cu gura căscată.

– Cum? Dându-se drept lacheu?

– Da, răspunse Rhys. Poate părea o decizie cam neconvențională, dar amicul are motivele lui.

Ea reuși să închidă gura.

– „Cam neconvențională" e puțin spus.

Rhys ridică din umeri.

– Asta e și ideea.

– Care, mai exact? Că nu înțeleg, se încruntă ea.

Rhys se rezemă în coate. Era relaxat și avea un aer extrem de firesc. Și asta îi plăcuse la el. În lumea lor, erau născuți să fie impecabili și perfect cuviincioși. Nici nu fir de păr nelalocul lui, nici un gest prea relaxat. Dar de fiecare dată când fusese singură cu Rhys, ca în acele momente, el se purtase ca un om normal, nu ca un duce prețios. Și nu păruse să-l deranjeze că ea, la rândul ei, se purta firesc. Ceea ce nu putea spune despre marchizul de Murdoch. Despre Richard. Trebuia să se învețe să îi spună Richard. Richard era încântat când ea avea un comportament desăvârșit.

– Kendall vrea să vadă cum se comportă tinerele domnișoare când nu au idee că se află în prezența unui conte, zise Rhys.

Julianna rămase iar cu gura căscată.

– Nu cred că vorbești serios.

El se lăsă și mai pe spate și miji ochii.

– Sunt cât se poate de serios. Vezi tu, aici e pericolul în a deține un titlul.

Ea se încruntă.

– Care e pericolul?

Rhys se crispă.

– Pericolul e că tinerele femei se prefac interesate de tine, când ce le interesează, de fapt, e titlul tău.

În cuvintele lui se ghicea o undă de furie imposibil de ignorat. Ea lăsă privirea în jos, studiind imprimeul păturii și urmărind formele cu vârfurile degetelor.

– Te referi la Lady Emily Foswell, zise ea aproape șoptit.

Tot orașul știa că Lady Emily îl lăsase baltă pe viitorul conte de Kendall cu câteva zile înainte de nuntă pentru că primise o cerere în căsătorie mai tentantă, din partea unui baron.

– Întocmai, făcu Rhys crispat în continuare.

Julianna decise să schimbe subiectul de la titluri și cereri în căsătorie. Expresia de pe chipul lui și furia din ton o făceau să se simtă straniu. Nu putea risca să înceapă o dispută cu el când Mary putea veni din clipă în clipă.

– Tot nu înțeleg cum de ați crezut cu toții că nu veți fi recunoscuți.

– Ți se pare atât de deplasat? Ia gândește-te. Câți dintre cei de la masă îl recunosc pe Kendall, care îi servește seară de seară?

Julianna strânse buzele și încuviință din cap. Înțelegea întocmai ce spunea Rhys. Se gândise și ea la asta. Fusese chiar uimită când însăși mama lor nu îl recunoscuse pe contele de Kendall sub deghizarea de lacheu. Julianna îl urmărise cu atenție pe conte și concluzionase că făcea o treabă nemaipomenită dându-se drept lacheu. Nimeni nu se uitase suficient de mult la el, nimeni nu îi dăduse suficientă atenție ca să își dea seama că unul dintre cei mai importanți nobili le servea rață friptă.

– Mi se pare de-a dreptul trist cât de ușor îi este lordului Kendall să umble de colo-colo și să umple pahare fără să fie observat, oftă ea. Asta spune lucruri cumplite despre societatea noastră, nu crezi?

– Așa e, răspunse Rhys căzut pe gânduri.

– Recunosc că nici eu nu l-am observat decât pe la jumătatea primei cine, deci asta înseamnă că nu-s mai breaz decât restul lumii, clătină ea din cap.

– Te afli într-o companie selectă, făcu Rhys.

– Și din ce îmi spui, nu e doar Kendall implicat. Dar nimeni nu v-a remarcat nici pe voi. Dar tot nu cred că e o idee bună să își caute o soție apelând la un asemenea mijloc.

Rhys lăsă capul într-o parte.

– Atunci o să-i transmit lui Kendall să se țină departe de tine.

Trase aer în piept, iar orice urmă de bună dispoziție îi dispăru.

– Dar stai așa! Tu ești deja logodită, nu?

Capitolul 11

Rhys se avântă, călare pe Alabaster, către următoarea pantă. De aproape o oră călărea ca nebunul pe terenul plin de coline ce forma o mare parte din proprietatea lui Clayton. Era momentul să-i dea o pauză superbului armăsar.

Rhys nu reușise să gonească suficient de repede sau îndeajuns de departe ca să scape de gândurile provocate de conversația nemulțumitoare pe care o purtase de dimineață cu Julianna, pe malul lacului. Amintise de logodna ei și, înainte ca ea să poată răspunde, apăruse Mary cu brațele pline de flori, iar el își reluase rolul de servitor îndatoritor. Luase coșul și pătura și le condusese pe tinerele femei la trăsură. Apoi mersese călare în urma trăsurii, cu mintea plină de gânduri. Aceleași gânduri care încă nu îi dădeau pace.

„Știe că ducele de Worthington este bărbatul care... „

Julianna nu își dusese fraza la capăt, iar când el insistase, spusese „bărbatul care m-a curtat cândva". Dar Rhys știa. Știa că intenția ei fusese să spună altceva. Ceva ce indica faptul că ea îl considera vinovat de despărțirea lor. Bănuia de multă vreme că ea îl învinovățea. Dar de acum era absolut convins.

Schimbase subiectul atât de repede și de firesc de parcă într-adevăr se considera victima din întreaga situație. Uneori păruse gânditoare și implicată, ca atunci când făcuse acel comentariu despre societate și despre faptul că nici un musafir nu îl recunoscuse pe Kendall în sufragerie. Dar era aceeași femeie care se prefăcuse îndrăgostită de el ca să se mărite cu burlacul cu cel mai răsunător titlu. Refuza să se gândească la cum îi spusese că îl consideră atrăgător. Asta nu făcea decât să îi provoace confuzie. Ce voise să spună, de fapt, era că îi considera atrăgătoare averea și titlul.

Julianna știa precis cine era el cu adevărat.

Continuă să îl plimbe pe Alabaster încă un timp, apoi îl șterse cu o cârpă din coburi și îl legă de gard. În același loc unde se oprise cu Julianna în prima zi. La naiba! Oare de ce totul îi amintea de ea? Nu se mai gândise la ea de ani întregi. În fine, de luni bune. Bine, de săptămâni. Dar asta doar pentru că se întâlnise recent cu tatăl ei la croitorul pe care îl frecventau amândoi la Londra. Individul abia dacă îl băgase în seamă. Montlake îl detesta. Și asta nu pentru că Rhys îi curtase fiica și nu o ceruse. În fine, nu doar pentru asta. Nu, Montlake era genul care disprețuia jocurile de noroc și băutura, cele două principale ocupații cu care Rhys își umplea timpul liber. Montlake îl detesta pentru obiceiurile îndoielnice. Fără doar și poate, fusese mai mult decât încântat că Rhys și fiica lui nu sfârșiseră împreună. Așa cum și el era, de altfel.

Rhys tocmai legase de gard căpăstrul lui Alabaster când auzi în spate zgomot de copite. Se întoarse și duse mâna streașină la ochi, scrutând pajiștea cu privirea. Spre el se îndrepta un călăreț aplecat deasupra calului. În curând zări chipul Juliannei. Gonea nebunește, lovind crupa lui Violet cu cravașa. În urma calului se ridicau nori de praf și câteva clipe mai târziu Rhys își dădu seama că Julianna călărea bărbătește.

Își puse mâinile în șold și așteptă până când Violet ajunse în dreptul lui și se opri. Julianna se ridică în șa și trase de căpăstru.

– Ho! Aici erai, îi zise ea, zâmbindu-i de parcă nu avuseseră un schimb de cuvinte ciudat data trecută când se văzuseră.

– Acum călărești ca bărbații? întrebă el pe un ton sarcastic.

– Călăresc așa dintotdeauna, doar că nu m-ai văzut până acum pentru că înainte îmi păsa de ce crezi despre mine. Iar acum nu-mi mai pasă.

Deși nu ar fi vrut, o respecta pentru răspunsul direct și îndrăzneț.

– Încercam și eu să fiu singur un pic, mormăi e. Sunt convins că putea să te ajute alt băiat de la grajduri.

– Nu cu ce treabă acum cu tine, zise ea, descălecând și lăsând să i se vadă picioarele prelungi, pe care pantalonii de călărie se mulau perfect. Vreau să te rog ceva, Rhys.

Urgența pe care i-o simțea în glas, dar și imaginea picioarelor ei în pantaloni îi accelerară pulsul. Nu voia să audă ce avea ea să-i

spună, dar fu nevoit să recunoască faptul că... voia, totuși. Cât despre pantaloni, prefera să-și ferească privirea. Numai că eșua lamentabil. Când se întoarse cu spatele la el ca să o lege pe Violet lângă Alabaster, posteriorul Juliannei i se înfățișă în toată splendoarea lui, iar Rhys își mușcă buzele. La pantaloni își asortase o cămașă albă. Câțiva nasturi erau desfăcuți, lăsând să se vadă pielea de un alb aproape lăptos. Era sigur că mama ei nu avea habar că gonea călare, bărbătește, pe proprietatea lui Clayton. Oare o văzuseră și ceilalți grădjari? Cu siguranță. Voia să-i pocnească pe toți ceilalți grădjari.

– Ce voiai să mă întrebi? zise el, dregându-și vocea.

Odată ce Violet fu legată, Julianna se întoarse spre el, iar privirile li se întâlniră.

– Știai de logodna mea? întrebă ea cu răsuflarea un pic tăiată.

Aha, deci asta era. Nici ei nu-i plăcuse cum se încheiase discuția lor precedentă.

– Nu știe tot orașul? mormăi el.

– Poate. Dar mă întrebam dacă știi tu. Știu că a apărut în ziare, dar nu puteam să nu mă întreb dacă ai citit sau dacă ți s-a spus.

El își drese vocea și începu să declame:

– „După proaspătul eșec cu ducele de Worthington, se pare că Lady Julianna Montgomery s-a reorientat spre următorul cel mai eligibil burlac din Londra, marchizul de Murdoch". Nu asta scria în *The Times?* făcu el, aruncând săgeți din priviri.

Julianna înghiți în sec, se rezemă de gard și închise ochii.

– Te-a... rănit?

– Ha! exclamă el.

– Probabil e vina mea că n-am stat după un bărbat care m-a mințit spunând că se va întoarce degrabă, continuă ea.

Rhys simți că ia foc. Cum de-și permitea să dea vina pe el?

– Și probabil că, atunci când un bărbat nu mai e la îndemână, oricare altul e suficient de bun pentru cea mai populară debutantă a sezonului.

Ea făcu un gest scurt cu mâna.

– Asta a fost doar o bârfă, nimic mai mult.

– Ce anume? zise el, ridicând din sprânceană.

– Ce au scris în *The Times*.

El își încrucișă brațele la piept.

– Ziarele scriu orice ca să vândă. Știi asta, Rhys. Am citit cel puțin un articol despre nopțile tale de beție văneală și jocuri de noroc. Asta înseamnă că toate acele lucruri erau adevărate?

El se scărpină în creștetul capului. Așadar, era la curent cu ce făcea el, prin intermediul ziarelor? Poate așa și afla cât de eligibil era.

– Din nefericire, aproape toate acele lucruri erau adevărate, recunoscu el.

Ea își puse mâinile în șolduri, ținând în continuare cravașa.

– Vrei să spui că nu ai fost niciodată ținta răutăților din articolele cu bârfe?

El pufni, făcând eforturi disperate să nu observe cât de bine arătau șoldurile ei în pantaloni. Șoldurile, picioarele, posteriorul... Încercă să se concentreze asupra a ceea ce spunea.

– Ba cred că am fost... o dată sau de două ori, răspunse el.

Sau de vreo două duzini de ori. Ziarele îl combinau mereu cu vreo femeie cu reputație îndoielnică, pretinzând că ar fi amanta lui. Sau scriau că ar fi pierdut la jocuri sume mult mai mari decât în realitate. Lăsă capul în jos și trase un șut în praf.

– Ce-ncerci să-mi zici, că de fapt nu ești logodită cu Murdoch?

La naiba! De ce o parte din el spera că ea va spune „da", cu toate că știa că nu era cazul?

– Nu, zise ea. E adevărat că m-am logodit cu el. În schimb, e complet falsă partea cu „s-a reorientat spre următorul cel mai eligibil burlac din Londra". Eu, cel puțin, îmi amintesc că lucrurile s-au petrecut altfel.

– Aha, o memorie selectivă, spuse el, cu ciudă în glas. Ni se întâmplă tuturor, bănuiesc. Poate de-asta nu m-am mai întors, continuă, ridicând privirea. Am uitat.

– Ai plecat!

Obrajii i se îmbujorară pe măsură ce vocea i se ridica.

– Nu mi-ai oferit nici o explicație. Articolul acela a apărut la mai bine de nouă luni de la plecarea ta. Nouă luni în care mi-ai scris o singură dată și mi-ai spus... stai, să văd dacă îmi amintesc corect... că speri că nu aveam așteptări prea mari de la întâlnirea noastră.

– Ți-am zis că am uitat, mârâi el.

– Minţi! Care-a fost treaba? De ce ai plecat, Rhys? Motivul real. Îmi datorezi măcar atât.

Ochii Juliannei parcă aruncau flăcări. Arăta magnific înfruntându-l, cu vântul adiindu-i prin pletele blonde.

– Ţi-am făcut un favor, pufni Rhys.

Cuvintele sunau amar, dar erau adevărul.

– O, da? Părăsindu-mă? Umilindu-mă? Asta numeşti tu favor?

Rhys îşi muşcă limba. Oare tot ce făcuse în ultimele luni fusese o greşeală? Sau cumva ea juca teatru, spunându-i ce voia să audă? La naiba! Poate îi oferise libertatea, dar îşi dăduse apoi seama cât de aproape fusese să se lase prins în cursă din pricina talentului ei actoricesc. Oare şi acum juca teatru? Sigur asta făcea. Nu îi răspunsese la scrisoare. Nu îi pusese întrebări. Nu. Îşi văzuse de viaţă.

– În mod clar nu ţi-a luat mult să-mi găseşti un înlocuitor. Să-l găseşti pe următorul cel mai eligibil burlac, ca să fiu precis.

Ochii ei aruncau scântei verzi. Se apropie de el.

– Vai, iar asta te-a rănit? Mincinosule!

– Mincinoşii se recunosc între ei, nu crezi? zise Rhys cu un zâmbet plin de el.

– Cu ce te-am mințit eu vreodată?

El făcu un pas spre ea, privind-o drept în ochi, şi se aplecă până când buzele le ajunseră la câţiva centimetri distanţă. Un mic spasm îi făcu obrazul să zvâcnească.

– Spune-mi, Julianna, a fost greu să te prefaci că mă doreşti?

Ea îşi trase capul într-o parte, ca şi cum ar fi primit o palmă. Nările îi fremătau. Rhys ştia că ce spusese fusese abject, dar trebuia să ştie exact adevărul şi putea afla asta doar uitându-se în ochii ei. Trebuia să afle o dată pentru totdeauna dacă totul fusese o prefăcătorie. Când ea se întoarse încet cu faţa înspre el, văzu furia din privirea ei, dar văzu şi altceva. Adevărul.

– Nu, spuse ea cu vocea joasă şi senzuală, uitându-se în ochii lui. Din păcate, nu a fost *niciodată* greu să te doresc, Rhys.

– Blestemată să fii! murmură el.

– Blestemat să fii! zise, la rândul ei, printre dinţi.

Respira greu, iar sânii îi tresăltau cu fiecare răsuflare.

– Eşti o mincinoasă! o acuză el.

– Ba tu eşti mincinos! nu se lăsă ea.

Cu un geamăt de abandon, Rhys o prinse în braţe şi o trase înspre el aproape cu disperare. Îi strivi trupul de al lui şi o ţinu strâns, iar buzele le capturară pe ale ei. În clipa în care buzele li se atinseră, el i le despărţi cu limba şi o sărută cu toată dorinţa şi pasiunea pe care le nutrea faţă de ea din clipa în care o cunoscuse şi în fiecare zi de când o părăsise. Trebuia să afle dacă era la fel de bine precum îşi amintea.

Cu o parte a minţii ar fi vrut ca ea să îl respingă, dar ea n-o făcu. Ba chiar îl cuprinse cu braţele pe după gât, trăgându-l şi mai aproape. El o propti de gardul care îi ajungea până pe la mijloc şi îşi lipi şoldurile de ale ei. Ea îl sărută ca pierdută, de parcă nu se mai sărutaseră până atunci, de parcă era prima dată, de parcă nu s-ar fi certat vreodată, de parcă nu s-ar fi părăsit vreodată. Îşi trecu degetele prin părul lui, se agăţă de gâtul lui şi-i răspunse la fiecare atingere, la fiecare vibraţie. El o prinse de şolduri, trăgând-o spre el, apoi coborându-şi mâinile spre fundul ei. O lipi de mădularul lui tare ca piatra. Linia posteriorului ei în pantaloni îl înnebunea de dorinţă. Era în stare să o atingă o veşnicie, fără a se sătura de ea.

Se lăsară apoi să cadă în iarbă, rostogolindu-se unul peste celălalt, luptându-se să-şi tragă hainele de pe ei. El îi desfăcu aproape cu furie cămaşa şi-i eliberă sânii, oftând în clipa-n care îi văzu. Buzele lui trasară o linie arzătoare pe chipul ei, pe bărbie şi pe gât, apoi ajunseră în dreptul sânilor, prinzându-i şi strângându-i uşor un sfârc.

Julianna scoase un ţipăt, prinzându-i capul în mâini.

–Rhys! suspină ea. Rhys!

Începu să o sărute din nou pe gât, în timp ce buzele ei îi erau în dreptul urechii. Gemea, iar cu vârful limbii îl tachina, făcându-i tot trupul să se înfioare. Cu o mână îi frecă încet mădularul, iar el se cabră şi gemu, apoi coborî din nou cu gura în dreptul sânilor, tachinându-i cu buzele şi cu limba, întâi încet şi tandru, apoi mai tare, frecând sfârcurile cu dinţii până când ea îi rosti iar numele. Ea îi apucă mădularul prin materialul pantalonilor, iar Rhys simţi nevoia să îşi dea drumul ca un puştan virgin. În schimb, se trase un pic înapoi şi reuşi, cu mari eforturi, să îşi retragă şi buzele de pe acei sâni fabuloşi. Voia să se oprească doar un pic, ca să vadă dacă ea se simţea bine, să îşi tragă răsuflarea înainte de un alt moment

de pierdere în beția simțurilor. Își lipi fruntea de a ei. Respirau greu amândoi.

– Rhys, șopti ea din nou.

Știa că nu trebuia să continue, dar nu se putea abține. Se aplecă și îi sărută din nou buzele, dar ea îl împinse ușor. Rhys se opri, privind-o nedumerit. Respira atât de greu că aproape îl dureau plămânii.

– Trebuie să ne oprim, Rhys, murmură ea.

El își lipi iar fruntea de a ei.

– De ce? șopti, la rândul lui. Spune-mi de ce.

– Pentru că sunt logodită cu marchizul de Murdoch, zise ea cu durere, dar și cu fermitate în glas.

Pasiunea și dorința din privirea lui păliră degrabă.

– Aha, deci ți-ai amintit, așa-i?

Capitolul 12

În acea noapte, Julianna se duse la fereastra dormitorului, trase draperia cât putu de mult și privi luna plină ce strălucea pe cer. Se cuprinse cu brațele și, pentru prima, dată își îngădui să se gândească la ce se petrecuse în acea după-amiază.

Îl sărutase pe Rhys. Cu entuziasm. Nu putea să se prefacă, vezi Doamne, că sentimentul nu fusese reciproc. O, Doamne! Ce se întâmplase cu mânia și revolta ei? Unde dispăruseră furia și lunile de suferință provocate chiar de el? Unde zburaseră în clipa în care buzele lor se atinseseră? Individul era detestabil. Dintre toți bărbații de pe fața pământului se sărutase tocmai cu Detestabilul!

Iar cel mai grav era că îi și plăcuse.

El negase că anunțul privind logodna ei îl rănise, dar, pentru Dumnezeu, recitase cuvânt cu cuvânt ce scria în umilitorul articol din ziar. Ea nu-și imaginase nicicând că el ar citi rubrica de bârfe din *The Times*. Probabil fusese o naivitate din partea ei să creadă că el nu aflase despre logodnă, că cineva nu îi atrăsese atenția. Doar că nu își imaginase că vestea l-ar răni. În definitiv, el fusese cel care plecase și nu se mai întorsese. Era însă limpede că păruse furios când repetase textul articolului. Oare chiar fusese rănit? Era cu putință? Cum?!

Ei bine, și ea fusese rănită. De-asta îi dăduse acea replică despre faptul că o mințise că se va întoarce în acel sezon. Și abia apoi el spusese că „atunci când un bărbat nu mai e la îndemână, oricare altul e suficient de bun pentru cea mai populară debutantă a sezonului". Și acele cuvinte o răniseră. Oare asta credea despre ea? Cu adevărat? Asta crezuse în toate lunile care trecuseră? Că îl lăsase baltă imediat pentru următorul burlac dezirabil?

Dar asta tot nu explica motivele din spatele plecării lui. Anunțul despre logodnă nu apăruse în ziar decât la mult timp după începerea

celui de-al treilea sezon al ei. Poate îl înfuriase, dar cu siguranță nu asta îl făcuse să plece fără să se mai întoarcă.

Nu. Rhys era nesincer. Făcea totul să pozeze în victimă când amândoi știau de fapt *cu exactitate* ce se petrecuse între ei. Sărutul, în schimb, fusese cu totul neașteptat. Poate fusese greșit, dar necesar, din punctul ei de vedere. Sau cel puțin asta își spusese mai devreme, în timp ce se foia în pat, incapabilă să adoarmă. Sărutul fusese necesar, își spunea, întrucât îi transmitea mai clar decât orice cuvinte că Rhys nu încetase să aibă sentimente față de ea.

În tot acest timp, în toate lunile care trecuseră, o sâcâise gândul că o părăsise pentru că doar se jucase și jucase teatru cu ea. Că nu simțise cu adevărat ceva pentru ea. Dar de-acum știa, dincolo de orice urmă de îndoială, nu doar că *simțise*, ci și simțea în continuare ceva pentru ea.

Sau ar fi simțit dacă circumstanțele ar fi fost diferite.

Își mai dăduse seama de ceva. Rhys avea un secret. Sau, cel puțin, asta îi dăduse de înțeles când îi spusese că îi făcuse „un favor" părăsind-o în acea primăvară. Oare ce voia să spună? Fusese foarte vag. Dar ea bănuia, și nu de ieri, de azi, că în spatele plecării lui de atunci nu fusese o simplă vizită la reședința de la țară ca să își vadă mama. Fusese plecat prea multă vreme. Și scrisese prea puțin.

Pe atunci crezuse că fusese modul lui de a se desprinde de ea, dar acum bănuia mai mult decât oricând că existase un alt motiv pentru plecarea lui. Numai că el nu părea dispus să i-l împărtășească. Nu că mai conta. Un sărut nu putea anula suferința pe care și-o provocaseră. Un sărut nu putea anula faptul că era logodită cu marchizul de Murdoch.

Iar Rhys nu avea încredere în ea. Era evident. Se sărutaseră cu pasiune, dar văzuse dezgustul din privirea lui când îi reamintise că era logodită. Și simțise din tonul lui că o judeca. Știa prea bine. El credea că se prefăcuse că îl place doar de dragul titlului său. Gândul o făcea să vrea să strige, să urle. Era oare chiar atât de netot? Nu vedea cât de mult îl dorea, că îl dorea cu adevărat? Că îl dorise dintotdeauna? Clătină din cap. Asta era problema. Că îl dorise pe nemernicul acela.

–Anna? se auzi glasul blând al lui Mary.

Julianna se întoarse, lăsă draperia jos și cufundă din nou încăperea în beznă.

– Îmi pare rău, Mary. Te-am trezit?

Mary aprinse lumânarea de pe noptiera din dreptul ei, apoi se apropie de fereastră.

– Ce-i cu tine trează la ora asta?

– Nu pot să dorm, oftă Julianna.

– Din cauza domnului Worthy? întrebă Mary cu voce somnoroasă.

– Poftim? De unde și până unde? făcu Julianna, cu inima bătându-i nebunește.

– Nu știu, răspunse Mary, punând lumânarea pe pervaz. Doar că mi s-a părut că... Nu are importanță, iartă-mă că am adus vorba. Îmi pare rău.

Să o ierte? Draga de ea... Mary era mai perspicace decât o credeau Julianna și părinții lor. Poate era cea tăcută, cea prudentă, dar era mereu atentă, observa detaliile și se gândea la sentimentele celorlalți.

– Nu, Mary. Eu trebuie să-mi cer scuze. Ai dreptate. Starea mea chiar are legătură cu domnul Worthy.

Mary se încruntă.

– Anna, nu trebuie să-mi spui nimic dacă nu vrei. Dar dacă vrei să vorbim, sunt aici pentru tine.

Julianna o îmbrățișă.

– Vai, Mary, ești o scumpă!

– Promit că n-am să spun nimic nimănui.

– Știu precis că nu vei spune.

Julianna avea încredere oarbă în sora ei. Dar promisese să nu dezvăluie acel secret și își lua promisiunile în serios. Îi putea spune lui Mary că îl sărutase pe domnul Worthy, dar nu avea libertatea de a-i dezvălui adevărata identitate.

Julianna se întoarse iar spre fereastră și își rezemă fruntea de geam.

– Adevărul e că... azi l-am sărutat pe domnul Worthy.

Mary suspină, apoi se aplecă să o privească pe Julianna și ridică ușor lumânarea.

– Adevărat?

Julianna înghiți în sec și încuviință.

– Da. Nu știu de ce. Nu m-am putut abține.

– La lac? întrebă Mary.

– Nu la lac. Ceva mai târziu, pe pajiște.

Mary surâse.

– Cred că știu de ce ai făcut-o, Anna. E atât de chipeș... Dar cum rămâne cu lordul Murdoch? continuă ea, încruntându-se ușor.

Julianna se îndepărtă de sora ei, cuprinzându-și mijlocul cu brațele.

– Știu, știu. N-am nici o scuză. Mă simt îngrozitor. Așa vrea să dau timpul înapoi și să șterg acele clipe.

– Of, Anna, nu fi atât de aspră cu tine, zise sora ei, punându-i o mână pe umăr, cu blândețe. Ești și tu om. Cum spune și reverendul, cu toții suntem supuși greșelii.

Julianna o bătu ușor pe mână. Mary nu ar fi făcut niciodată o asemenea greșeală și o știau amândouă. Dintre ele două, Julianna era cea impetuoasă. Dar Mary era atât de bună și de iertătoare, încât nu ar fi judecat niciodată un alt suflet pentru o greșeală. Chiar și pentru una atât de mare.

– Mary, ești drăguță și îți mulțumesc, dar știu foarte bine că am greșit. Nu trebuia să se întâmple așa ceva.

– Domnul Worthy știe că ești logodită? întrebă Mary încet.

Julianna își mușcă buza de jos. Adevărul îi punea pe amândoi într-o lumină și mai proastă, dar nu avea sens să se ascundă. Mărturisise deja ce era mai grav.

– Da, știe, spuse ea, lăsând capul în piept.

Mary își luă mâna de pe umărul ei și o privi din nou în ochi.

– O, Anna, oricine poate greși. Nu e ca și cum ai fi deja măritată. Asta e ceea ce contează cu adevărat. Și, bineînțeles, să nu mai faci asta niciodată.

Julianna înghiți în sec. Ar fi vrut să își asigure sora că așa ceva nu se va repeta, dar nu reuși decât să dea din cap fără tragere de inimă.

– Îți mulțumesc că nu mă detești.

Mary o strânse în brațe.

– Anna, ești sora mea. Te iubesc. Cum aș putea să te detest, orice-ai face?!

– Îți mulțumesc, Mary.

–E în regulă. Sper să te odihnești puțin.

Mary luă lumânarea și se băgă la loc în pat. Julianna se întoarse și ea la culcare. Își trase pătura până la bărbie și privi în beznă, înspre tavan. Știa deja că a doua zi avea să se ducă iar la grajduri, sub un pretext oarecare, la fel de bine cum știa că nu avea de ce să facă asta și că urma să regrete. Dar nu se putea abține. Nu putea lăsa lucrurile așa cum erau. Rhys credea că fusese interesată de el pentru titlul său? Nu. Era în continuare pornită pe el pentru răzbunare. Sau cel puțin asta își spunea. Începea să se îndoiască.

–Anna, se auzi iar glasul blând al lui Mary, câteva minute mai târziu. Orice gânduri te-ar chinui acum, vreau doar să-ți spun că nu cred că trebuie să te măriți cu cineva pe care nu îl iubești indiferent de ce îți spun mama și *papa*.

Capitolul 13

Rhys încetase să mai încerce să stea comod pe salteaua umplută cu paie. O lăsase baltă și se îndreptase spre capătul lungii mansarde de deasupra grajdurilor și, printr-o lucarnă, privea luna ce luase culoarea argintului viu.

Era un băutor, un parior și, în general, un bărbat interesat de distracție, dar de multă vreme nu i se mai întâmplase să își piardă controlul așa cum și-l pierduse în acea după-amiază cu Julianna.

Trase un pumn în bârna din lemn de deasupra. La naiba! Nu avea nici o scuză pentru ce făcuse, pentru că o sărutase pe Julianna, pentru că o atinsese. Fusese un nemernic de ultimă speță.

Iar ea... Ea ar fi putut pune capăt acelui sărut, dar nu doar că nu o făcuse, ci participase entuziast. Rhys nu putu să nu se întrebe dacă ea ar fi dispusă să îl părăsească pe Murdoch dacă el i-ar cere-o. Stomacul i se crispă. Chiar dacă îl iubea într-adevăr și îl iubise mereu, Rhys nu putea, pur și simplu, să se însoare cu o femeie care era logodită cu altul. Nu putea face asta după ce pățise bunul lui prieten Kendall. Era de neconceput. Pur și simplu.

Iar Julianna Montgomery era, în mod clar, logodită.

Scrisese și-n ziar.

Dacă îl părăsea pe Murdoch pentru el, ar face exact ce făcuse Lady Emily, iar asta era inacceptabil. Rhys n-ar putea trăi cu asta. Și nici ea. Dacă în acea după-amiază jucase iar teatru, fusese convingătoare. Era nevoit să recunoască. Dar pasiunea și dorința dintre ei nu aveau cum să fie jucate. Știa asta acum. Văzuse adevărul în ochii ei înainte să o sărute.

„Să mă părăsești? Să mă umilești? Asta numești tu favor?" îi strigase ea. I se făcuse pielea de găină la auzul acelor cuvinte. Niciodată nu se gândise la cum se sincronizaseră lucrurile. Niciodată nu se gândise la cum se văzuseră lucrurile din perspectiva ei. Până

deunăzi. Dispăruse vreme de nouă luni. Fusese atât de preocupat de motivele plecării sale și de secretul din jurul acesteia, încât nu prea îi trecuse prin minte că în tot acest timp ea se așteptase ca el să îi ceară mâna. Acum avea logică faptul că plecarea lui o rănise. Că se simțise chiar umilită. Simțea o împunsătură de vinovăție.

Dar nu trebuia să uite de afurisitul de articol din ziar. Când apăruse, era deja influențat de pățania lui Kendall cu Lady Emily. Credea că și Julianna mimase interesul față de el pentru a pune mâna pe titlul și averea lui.

Dumnezeule! Oare și Julianna suferise sau doar se prefăcea? Nu era sigur de nimic. Știa doar că, măcar într-o privință, ea avusese dreptate. Se simțise rănit. Articolul despre cum ea se orientase spre următorul burlac dezirabil îl făcuse să sufere mai tare decât era dispus să recunoască vreodată.

Iar el avusese, la rândul lui, dreptate măcar într-o privință. Chiar îi făcuse un favor că nu se întorsese.

Capitolul 14

A doua zi dimineața, debutantele intrară două câte două în grajduri. Erau șase în total, conduse de Julianna și de sora ei. Purtau culori care mai de care mai pastelate, cu umbreluțe asortate, mănuși și pantofi delicați.

Rhys le urmărea cu privirea, zâmbind viclean. Bănuia la ce suplici își propusese Julianna să îl supună. Iar motivul era, fără doar și poate, comentariul lui de după sărutul din ziua precedentă. Cel în care o felicita că își amintise că era logoditā.

– Ce credeți că-nseamnă asta? întrebă domnul Hereford, frecându-și fruntea în timp ce tinerele domnițe chicoteau și scoteau exclamații de uimire la aproape tot ce vedeau.

– Dacă nu cumva greșesc, zise Rhys, au venit să-mi facă viața mizerabilă azi.

Domnul Hereford îi aruncă o privire compătimitoare, apoi se grăbi să o întâmpine pe Julianna.

– Neața bună, domnișoară! zise el, cu o plecăciune. Cum puteam să vă fim de folos în ziua asta frumoasă?

Rhys se întoarse cu spatele și continuă să curețe boxa de care se ocupa înainte de apariția femeilor.

– Bună dimineața, domnule Hereford! spuse Julianna. Mă bucur să te revăd. Speram ca eu și prietenele mele să putem face o plimbare ca să vizităm proprietatea. Există cumva o trăsură în care să începem toate?

– O, dar avem, Lady Julianna. Și chiar e o zi grozavă de mers la plimbare.

Trăsura deschisă, cu patru roți, era un atelaj des întâlnit la țară, fiind folosită în special la ieșirile la vânătoare. Era însă ideală pentru un grup de șase tinere pornite să viziteze proprietatea.

– E perfect, răspunse Julianna. Și sper că aveți măcar doi angajați care să ne însoțească. Mă gândeam la domnul Worthy, în primul rând.

Rhys oftă și se îndreptă de spate. Iată. Iată motivul pentru care venise azi aici, gătită toată, cu un discurs prietenos și o remarcă aparent întâmplătoare despre posibilitatea ca el să le însoțească.

Rezemă furca de ușa boxei și își șterse mâinile de pantaloni. Trebuia să se schimbe înainte să le însoțească pe domnișoare. Putea porni deja.

Domnul Hereford deja se întorsese și îl căuta cu privirea. Știa că Rhys avea nevoie să se pregătească un pic. Iar Rhys făcu întocmai, indicându-i cu un gest scurt că se duce sus să se schimbe. Odată ajuns sus, Rhys își dădu jos hainele murdare, se spălă repede cu apă și săpun, își trase pe el livreaua, își trecu degetele prin păr și coborî degrabă.

Între timp, domnul Hereford nu stătuse degeaba. El și alți doi grăjdari înhămaseră caii, iar când Rhys reveni, totul era pregătit.

– Iată-l, zise domnul Hereford, cu un zâmbet larg când îl văzu pe Rhys.

Era, fără doar și poate, nerăbdător să le vadă plecate pe tinerele femei. Vorbeau tot mai mult și mai tare, iar domnul Hereford părea să nu știe cum să continue conversația. Rhys se apropie de grupul vesel și făcu o plecăciune adâncă.

– Bună dimineața, domnule Worthy, zise Julianna cu un zâmbet strălucitor. Sper că nu te deranjează să ne scoți la o plimbare pe proprietatea lordului Clayton.

Rhys făcu cea mai elaborată plecăciune cu putință.

– Va fi plăcerea mea, milady.

Celelalte fete începură să chicotească zgomotos. Rhys le privi pe rând. În afară de Julianna și de Mary, nu o cunoștea pe nici una. Cu siguranță Julianna le alesese cu grijă, în așa fel încât nici una dintre ele să nu știe cine era el. Ce drăguț din partea ei!

– Eu și Henry vom fi onorați să vă însoțim, continuă el.

Henry, unul dintre ceilalți grăjdari, făcu, la rândul lui, o plecăciune.

– La ordinele dumneavoastră, Lady Julianna.

Rhys îi făcu lui Henry un semn aprobator din cap. Era alegerea perfectă, un băiat isteț și discret. Știa adevărata identitate a lui Rhys și era capabil să se prefacă toată dimineața, fără să le dea femeilor nimic de bănuit. Bun băiat, Henry!

După ce Rhys și Henry le ajutară pe cele șase tinere să urce în trăsură și le întrebară dacă aveau nevoie de pături pentru picioare, Ernest își ocupă locul pe capră, iar Rhys și Henry se așezară pe micile platforme de la capătul trăsurii. El observă că Julianna se așezase în mijloc, cu fața înspre el. Iar zâmbetul ei obraznic îi arăta că intenționa să-i facă acea ieșire cât mai dificilă cu putință. Grozav! Deci încă era pornită să se răzbune.

Trăsura se urni și ieși sub soarele strălucitor al dimineții. Mirosul de iarbă proaspăt cosită și de flori se lăsa purtat de adierea slabă a vântului. Trăsura era decapotată, pentru ca domnișoarele să poată admira peisajul. Întorceau capetele în toate direcțiile, dornice să cuprindă totul cu privirea. Continuară să pălăvrăgească până ajunseră la prima oprire, grădina cu flori din spatele bibliotecii.

– Te rugăm să ne spui ce e aici, domnule Worthy, ceru Julianna, ținându-și boneta cu mâna înmănușată. Din moment ce ești unul dintre angajați, bănuiesc că știi foarte bine conacul Clayton.

– Desigur, răspunse el, cu cel mai serviabil zâmbet cu putință. Este grădina cu flori a Excelenței Sale. Dacă nu mă înșel, mama Excelenței Sale a cerut să fie plantate și se ocupă personal când vine în vizită.

– Dar unde este mama Excelenței Sale? insistă Julianna. Locuiește îndeaproape?

– Are o reședință la Londra, milady, dar când se retrage în provincie, preferă casa văduvei, situată în partea din față a conacului. Vom trece pe acolo mai târziu și o să v-o arăt.

Era limpede, Julianna încerca să îl pună în încurcătură. Dar Rhys se știa cu Clayton de când erau puștani. Știa destul de multe lucruri despre conac ca să ofere un tur, pentru Dumnezeu, iar ce nu știa urma să inventeze, fără doar și poate. Nu avea de gând să o lase pe Julianna să îi dea de furcă.

– Vine des în vizită la lordul Clayton, domnule Worthy? întrebă iar Julianna.

– Nu am de unde să știu, răspunse el fără ezitare. Eu lucrez la grajduri, milady. Nu prea intru în reședință decât la masă, din când în când, iar lordul Clayton preferă ca servitorii domniei sale să nu bârfească.

Îi zâmbi complice Juliannei și ridică din sprânceană, de parcă i-ar fi transmis: „Poftim! Găsește-mi un cusur!"

Ea strânse buzele și-l privi cu o expresie care spunea: „Bine jucat!"

Micul grup străbătu apoi pajiștea și ajunse la lac, în același loc unde făcuseră picnicul la acea ieșire cu Mary. Când trăsura se opri, tinerele tăcură și îl priviră pe Rhys, așteptându-se ca Julianna să-i adreseze încă un calup de întrebări.

– Cam câți pești sunt în lac, domnule Worthy? își făcu ea datoria să întrebe.

– Nu mă ocup de administrarea terenurilor, milady, dar știu că lordul Clayton a pescuit aici și biban, și știucă. Din plin. Și am auzit că Excelența Sa a făcut planuri ca mâine să aibă loc aici un picnic pentru musafiri.

Tinerele păreau încântate de răspuns, căci reîncepură pălăvrăgeala, iar din ton li se ghicea nerăbdarea.

– Anna, te rog, putem face o plimbare pe malul lacului? o imploră Mary.

Julianna se uită la Rhys.

– Se poate, domnule Worthy? Avem timp de o plimbare?

– Sigur, milady, dacă asta doriți, răspunse el îndatoritor.

Fetele se sfătuiră câteva clipe, apoi deciseră că ar fi *minunat* să facă o plimbare pe malul lacului.

Rhys și Henry coborâră și le ajutară să se dea jos din trăsură.

Mary și trei dintre tinere o luară înainte ca să culeagă flori. Julianna și o altă domnișoară se îndreptară mai încet spre mal. Rhys era la câțiva pași în urma lor, gata să răspundă la întrebări.

– Domnule Worthy, făcu Julianna în scurt timp, ce adâncime are lacul?

Rhys răspunse fără pic de ezitare.

– Aproximativ 15 metri, milady.

Ea se întoarse și-i aruncă o privire prin care îi transmitea că știe că inventează de zor. El îi oferi la schimb privirea prin care

îi transmitea că știa că nu poate să dovedească nimic. Ea se opri la mal și atinse luciul apei cu un deget înmănușat.

– Domnul Worthy... Interesant nume, nu-i așa, Helen? îi spuse tovarășei ei, apoi se întoarse spre Rhys. Nu ai vreo legătură cu ducele de Worthington, nu-i așa?

Helen se uita la apă, prin urmare nu putu să-l vadă pe Rhys clipind rar spre Julianna, afișând un zâmbet prefăcut și transmițându-i din priviri că va plăti pentru asta.

– Nu, din ce știu, milady, dar nu m-ar deranja să descopăr că suntem rude în vreun fel. Am auzit că actualul duce e arătos, bogat și fermecător.

Helen profită de ocazie să spună și ea ceva:

– Și eu am auzit că e arătos, dar nu știu cât de bogat. *Papa* spune că joacă jocuri de noroc și că și-a pierdut averea. Cu toate că e în continuare eligibil, nu mai încape îndoială.

– Ei bine, te asigur că zvonurile despre farmecul lui sunt foarte exagerate, adăugă Julianna cu un zâmbet discret.

Helen chicoti.

– Mă îndoiesc, spuse Rhys pe un ton ușor iritat. Din când în când vine în vizită la conacul Clayton. L-am cunoscut și mi s-a părut chiar fermecător. Și spiritual.

– Cu siguranță *se crede* spiritual, făcu Julianna.

Helen chicoti și mai tare.

Continuară plimbarea încă vreo câteva minute, până când le ieșiră în cale celelalte domnișoare, aducând flori cu tot cu rădăcină.

– Florile sunt superbe pe cealaltă parte a lacului! exclamă una dintre ele.

– Da. Ei bine, ar fi bine să ne întoarcem la trăsură, milady, îi zise Rhys Juliannei. Mai sunt multe de văzut dacă doriți un tur complet.

– Așa este, răspunse ea și își îndemnă prietenele să se îndrepte spre trăsură.

Pe drum, una dintre tinere spuse:

– Zilele astea au fost minunate și mă distrez de minune, dar nu pot să nu fiu dezamăgită că nu au venit mai mulți dintre prietenii lordului Clayton.

– Cum ar fi? întrebă Julianna, căreia subiectul îi venea mănușă.

Îi aruncă o privire fugară lui Rhys.

– Era bine dacă venea și contele de Kendall, spuse alta.

– Da, și marchizul de Bellingham, adăugă o a treia tânără.

– Poate chiar și ducele de Worthington, menționă o a patra.

Ajunseră la trăsură, iar Henry îi prinse lui Rhys privirea și ridică întrebător din sprânceană. Rhys clătină discret din cap.

– Am auzit că nici unul dintre ei nu poate suferi evenimentele mondene, spuse Lady Helen cu o undă de regret în glas. Lucru teribil de dezamăgitor, dat fiind că e singurul motiv pentru care mama m-a adus aici.

– Ei bine, haideți să nu discutăm despre ducele de Worthington, zise loiala Mary, uitându-se înspre Julianna.

– Vai, așa e, Mary! zise prima domnișoară. Doar nu vrem să vorbim despre acel nemernic demn de dispreț. Nu de față cu draga noastră Julianna.

Julianna ridică din umeri, evitându-i lui Rhys privirea.

– E în regulă, Lady Agnes. Am uitat complet de ducele de Worthington.

– Chiar și așa, răspunse Agnes, se știe despre el că e un bețivan notoriu. Îți e mai bine fără de el.

– Crezi că nu știu? zise Julianna, cu un zâmbet încântat.

Tot îi evita privirea, lașa. Henry îi aruncă o privire rapidă, dar Rhys îl ignoră.

– Culmea e că tocmai despre el discutam, adăugă Lady Helen.

– Despre Worthington? se încruntă Mary.

– Da, răspunse Lady Helen. Am auzit că ar avea datorii.

– Și eu am auzit același lucru, interveni Lady Agnes.

– În *The Times* scria că a pierdut la jocuri de noroc mult mai mult decât a câștigat, anunță a treia tânără.

– Am auzit că, pe lângă toate astea, pune pariuri scandaloase cu prietenii lui, făcu Julianna.

De data asta, Rhys îi aruncă o privire aproape amenințătoare. Noroc că nici una dintre celelalte tinere nu îl privea.

Câteva momente mai târziu, când toată lumea era din nou în trăsură, Julianna arăta ca o pisică ghiftuită. Nu trecu mult și grupul porni spre partea cea mai îndepărtată a proprietății. Următoarea oprire era în apropierea pădurii, în zona unde se afla căsuța paznicului de vânătoare.

– E acasă paznicul de vânătoare? vru să știe Julianna.

– Nu prea cred, milady. De obicei vine în septembrie, înainte să înceapă sezonul de vânătoare. Dar voi fi bucuros să îi bat la ușă ca să vă asigurați.

– A, nu, mulțumesc, domnule Worthy. N-aș vrea să fii împușcat, clipi ea, cu expresia că și-ar dori tocmai opusul.

În încheierea turului, traversară pajiștea până în fața reședinței principale, de unde porniră spre casa văduvei. Pe drum, Julianna îl bombardă pe Rhys cu întrebări despre arhitectura proprietății, despre peisaje, despre numărul angajaților, despre orice îi venea în minte. Se distra de minune și nu ascundea asta. Cel mai mult îi plăcuse când celelalte domnișoare îl vorbiseră de rău pe Rhys. Când se întoarseră la grajduri, trecuse deja de ora prânzului și toate păreau un pic obosite. În afară de Julianna. Ea părea gata să continue plimbarea și întrebările. Și i-ar fi plăcut la nebunie.

Rhys și Henry le ajutară să coboare, iar Rhys se asigură că o ajută chiar el pe Julianna, rămasă ultima. Celelalte se îndreptau deja spre ieșirea din grajduri, dornice să revină la reședință, să ia prânzul și să se odihnească.

Rhys o opri pe Julianna.

– Chiar *vrei* să mă scoți din sărite, așa-i?

Ea își împreună mâinile, cu tot cu umbreluță.

– Să te scot din sărite e doar cireașa de pe tort. Ce sper e să te fac să cedezi și să renunți la pariu.

– N-o să-ți meargă, declară el.

– Mai vedem noi, spuse ea cu glas dulce.

Capitolul 15

În timp ce se plimba de una singură prin grădină, Julianna nu se mai îndoia că în acea dimineață făcuse o alegere proastă. Lui Rhys îi plăcea la nebunie să vorbească. Nu prea îl pusese în încurcătură cerându-i să le ia pe ea și pe însoțitoarele ei la o plimbare de-a lungul proprietății. Cumva reușise să aibă răspuns la toate întrebările, inclusiv la cele la care se gândise pe moment.

În orice caz, Julianna fusese cu mare băgare de seamă când își alesese însoțitoarele. Avusese grijă ca toate să fi debutat în acel an și să nu fi avut surori sau frați care să-l cunoască pe Worthington.

Sigur, fusese un pic emoționată când ajunseseră la grajduri. Oricât de atentă ar fi fost, erau mereu șanse ca una dintre ele să fi știut cum arăta Rhys. Dar rămăsese încrezătoare și cu zâmbetul pe buze, iar Rhys, la fel, și, una peste alta, după-amiaza nu fusese neplăcută.

Proprietatea lordului Clayton era minunată și chiar se simțise bine încercând să-l atragă pe Rhys în diverse capcane, chiar dacă el nu picase în nici una. De departe, cea mai amuzantă parte fusese când fetele îl bârfiseră pe ducele de Worthington chiar de față cu el. Nici dacă plănuia asta nu i-ar fi ieșit așa bine. Avusese nevoie de tot autocontrolul ca să nu îl privească.

Partea legată de datoriile lui i se păruse din cale-afară de interesantă. Auzise și ea unele zvonuri, dar nu le dăduse cine știe ce crezare. Rhys trăia pe picior mare, ca și cum ar fi fost bogat. Dar asta nu însemna că și era. Mulți nobili trăiau pe credit. Oare datoriile erau motivul pentru care Rhys își dorea atât de mult să câștige pariul? Dacă era așa, încercarea ei de a-l face să piardă nu ar fi fost doar o formă de răzbunare, ci și un demers care l-ar fi ruinat. La cât îi oferise ca să îi cumpere tăcerea, era limpede că miza pariului era mai mult decât consistentă.

Pentru prima dată de când începuse să-și urzească planul, Julianna simți o împunsătură de vinovăție. Dacă îl făcea să piardă pariul și îl arunca astfel în datorii pe care nu le putea plăti? Dacă s-ar trezi la originea ruinei ducelui de Worthington? Își mușcă buza de jos. Cu câteva zile în urmă ar fi spus că tocmai asta își dorește. Dar acum avea îndoieli. Dar dacă nu mai avea de gând să îl provoace și să îl facă să renunțe, atunci ce scuză îi rămânea să continue să se ducă la grajduri să-l vadă, zi de zi?

Capitolul 16

Următoarea scuză i se ivi chiar a doua zi de dimineață, extrem de convenabil, în persoana surorii ei. Ea și Mary luau micul dejun în cameră.

– Ce-ai vrea să facem azi? o întrebă Julianna.

Mary termină de mestecat felia de portocală înainte de a răspunde:

– Mă gândeam că vom merge la picnicul de la prânz, împreună cu celelalte. Dar poate că în dimineața asta...

Nu-și duse ideea la bun sfârșit și își mușcă buza.

– Spune, insistă Julianna, luând și ea o înghițitură din micul ei bol cu fructe.

Mary roși ușor.

– Aseară, la cină, unul dintre domni m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să facem o plimbare călare.

Julianna făcu ochii mari, iar pe buze îi înflori un zâmbet ca de pisică.

– O, și despre care domn e vorba?

– Lordul Mixton, răspunse Mary, roșind și mai intens.

– Mixton? întrebă Julianna, lăsând lingurița jos. Pare drăguț.

– Așa cred și eu. Și, pentru prima dată, chiar aș vrea să merg.

Julianna o privi cu drag.

– Of, biata de tine, știu că ești înspăimântată de cai. Poate îl rogi ca în loc de plimbare călare să mergeți pe jos.

Mary clătină din cap.

– A, nu. M-ai înțeles greșit. Știu că frica mea de cai e absolut prosteasc㠔Știu. Dar este și destul de jenantă. Aș face orice să fiu la fel ca toată lumea. Să *nu* mai fiu înspăimântată de cai.

Julianna îi strânse mâna.

– Mary, scumpa mea, nu înțeleg. Ce tot spui?

Sora ei înghiți în sec.

– Spun că vreau să-mi fac curaj să-mi învinge frica, Anna. Vreau să învăț să călăresc.

– Să înveți să călărești?

Julianna era uimită. N-ar fi fost la fel de mirată nici dacă sora ei i-ar fi spus că vrea să învețe să facă box la un club rezervat domnilor, cum ar fi clubul Jackson.

– Adevărat?

– Da, zise Mary pe un ton hotărât, cu toate că Julianna îi citea în ochi teama.

Își dădea seama însă că sora ei luase o decizie și știa din experiență că, odată ce lua o decizie, Mary nu mai dădea înapoi. Era unul dintre lucrurile pe care le admira la ea. Era curajoasă când voia. Curajoasă, bună și minunată. Mary avea motive întemeiate să se teamă de cai. Tatăl ei o urcase pe cal când era mult prea mică.

– Julianna avea trei ani când a învățat să călărească și n-a avut niciodată vreo problemă, obișnuia tatăl lor să spună când i se reamintea că Mary fusese îngrozită încă de la prima tentativă de a merge călare.

Poneiul o azvârlise, pur și simplu, din șa. Cu toate că scăpase nevătămată, doar cu câteva zgârieturi și vânătăi, rămăsese cu o teamă teribilă de cai.

Tatăl lor avea dreptate. Julianna chiar avea doar trei ani când urcase în șa și din prima clipă se simțise călare ca peștele în apă. Dar cele două surori erau firi foarte diferite. Julianna fusese dintotdeauna aventuroasă și plină de energie, în vreme ce Mary era tăcută, liniștită, prudentă, rezervată. Tatăl lor își regretase greșeala și, din pricina acelui început nefericit, Mary fusese privată de posibilitatea de a participa la numeroase ieșiri în aer liber.

– Dar ești absolut sigură, draga mea? insistă Julianna.

– Da, răspunse Mary, cu toate că sora ei o simțea că tremură deja. Speram să mă însoțești la grajduri și să-l rugăm pe unul dintre grăjdari să mă ajute.

Julianna zâmbi.

– Cred că știu exact cărui grăjdar să-i cerem să te ajute.

– Domnului Worthy? făcu Mary cu un surâs timid.

– Întocmai, încuviință Julianna.

*

„O să fie din cale-afară de amuzant", își zise Julianna o oră mai târziu, în timp ce ea și Mary se îndreptau spre grajduri. Mary nu avea nici o ținută pentru călărie, așa că fusese nevoită să împrumute una de la Julianna. Îi era cam lungă și, cu toate astea, Julianna găsea că sora ei arăta adorabil în ținuta de albastru safir pe care una dintre cameriste o scurtase degrabă la poale, pentru ca Mary să nu se împiedice. Mânecile i le suflecaseră, pur și simplu. Încălțămintea era compusă dintr-o pereche de cizme care nu erau nicidecum de călărie, dar măcar erau ale ei și îi veneau numai bine. Trebuiau să fie practice înainte de toate.

Rhys era undeva în fundul grajdului, ajutând la potcovirea unuia dintre cai. Era, din nou, fără cămașă, iar Julianna fu nevoită să își întoarcă privirea, înghițind în sec. Nu înainte de a trage însă cu ochiul la abdomenul lui parcă sculptat. Ce era oare, o cicatrice? Nu apucase să vadă prea bine și în nici un caz nu voia ca el să o vadă privindu-l cu prea mare atenție.

– Bună dimineața, domnule Worthy, îl salută ea când el își termină treaba.

Rhys se întoarse. Fruntea îi era asudată. Se șterse cu dosul palmei și îi oferi un zâmbet ridicol de irezistibil. Știa precis cât de nepotrivită îi era ținuta. O făcea să roșească pe biata Mary.

– O, Lady Julianna! Ați venit pentru încă un tur al conacului? Pe cine ați mai adus? Pe prințul regent? întrebă el cu un rânjet poznaș.

– Nu încă, dar am auzit că va veni în curând, răspunse ea.

Toți oaspeții erau surescitați la vestea că atât contele de Kendall, cât și prințul vor sosi nu peste multă vreme. Desigur, Julianna găsea situația teribil de caraghioasă, dat fiind că Kendall era deja acolo, servindu-i seară de seară la cină. Dar își ținuse gura, căci îi promisese lui Worthington.

– Ce vânt vă aduce azi? întrebă Rhys.

Nu se mai prefăcea că nu știa că ea se afla acolo ca să îl sâcâie. Interesant.

– Mary ar vrea să ia lecții de călărie, îl informă Julianna. Speram amândouă că ai putea să-i fii de ajutor.

– Lecții de călărie? Așa este? întrebă el, întorcându-se spre Mary.

– Da, domnule Worthy, zise Mary cu tot curajul de care se simțea capabilă. Am decis că trebuie să încetez să mai fiu o mimoză și o fricoasă. Dar sper să-mi pregătești cel mai blând cal cu putință, adăugă, cu glasul aproape frânt.

– Știu exact iapa potrivită, o asigură Rhys. Și va fi plăcerea mea să vă ajut, Lady Mary.

Mary zâmbi și se apropie un pic de potcovar, ca să vadă exact ce face.

– Dați-mi voie să mă primenesc și revin de îndată, spuse Rhys.

Își aruncă un prosop pe umăr și dădu să treacă pe lângă ele, dar când ajunse la Julianna se opri.

– Ai venit iar să mă faci să renunț, nu-i așa?

– Nu știu la ce te referi, răspunse ea cu nasul pe sus.

– Vai, nu ai de gând să-mi faci fiecare minut un iad?

Ea făcu tot posibilul să nu-i privească pieptul ce lucea de sudoare.

– Am de gând să mă asigur că îi oferi surorii mele o lecție de călărie, dacă la asta te referi.

– Și presupun că, dacă lecția nu îți e pe plac, mă vei corecta la fiecare pas.

– Dacă trebuie, oftă ea dramatic, apoi îi zâmbi cu un aer îngâmfat.

Rhys ridică din sprânceană, apoi trecu pe lângă ea și se îndreptă spre scara care ducea la etajul de deasupra. Julianna se apropie de sora ei și urmăriră amândouă cum calul era potcovit. În lipsa lui Rhys, un alt ajutor de la grajduri venise să îl ajute pe meșterul potcovar.

– Sper că nu îl doare pe bietul cal, tresări Mary.

– Deloc, draga mea. Nu simte nimic.

Mary răsuflă ușurată. Biata de ea, probabil petrecuse mai mult timp în grajd în ultimele zile decât în toată viața ei de până atunci. Nu știa absolut nimic despre cai.

– Și asta ce e? întrebă ea, arătând înspre toate obiectele agățate de unul dintre pereți.

Julianna îi explică, răbdătoare, ce erau toate acele obiecte, de la pături pentru șa, chingi, curele, hamuri, frâie.

– Ce o martingală? întrebă Mary exact când Rhys își făcu iar apariția în spatele lor.

– E o curea care nu-i permite calului să se ridice în două picioare, răspunse el. Face parte din harnașamentul cailor care conduc atelajul.

La auzul vocii lui, Julianna se întoarse. Avea părul dat peste cap și era îmbrăcat. Dar chiar dacă avea pe el o cămașă închisă la toți nasturii, pantalonii strâmți nu lăsau mare lucru imaginației. Făcuse un fel de baie, probabil își turnase un vas cu apă peste cap, iar apa se prelinsese peste pieptul musculos și mai jos, până la... Nu! Acele gânduri nu ajutau. Trebuia să se concentreze asupra motivului pentru care venise. Venise pentru ca sora ei să învețe să călărească.

Desigur, Julianna nu ar fi apelat la Rhys dacă l-ar fi considerat un profesor neadecvat pentru Mary. Îl văzuse însă deseori în preajma cailor în perioada legăturii lor și recent, pe când se dădea drept grăjdar. Știa că se pricepea bine. Da, era arogant, dar ceva îi spunea că lua în serios temerile lui Mary. Julianna avea încredere că datorită lui sora ei va avea parte de o experiență agreabilă.

Rhys își concentră întreaga atenție asupra lui Mary. Îi vorbi pe un ton calm, sigur pe el, îi dădu încredere și o privi în permanență în ochi.

– Înainte să urc, i-am cerut lui Henry să o înșeueze pe Whisper[1]. E cea mai liniștită și calmă din tot grajdul lordului Clayton. Cred că o să vă placă mult de ea.

Mary încuviință din cap, dar ochii îi erau mari și speriați.

– Pare calul potrivit, fie doar și după nume.

Rhys râse.

– Întocmai, milady. Urmați-mă.

Rhys îi oferi lui Mary brațul, ignorând-o din nou pe Julianna, și o conduse în țarcul din afara grajdului, unde Henry îi aștepta cu Whisper de căpăstru. Whisper era o iapă frumoasă, roaibă, destul de înaltă, cu un temperament vizibil calm și blând. Mânca liniștită un măr, direct de la Henry din mână.

– Nu pare înspăimântătoare, șopti Mary, înghițindu-și nodul din gât.

Pe Julianna o durea sufletul pentru sora ei.

[1] În limba engleză, *whisper* înseamnă „șoaptă".

– Curaj! șopti ca pentru sine în timp ce Rhys o conducea pe Mary spre cal.

– Mai întâi trebuie să faceți cunoștință așa cum se cuvine, spuse el. Lady Mary, ea este Whisper. Domnișoară Whisper, ea este Lady Mary.

Iapa clipi la Mary cu ochii ei mari și blânzi.

– Îmi pare bine, zise Mary, cu vocea cam tremurată, și făcu o mică reverență.

– Ați vrea să o mângâiați? îi propuse Rhys.

Julianna simți că i se umplu ochii de lacrimi văzând cum Mary întinde mâna și o mângâie ușor pe Whisper pe bot. Iapa lovi cu copita în pământ și continuă să ronțăie mărul. Mary își retrase mâna și râse timid.

– E adorabilă.

Calul își împinse botul înspre palma ei, iar țipătul încântat al lui Mary îi umplu Juliannei inima de încântare.

– Vă place, spuse Rhys, cu un zâmbet plin de blândețe. Și nu pot s-o condamn.

– Nici eu, făcu și Henry.

Mary roși și își feri privirea de tânărul grăjdar. Julianna zâmbi. Chiar dacă ea și Rhys avuseseră probleme în trecut, era amabil și răbdător cu sora ei, iar asta o impresiona. Detestabil cum era, nu era chiar complet detestabil, se vedea nevoită să recunoască asta. Nu în acea zi. Nu când era atât de bun cu Mary. Mary nu merita furia lui, desigur, dar un bărbat mărunt și-ar fi revărsat asupra ei furia pe care o simțea față de Julianna.

– Nici tu nu ești rea deloc, i se adresă Mary lui Whisper.

– Vreți să-i dați un măr, milady? o întrebă Henry pe Mary.

Mary se uită înspre Julianna, parcă cerându-i sfatul, iar sora ei o încurajă.

– Nu te teme.

– Dacă ești sigur că nu o să mă muște, îi zise Mary lui Henry.

Henry îi puse în mână un măr mic, iar ea închise ochii și întinse mâna spre Whisper.

– E în regulă, zise Rhys ghidând-o cu blândețe. Nu mușcă, promit. Ceea ce nu pot spune despre sora dumneavoastră.

Mary era, fără doar și poate, prea pătrunsă de tensiunea momentului ca să remarce înțepătura, dar Julianna o auzi. Aștepta ca Rhys să se uite la ea și-i adresă un zâmbet ce sugera „Las' că am eu ac de cojocul tău!"

Whisper prinse mărul cu buzele și dinții, iar râsul vesel al lui Mary o încântă și mai mult pe Julianna, care bătu din palme.

– Nu ți-e teamă, Mary, așa e?

– Câtuși de puțin, răspunse sora ei deschizând ochii și privind uimită capul mare al iepei. Chiar m-a gâdilat un pic.

Rhys râse din nou.

– Așa e. Whisper adoră merele. Sigur o să vă fie recunoscătoare.

– Foarte bine, zise Mary. Am nevoie de toată bunăvoința de care pot avea parte.

Calul termină de mâncat mărul, iar Mary își scutură mănușile, apoi trase aer în piept.

– Bun, și acum trebuie să urc în șa? întrebă, cu o expresie de groază pe chip.

Rhys chicoti.

– Nu, nu. Încă nu suntem gata. Mai întâi, e important să învățați cum să vedeți de un cal înainte să încercați că călăriți.

– Cum adică să văd de un cal? se miră Mary.

– Vă arăt de îndată.

Rhys luă frâiele din mâna lui Henry și îi făcu băiatului semn să se întoarcă în grajd. Înainte să plece, Henry își scoase pălăria în fața lui Mary, care roși adorabil.

– Îi frumos tare din partea lui să o-nvețe pe domnița, milady, îi zise el Juliannei când trecu pe lângă ea.

Julianna clătină din cap, ușor exasperată. Încă un admirator al ducelui de Worthington? Fără glumă, individul îi plătea, mai mult ca sigur, pe toți acești oameni ca să pretindă că îl plăceau așa cum o făceau. Dar când se uită din nou la Rhys, se văzu nevoită să recunoască faptul că modul în care se purta cu sora ei era pe cale s-o transforme într-o susținătoare a individului pe care de mai bine de un an îl poreclise Detestabilul.

– Înainte să învățați să călăriți, îi spunea el lui Mary pe un ton calm, trebuie să învățați comportamentul cailor. Să creați o legătură cu animalul.

– De aceea mi-ai spus să o mângâi și să-i dau un măr, domnule Worthy? îl întrebă Mary.

– Întocmai, încuviință el.

Julianna se apropie. Rhys îi indică surorii ei o măsuță din lemn aflată în apropiere de intrarea în grajd. Pe ea se aflau diverse obiecte despre care era clar că voia să îi explice lui Mary.

– A te ocupa de un cal e la fel de important precum călăritul, îi explică el. Totul începe cu îngrijirea.

– De acord, făcu Julianna, apropiindu-se. *Unii* oameni au tendința de a se îngriji mai bine de sentimentele unui cal decât de cele ale altor oameni. Nu-i așa, domnule Worthy?

– Poate pentru că un cal e mereu demn de încredere, milady, răspunse el într-o clipită.

Mary se uita de la unul la altul, ușor încruntată. Apoi Rhys luă peria pentru țesălat. Îi arătă lui Mary cum să-i țesale cu blândețe coama lui Whisper, apoi o lăsă să o facă singură. Prima încercare fu un pic ciudată, dar după câteva clipe își făcu mai mult curaj și se apropie mai mult de iapă, reușind să îi țesale coama destul de bine.

– Îmi pare teribil de rău, Whisper, îi zise ea. Mă tem că totuși camerista mea s-ar pricepe mult mai bine la asta.

Rhys și Julianna izbucniră în râs. Apoi Rhys trecu la pasul următor.

– Aș vrea să mă ajutați să o plimb în padoc, îi zise lui Mary. Astfel se va întări și mai mult relația de afinitate cu calul.

– Afinitate, repetă Julianna de lângă ușa grajdului. E un lucru important adesea și între oameni, nu-i așa, domnule Worthy? Asta până când unul dintre ei dispare fără motiv.

– Afinitatea chiar este importantă între oameni și cai, Lady Julianna, îi răspunse Rhys, zâmbind neîncetat. Mai ales afinitatea care durează mai mult decât durează, de exemplu, să găsești un alt cal.

De data asta, expresia de pe chipul lui Mary era de-a dreptul intrigată. Julianna alese să o ignore și miji ochii către Rhys. Pentru Dumnezeu, individul avea mereu răspunsul pregătit.

Urmări însă cu mândrie cum Mary o plimba pe Whisper în jurul padocului, ținând căpăstrul și uitându-se din când în când la Rhys

ca să se asigure că îl avea în continuare în preajmă. De fiecare dată, el dădea încurajator din cap și îi surâdea.

– Acum să încercăm să o legăm, zise Rhys într-un final, după ce Mary o plimbă suficient pe Whisper.

– De ce anume o legăm? întrebă Mary, privind în jur.

– De gardul de colo, îi arătă Rhys.

Ascultătoare, Mary duse calul în direcția indicată de el.

– Nu veniți, Lady Julianna? întrebă el, fără să se uite înspre ea.

– Nu, zise ea. Prefer să rămân aici, la umbră, dacă nu te deranjează, Mary.

Mary încuviință din cap.

– Sunteți sigură, Lady Julianna? insistă Rhys. Nu de alta, dar nu o să vă pot auzi cicălelile de la o distanță atât de mare.

Mary se întoarse spre Julianna cu o expresie întrebătoare, de data asta fără echivoc. Julianna ridică din umeri. Biata Mary! Se întreba, fără doar și poate, cum se făcea că doi oameni care se sărutau cu două zile în urmă se înțepau reciproc în așa hal.

– Sunt bine, domnule Worthy, zise Julianna cu glas cântat. O să-mi păstrez cele mai bune cicăleli pentru când te întorci.

Julianna aștepta într-un hambar aproape jumătate de ceas în vreme ce Rhys și Mary o legară și dezlegară cu rândul de gard pe Whisper. Când se întoarseră, cu Mary aducând-o pe Whisper de căpăstru, Julianna se simțea epuizată. Numai de replici acide cu Rhys nu avea dispoziție.

– M-ai văzut, Anna? Am făcut totul corect? întrebă Mary, vădit încântată.

– Perfect, draga mea, răspunse Julianna, zâmbindu-i larg. Dar se face târziu și trebuie să ne întoarcem în casă să ne pregătim pentru picnic.

– Ați avut parte de un început grozav în această dimineață, milady, zise Rhys, luându-i frâiele.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, domnule Worthy, răspunse Mary. Încă nu pot călări, dar mă simt mult mai în largul meu... cel puțin în preajma lui Whisper.

Mângâie iapa, care fornăi încântată.

– Așa se face. Pas cu pas, adăugă Rhys. Sper că veți reveni ca să continuăm lecțiile. Data viitoare vă arăt cum să puneți șaua și să încălecați.

– Mi-ar plăcea, surâse Mary.

– Puteți chiar s-o aduceți pe sora dumneavoastră, rânji el.

– Da. Data viitoare poate te învăț eu câte ceva, domnule Worthy, îi zise Julianna cu un zâmbet cam crispat.

Capitolul 17

A doua zi dimineața, Rhys se întâlni cu prietenii lui într-o încăpere folosită drept cameră de depozitare, situată la subsolul clădirii principale, în aripa rezervată servitorilor. Începuseră să se întâlnească acolo de când unul dintre invitați intrase într-o zi peste ei în timp ce erau adunați în bibliotecă. Ca de obicei, Rhys sosi ultimul.

– Ești încă în joc? îl întrebă Bell din clipa în care își făcu apariția în pragul ușii.

– Eu, da. Dar tu? rânji Rhys.

– Normal, răspunse Bell. Și Kendall e.

Rhys îl privi pe conte, care tăcea mâlc.

– Ce-ai pățit?

– Mai bine nu întrebi, interveni Clayton, fluturând din mână. Bietul de el a fost surprins sărutând-o pe domnișoara Wharton azi-dimineață, în bibliotecă.

– Nu mai spune! Și cine a intrat peste voi? făcu Rhys, înghiontindu-și prietenul și râzând în hohote.

– *Nu* am fost surprinși sărutându-ne! se răsti Kendall, smucindu-se de lângă el. Aproape că am fost surprinși sărutându-ne de Albina, camerista domnișoarei Wharton. E cu totul altceva.

– A, de camerista domnișoarei? Atunci sunteți bine, râse iar Rhys.

– Mă bucur că măcar tu crezi asta, spuse Kendall dându-și ochii peste cap.

– Dacă vă prindea mama ei, atunci ai fi avut de ce să-ți faci griji, îi făcu Rhys cu ochiul.

– De acord, zise și Clayton.

– Și ce mai e nou, băieți? întrebă Rhys frecându-și mâinile.

Își informase prietenii de faptul că Lady Julianna îl recunoscuse la grajduri încă din prima zi, dar încă nu le spusese că scopul tinerei femei era să îl facă să renunțe la pariu. Avea de gând să se refere cât mai puțin posibil la Lady Julianna.

– Ei bine, zise Clayton, pe lângă baronul Wharton și prințul regent, care se vor alătura micului nostru grup, se pare că va veni și marchizul de Murdoch.

– Murdoch?! făcu Rhys, ridicând brusc capul. El ce caută aici? Nu știam că ești prieten cu el.

– Nu sunt neapărat. A fost ciudat. Mi-a scris o scrisoare. Pare-se că nu îndură să stea atât timp departe de logodnica lui și vrea să vină să o vadă pe Julianna.

– Serios? zise Bell ridicând din sprânceană. Cam... straniu.

Rhys își mușcă interiorul obrazului, dar se asigură ca zâmbetul nepăsător să îi reapară din nou pe buze.

– Greu de crezut, dat fiind că e logodit cu Lady Julianna, pufni el.

– Și asta nu e tot, interveni Clayton, clătinând din cap. Ar fi atât de amorezat de ea că i-a scris ducelui de Montlake și l-a întrebat dacă n-ar putea devansa data nunții.

– Nu mai spune, făcu Bell din nou, cu ochii tot mai mari.

– S-ar zice că Murdoch nu mai are răbdare până-n noaptea nunții, încheie Clayton chicotind.

Rhys strânse din dinți. Oare Julianna știa de toate astea? Lui nu-i spusese nimic despre apropiata sosire a iubitului ei Murdoch. Și nici despre planul de a devansa nunta. Dar, dată fiind interacțiunea lor de la grajduri, nu s-ar fi așteptat din partea ei să fie sinceră și directă pe aceste două subiecte importante.

Chiar și așa, Rhys nu putea ignora golul pe care îl simțise în stomac când auzise că Murdoch voia ca nunta să aibă loc mai devreme.

– Și care e noua dată stabilită? Nu ți-a zis Murdoch? se auzi întrebând.

Bell îi aruncă o uitătură bănuitoare, pe care Rhys o ignoră cu grație.

– Nu, răspunse Clayton. Dar părea că vrea să fie cât mai curând posibil.

– Deci Lady Julianna va rămâne castă până în noaptea nunții, zise Bell. Scuze, Worth, sper că nu îți pică prost.

– Nu-mi pică în nici un fel, răspunse Rhys, făcând eforturi să pară în continuare indiferent și relaxat și să zâmbească larg. Îi doresc omului mult succes. O să aibă nevoie, la ce femeie și-a ales să-și petreacă tot restul vieții.

Capitolul 18

De această dată, Julianna nici nu se mai obosi să se prefacă a dormi. Era aproape de miezul nopții și nu pusese geană pe geană. Era la fereastra dormitorului pe care îl împărțea cu Mary și se uita din nou la lună. Îi plăcea să și-i imagineze pe toți oamenii care își duceau viețile sub lumina strălucitoare a frumosului corp ceresc. Erau atâția oameni pe lume, majoritatea cu probleme reale, incomparabile cu ale ei, doar că uneori se trezea privind luna și dorindu-și să facă schimb de vieți cu acei oameni obișnuiți. I-ar fi plăcut, de pildă, să ducă viața unei tinere care nu era nevoită să se ridice la așteptările familiei sale. Viața unei persoane libere să se mărite cu cine dorea, să sughițe la cină, să uite când și când de bunele maniere, să poarte haine care nu sunt neapărat după ultima modă, să poarte părul altfel decât în perfectă orânduială.

Uneori, când privea luna, Julianna își imagina un soi de libertate despre care știa că nu va exista nicicând în viața ei și, fie și pentru câteva clipe, se simțea fericită.

– Iar nu poți să dormi? întrebă Mary încet, din beznă.

Julianna se întoarse spre ea, iar sora ei aprinse lumânarea.

– Vai, mie! Sper că nu ești trează din cauza mea.

– Nu știam că ți-e atât de greu să dormi, răspunse Mary, venind lângă ea.

Acasă aveau camere separate, de o parte și de cealaltă a holului.

– De obicei nu mi-e...

Of, pe cine încerca să prostească? Erau deja luni bune de când avea probleme cu somnul și nu era cazul să țină asta secret față de sora ei. Nu trebuia să se prefacă față de ea.

– De fapt, mi-e greu să adorm... de ceva vreme încoace.

– Hai, povestește-mi, propuse Mary.

Luă lumânarea, se îndreptă spre cele două fotolii din dreptul șemineului și se așeză pe unul dintre ele, făcându-i semn Juliannei să se stea jos, la rândul ei. Puse lumânarea pe măsuța dintre ele. Julianna se așeză, întrebându-se cum ar putea să-i explice surorii ei lucrurile care o preocupau recent.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mary imediat ce Julianna luă loc. De cât timp nu prea mai poți dormi?

Julianna trase aer în piept.

– Cred că totul a început la scurt timp după ce m-am logodit cu lordul Murdoch.

– Aha, făcu Mary. Nu mă mir.

Julianna o privi nedumerită.

– Nu? De ce?

Mary o privi cu căldură.

– Mai devreme nu am spus nimic pentru că am considerat că nu e treaba mea, dar adevărul e că nu știu dacă tu și lordul Murdoch vă potriviți.

– Poftim?

Mary tresări ușor.

– Știu. Iartă-mă. Poate nu trebuia să spun nimic, dar niciodată nu mi-ai lăsat impresia că perspectiva acestei uniuni te face fericită. Îi face fericiți pe mama și pe *papa*, nu și pe tine. E și motivul pentru care ți-am spus, în acea noapte, că nu trebuie să te măriți cu un bărbat pe care nu-l iubești.

Julianna deschise gura, pregătită să nege totul, dar se opri. Ce sens avea să protesteze? Se obișnuise într-atât să își nege propriile sentimente, încât acesta fusese primul ei impuls. Ce spunea asta despre ea? Ce spunea despre rolul pe care ceilalți se așteptau să îl joace?

– Nu știu dacă îl iubesc, mărturisi.

Era penibil, dar era adevărul. Privirea lui Mary vădea însă empatie și scepticism deopotrivă.

– Chiar nu știi, Julianna?

Ochii Juliannei se umplură de lacrimi. Oare de ce un lucru atât de evident pentru sora ei era pentru ea atât de greu de recunoscut?

– Nu știu. Nu cred... nu cred că sunt foarte încântată să mă mărit cu el, recunoscu ea. Poate e tocmai motivul pentru care nu pot să dorm.

– Cum te simți acum că ai spus asta cu glas tare? întrebă Mary cu blândețe.

Julianna stătu câteva clipe pe gânduri, după care pe buze îi apăru un zâmbet sincer. Știa că era primul ei zâmbet sincer din ultimele luni.

– Mă simt chiar bine, ca să fiu cinstită.

Mary se aplecă înspre ea și-i luă o mână într-a ei.

– Anna, întotdeauna ai fost ascultătoare și ți-ai făcut datoria. Ai fost fiica perfectă a unei familii perfecte. Te-am admirat mereu pentru asta.

Julianna simți că îi dau iar lacrimile.

– Numai perfectă nu mă simt. În ultima vreme mă simt un dezastru.

Mary clătină din cap.

– Nici pe departe, Anna. Ești om și atât. Și cred că în ultimii ani, și mai ales în ultimele luni, te-ai dat peste cap să pui nevoile celorlalți mai presus de nevoile tale.

– Simt că, dacă nu fac asta, e greșit.

– Anna, gândește-te un pic. L-ai sărutat pe domnul Worthy.

Julianna își luă capul în mâini.

– Știu. Ți-am spus deja că nu trebuia să fac asta.

– Nu, nu asta vreau să spun. Zic doar că ar trebui să-ți pui întrebarea de ce ai făcut-o. Cred că, pentru prima dată în viața ta, vrei să te împotrivești față de ceea ce se așteaptă de la tine. E sfidarea ta la adresa celorlalți.

– E momentul meu de rebeliune? întrebă Julianna, forțându-se să râdă.

– Atât cât poți tu să fii rebelă, da. Dar nu ești deloc fericită. Faptul că l-ai sărutat a fost modul tău de a exprima asta.

Of, dacă surioara ei adorabilă și atât de plină de încredere în ea ar ști adevărul...

– Are ceva noimă, recunoscu Julianna. Dar știi la fel de bine ca mine că mama și *papa* ar fi distruși dacă aș anula logodna cu lordul Murdoch.

Mary încuviință din cap.

– Da, dar gândește-te că *tu* vei fi distrusă dacă n-o vei anula.

Julianna îi strânse mâna.

– Nu e ca și cum mă pot mărita cu un grăjdar.

– Poate că nu, dar faptul că nu poți să nu roșești când ești în prezența domnului Worthy spune multe.

– Nu roșesc în preajma lui! se apără Julianna.

Mary surâse.

– Prea bine. Dacă zici tu... înseamnă că îți iau foc obrajii în preajma lui din cu totul alte motive.

Julianna clătină din cap și zâmbi, la rândul ei.

– Chiar roșesc de față cu domnul Worthy? întrebă ea, scărpinându-și nasul.

O, Doamne! Dacă era așa, nu putea să spere că Rhys nu observase. Sigur nu observase, altfel ar fi râs deja de ea pe tema asta.

– Așa e, confirmă Mary. Chiar dacă v-ați înțepat reciproc, lucru pe care chiar nu l-am înțeles.

– E... complicat, zise Julianna, mușcându-și buza de jos.

Cum îi putea explica lui Mary?

– Știu că nu te-am văzut niciodată purtându-te astfel în prezența vreunui gentleman din înalta societate. Îmi amintește de cum obișnuiai să vorbești despre ducele de Worth... Iartă-mă, te rog! se opri Mary brusc. Nu am vrut să-l aduc în discuție pe Detestabil.

Julianna o mângâie pe mână. Mary era o scumpă. Se gândea mereu la sentimentele celorlalți. Iat-o la reședința de la țară a unui lord, unde venise să-și găsească un posibil logodnic, iar ea era mai preocupată de logodna Juliannei cu Murdoch și de faptul că sora ei mai mare părea îndrăgostită de un grăjdar.

– Cel puțin nunta nu va avea loc înainte de primăvară, oftă Julianna. Am timp să mă gândesc. Mă aștept ca lucrurile să se așeze și să-mi apară într-o lumină mai bună peste ceva vreme.

– Nu cred că merge așa, Anna.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji despre Murdoch și domnul Worthy, zise Julianna, scuturându-se de neplăcutele gânduri legate de nunta ei, despre care, oricum, vorbiseră prea mult. Tu ar trebui

să fii preocupată în primul rând să-ți găsești perechea. Ai vorbit cu lordul Mixton din nou, la cină, despre plimbarea călare?

Mary clătină din cap.

–Nu mă simt încă îndeajuns de curajoasă. Mai am nevoie de o lecție de călărie. Crezi că domnul Worthy va fi disponibil?

Capitolul 19

Rhys nu se putu abține să nu zâmbească a doua zi de dimineață, când Julianna și Mary apărură la grajduri. Chiar dacă îi era ca un ghimpe în coastă, femeia era hotărâtă, trebuia s-o recunoască.

– Nu credeam că ești treaz la ora asta, domnule Worthy, zise Julianna pe acel ton drăgălaș pe care, își dădea el seama, îl folosea când se prefăcea a fi un simplu musafir care își făcuse un obicei de a apărea pe la grajduri de fiecare dată când i se ivea ocazia.

– Iar eu nu credeam că aveți limba atât de ascuțită chiar de la ora asta, Lady Julianna, răspunse el, cu tonul celui mai serviabil angajat. Presupun că amândoi suferim acum, constatând că ne-am înșelat.

Mary își încrucișă brațele la piept și se uită de la unul la altul, apoi clătină din cap.

– Domnule Worthy, speram că-mi vei face favorul de a mă asista la încă o lecție de călărie.

Rhys îi acordă întreaga atenție și făcu o plecăciune.

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, Lady Mary, spuse el cu sinceritate.

Era cu adevărat bucuros că Lady Mary găsise de cuviință să-i îngăduie să continue lecțiile. Asta însemna că avea încredere în el, și nu exista un compliment mai mare pentru un profesor.

– Mă duc să o înșeuez pe Whisper, îi spuse el, iar ea încuviință din cap.

Rhys îi zâmbi ușor sarcastic Juliannei.

– Să nu vă fie prea dor de mine, milady.

– O să-ncerc, răspunse ea pe un ton la fel de sarcastic.

Oare i se părea, sau ajunsese să le placă să se tachineze astfel? El, unul, se vedea nevoit să recunoască faptul că aștepta cu nerăbdare următoarea serie de săgeți și îi plăcea și să riposteze. Cu gândul

la asta, începu să fluiere ca pentru sine în timp ce se îndrepta spre boxa lui Whisper.

După câteva minute se întoarse cu iapa de căpăstru, dar fără șa.

– Mă gândeam să vă arăt cum s-o pregătiți pentru plimbare, îi zâmbi el lui Mary.

– Mi-ar plăcea, răspunse ea, cu un surâs.

În timp ce Julianna stătea și urmărea totul de la mică distanță, Rhys îi arătă lui Mary cum se pune șaua pe cal, cum se potrivește și cum se strâng chingile.

– Desigur, dat fiind numărul de servitori angajați de tatăl dumneavoastră, îmi dau seama că nu vă veți înșeua singură calul, Lady Mary, dar o călăreață înțelege etapele de bază și le învață pentru când, Doamne ferește, se vede confruntată cu o situație dificilă, zise el.

– Sunt perfect de acord, răspunse Julianna.

Rhys o privi lung, așteptând înțepătura care, nu se îndoia, trebuia să urmeze. Cum ea nu făcu decât să clipească nevinovat, el continuă:

– Toate persoanele pe care le învăț sunt pregătite pentru a face față oricărei situații.

– Înțeleg, făcu Julianna. Cum ar fi situația în care pleci în timpul unei lecții și nu mai dai nici un semn... luni întregi, să zicem?

Poftim! Rhys îi zâmbi sec Juliannei. În schimb, Mary îi aruncă surorii ei o privire întrebătoare.

– De ce-ai întreba așa ceva, Anna? Sper că nu ai de gând să pleci, domnule Worthy.

– Câtuși de puțin, Lady Mary, răspunse el. Dumneavoastră nu sunteți genul de femeie care să fie părăsită.

Julianna începu să bată din picior, aproape imaginându-și ca îl izbește pe Rhys cu talpa drept în figură. Ha!

Odată ce iapa fu perfect înșeuată, Rhys o ajută pe Mary să încalece. Tânăra aproape că tremura. În următoarea oră, o plimbă încet prin padoc, iar Julianna profită de fiecare ocazie să îl exaspereze.

Când trecură pe lângă ea, Rhys spuse:

– Spatele drept, umerii drepți! Calul știe când nu ai încredere în tine.

– Da, Mary, ascultă-l! zise Julianna. Domnul Worthy e un maestru al încrederii în sine. Într-atât că unii l-ar numi *arogant*.

Ceva mai încolo, Rhys îi dădu un nou sfat:

– Dacă vă aplecaţi în faţă, calul va şti ce vreţi.

– Da, iar domnul Worthy e expert în ce vor femeile, comentă Julianna.

După alte câteva minute, Rhys spuse:

– Spuneţi-mi când aţi obosit şi putem lua o scurtă pauză.

Julianna nici nu clipi.

– Nu-l asculta, Mary. Întâmplător, ştiu precis că domnul Worthy habar nu are ce înseamnă o *pauză scurtă*.

– Ce vrei să spui? se încruntă Mary.

– Chiar aşa, ce vreţi să spuneţi, milady? făcu şi Rhys, aruncându-i o privire nevinovată Juliannei.

– Nimic, îi răspunse ea lui Mary, ignorându-l. Îmi pare rău. Continuă-ţi lecţia, te rog.

Mary clătină din cap şi continuă să strângă marginea şeii de parcă viaţa i-ar fi depins de asta. La aproape două ore de la începutul lecţiei, Mary anunţă că se simţea pregătită să se plimbe şi singură în padoc, fără ca Rhys să mai ţină frâul calului, iar el se conformă bucuros. Aşteptă în mijloc, urmărind-o cu privirea ca o cloşcă ce-şi supraveghează puii. După ce Mary făcu în siguranţă câteva ture, Rhys se apropie de intrarea în hambar, lângă Julianna.

– Chiar începe să-i placă şi să se descurce, îi zise el.

– Aşa e. Te descurci de minune ca profesor, răspunse ea fără să îl privească.

– Poftim? Ce-ai spus?! făcu el, prefăcându-se că nu aude şi ducându-şi mâna pâlnie la ureche.

– Cred că m-ai auzit foarte bine.

– Cuvinte de laudă? Nu credeam să aud aşa ceva din partea ta, Lady Julianna.

– Îi prinde bine, Rhys. Apreciez... ajutorul tău.

– Vai, mie, Lady Julianna, încerci cumva să-mi *mulţumeşti?!* zise el, clipind des.

Ea scoase un oftat afectat şi se întoarse să îl privească.

– Indiferent de ce cred despre tine, îmi ador sora, iar Mary a fost înnebunită de frică de cai de când se știe. Asta până când i-ai venit tu în ajutor. A fost trântită de un cal pe când avea trei ani.

Clătină încet din cap, de parcă ar fi încercat să împiedice lacrimile să-i curgă pe obraji. Rhys simți o împunsătură în piept și căută să se uite în ochii ei.

– Nu știam că a trântit-o calul, și încă atât de mică. Îmi pare rău.

Julianna ridică din umeri.

– Nu e tocmai genul de detaliu pe care îl menționezi când cineva te curtează.

– Desigur, răspunse el. Dar asta explică de ce e atât de înspăimântată. N-o învinuiesc.

Se rezemă de un perete al hambarului și le urmări cu privirea pe Mary și pe Whisper.

– I-a fost greu din pricina acestei temeri, continuă Julianna. Mai ales crescând în familia noastră, unde caii sunt atât de prețuiți.

Rhys înclină ușor capul.

– Îmi imaginez. Nu pot decât să sper că i-am putut fi măcar un pic de ajutor.

Un zâmbet abia perceptibil înflori pe buzele Juliannei.

– A vorbit întruna despre ce progrese a făcut ieri. Era atât de mândră de ea!

– Are și de ce. S-a descurcat grozav și și-a depășit frica.

– Crezi că mai are nevoie de încă o lecție? întrebă Julianna, încrucișându-și brațele la piept.

– Depinde, răspunse el pe un ton calculat. O să mai ai timp pentru încă o lecție după ce vine lordul Murdoch?

Julianna se încruntă și-și lăsă brațele să cadă pe lângă corp. Se întoarse spre Rhys cu gura căscată.

– Lordul Murdoch? Ce vrei să spui? întrebă ea pe un ton nesigur.

Rhys ridică din umeri.

– Mi-a spus Clayton că sosește mâine.

– Mâine?! făcu ea, încruntându-se și mai tare.

– Nu știai?

– Eu... Mă rog, nu știam în ce zi va veni, răspunse ea, aranjându-și gulerul ținutei.

– Înțeleg, răspunse Rhys.

Vru să se rezume la atât, dar drăcușorul din mintea lui îl îmboldi să insiste.

– Am auzit și că ți s-a schimbat data nunții. Va fi în toamnă. Bănuiesc că e cazul să te felicit.

– Data la ce?! exclamă ea, iar tonalitatea îi crescu cam cu două octave.

Rhys dădu din cap cu un aer nonșalant.

– Clayton a mai spus că lordul Murdoch i-a scris tatălui tău și i-a cerut să fie de acord să devansați data nunții. Nu știai?

Julianna își duse mâna la piept de parcă nu mai putea să respire.

– Mary! strigă ea surescitată. Cred că e suficient pentru azi. Mergem în casă. Am de scris o scrisoare.

Capitolul 20

A doua zi după-amiază, Rhys își vedea de treabă în grajd. Își șterse sudoarea de pe frunte cu mâneca de la cămașă. Prinse cu furca mai mult fân și îl aruncă în maldărul din fundul boxei goale în care se afla.

Își petrecuse ziua curățând harnașamente, cărând fân, ducând afară bălegarul din boxe și țesălând caii, lucruri pe care le învățase de la mai-marele grăjdarilor de la conacul Worthington pe când era tânăr, dar pe care nu le mai făcuse de multă vreme.

Ca duce, își petrecea timpul trezindu-se la amiază, întâlnindu-se scurt cu avocatul, bând, jucând jocuri de noroc și bucurându-se de lucrurile frumoase din viață până pica lat, iar a doua zi o lua de la capăt.

De când se afla pe proprietatea lui Clayton se simțea util, pentru prima dată în ani buni. Faptul că deunăzi o învățase pe Mary Montgomery să călărească fusese unul dintre momentele cel mai împlinite din existența lui. Biata fată trăise cu spaima față de cai, era limpede. Cu toate că nu-și putea imagina teama față de animalele pe care el, unul, le iubea, își imagina ce greu trebuia să fi fost pentru ea să trăiască în preajma unor ființe atât de mari care îi provocau și groază. Trăise ani de tortură, fără doar și poate.

Caii erau printre cele mai blânde ființe din lume, iar el își dăduse seama imediat care dintre caii lui Clayton era perfect pentru un călăreț speriat. Whisper fusese blândă, calmă, docilă, ideală pentru Lady Mary.

Când Julianna și sora ei își făcuseră apariția la grajduri cu o zi înainte, Rhys fusese convins că venise să-i dea iar de furcă. Și, da, se străduise să îl irite, însă era dincolo de orice îndoială că era într-adevăr îngrijorată cu privire la teama surorii ei față de cai și capacitatea ei de a călări.

Mary părea omul care n-ar fi călcat nici pe o furnică. Era prietenoasă, afectuoasă și avea pentru fiecare un zâmbet și o vorbă bună. Era opusul surorii ei, își spuse el cu oarecare ciudă. Se întrebă o clipă dacă prietenul Kendall o cunoscuse pe Mary Montgomery.

Rhys făcuse un lucru bun în ziua anterioară. O ajutase pe Lady Mary să facă primii pași înspre depășirea fricii de cai și de călărie. Era o tânără curajoasă. Spera să o poată ajuta din nou înainte să se încheie sejurul.

Dacă Julianna continua să încerce să îl facă să renunțe la pariu nu făcea o treabă prea bună. Tot ce reușea să facă era să vină pe capul lui în fiecare zi și să-i cam dea de furcă. De lucru, de fapt. Fără să știe că în acele zile munca îi făcea cu adevărat plăcere.

La asta Julianna clar nu se așteptase. Nici prietenii lui. Doar puseseră pariu că nu va reuși să facă pe servitorul preț de două săptămâni. Poate că așa ar fi stat lucrurile dacă ar fi fost închis în casă, supus etichetei stricte și ținutei obligatorii. Numai că la grajduri, unde putea asuda și lucra cu caii, Rhys era în elementul lui.

În definitiv, caii nu se așteptau să primească decât apă, fân și bunătate. Nu le păsa de titlul de duce. Nu le păsa despre cine scria în ziare că e un bețiv sau un falit bun de nimic.

Așa-zisa lume bună habar nu avea că el își construise în mod deliberat reputația asta. Că își alesese această imagine publică și că special alesese să frecventeze clubul Hollister, cel mai scandalos dintre toate, și se asigurase că toate excesele și escapadele lui de acolo au parte de toată atenția posibilă, în loc să prefere unul dintre cluburile de gentlemeni faimoase pentru discreția lor, precum White și Boodle.

Nu aveau idee că pierduse sume mari la jocuri de noroc la Hollister tocmai ca să dea impresia că e îndatorat până peste cap. Că de acolo se ducea în cluburi mai discrete, despre care puțini dintre aristocrați știau, unde *câștiga* averi. Îndeajuns ca să înmulțească de patru ori averea lăsată de tatăl lui.

Dar cu toată reputația lui îndoielnică, Julianna fusese interesată de el. Pe atunci, el crezuse că asta se datora faptului că aveau lucruri în comun, cum ar fi pasiunea pentru cai și un simț al umorului bine dezvoltat. La un anumit moment, considerase că însă că titlul lui conta pentru ea mai mult decât faima lui de băutor și jucător.

Rhys fusese convins că asta dovedea cât de puțin conta pentru Julianna cu cine anume se mărita, câtă vreme titlul era răsunător. Murdoch era următorul la rând. Iar Murdoch nu era cunoscut pentru mare lucru, cu siguranță nu pentru că era o scursură bețivă. Era complet banal, din punctul lui de vedere. Se întâlniseră o dată sau de două ori, dar nu-și amintea mare lucru despre nici una dintre întâlniri.

Drăcușorul din el îl făcuse pe Rhys să îi pomenească Juliannei de sosirea lui Murdoch. Nu putuse să nu se întrebe dacă ea știa sau nu. Își dăduse apoi seama că nu. Așa cum nu știa nici de schimbarea datei căsătoriei. Iar nici una dintre vești nu îi fusese pe plac. Lucru de-a dreptul interesant.

În curând, Murdoch avea să-și petreacă noaptea nunții cu Julianna. Gândul îl străfulgeră pe Rhys. Nu voia decât să-i dispară din minte, dar era tot acolo, sâcâindu-l, înfuriindu-l, dintr-un motiv pe care nu-l putea defini și pe care nu voia să îl analizeze.

Înfipse furca într-un maldăr de fân. La naiba! Acel gând nedorit duse la altul, la o amintire care îl bântuise mult mai des decât voia să recunoască. Amintirea acelei seri cu Julianna, la el în birou, acum mai bine de un an.

Așa cum se obișnuia în perioada de curtare, în acel sezon Rhys îi invitase la cină, la el acasă, pe Julianna și pe părinții ei. Nu precupețise nici un efort financiar și se consultase cu menajera și cu majordomul cu privire la toate detaliile, de la vasele din porțelan fin la tacâmuri, meniu și chiar lumânări. Pregătise tot ce era mai bun pentru vizita lui Lady Julianna.

Se asigurase că sufrageria era ornată cu florile ei preferate, cele de liliac. Pregătise chiar un buchet pentru ea și unul pentru mama ei.

Cina mersese cât se putea de bine, date fiind circumstanțele. Lordul Montlake îl copleșise cu priviri ucigașe, iar Lady Montlake, cu laude. Părinții Juliannei aveau păreri complet opuse când venea vorba despre cât era Rhys de potrivit pentru a o lua de soție pe fiica lor mult iubită.

La un moment dat, Julianna se scuzase și se ridicase de la masă, sub pretextul că trebuie să meargă la toaletă. Trecuse ceva vreme

și nu se întorsese. Mama ei începuse să își facă griji și voia să plece în căutarea ei, dar Rhys se oferise. Cunoștea cel mai bine casa, fără doar și poate. Era logic ca el, în calitate de gazdă, să meargă în căutarea unui musafir care probabil se rătăcise.

După ce parcursese de câteva ori traseul dinspre sufragerie către toaletă, fără să dea de ea, o găsise tocmai la el în birou. Stătea în dreptul ferestrei și se uita la lună.

– Aici erai, zise el pășind în încăperea cufundată în penumbră, luminată doar de razele lunii și de o lumânare așezată pe birou.

Julianna tresări și se întoarse, cu un aer vinovat, scăpând batista pe care o ținea în mâini. Ca un gentleman adevărat, Rhys se apropie și o ridică. Atunci observă că era o batistă de-a lui, brodată cu inițialele sale. Probabil fusese pe birou. I-o înmână Juliannei.

– Mulțumesc, șopti ea. Am luat-o pentru că... miroase a tine, mărturisi, cu un surâs timid.

– Păstreaz-o, răspunse el, dându-i o șuviță de păr la o parte de pe frunte.

– Am îngrijorat-o pe mama?

– Da, spuse el. Ar trebui să ne întoarcem la masă.

Se întoarse, gata să o ia spre ușă, așteptându-se ca ea să îl însoțească.

– Nu-i putem lăsa să ne mai aștepte un pic? șopti ea.

El întoarse capul să o privească și-i văzu lucirea poznașă din ochi. Ridică nedumerit din sprânceană.

– Ce anume ai de gând, milady?

Ea făcu un pas spre el, se ridică pe vârfuri și îl cuprinse cu brațele. Îl privi cu ochii ei minunați, de un verde-deschis, care ar fi ispitit și un sfânt.

– Speram să ne sărutăm pentru prima dată.

Iar el îi făcu pe plac, Dumnezeule! Stând lângă ea, mirosindu-i parfumul, simțindu-se învăluit de lumina lunii, o trase în brațele lui și o sărută.

Sărutul se transformă rapid în mult mai mult. Nu-și puteau ține mâinile departe unul de celălalt. O ridică în brațe și o lăsă ușor pe fotoliul șezlong din colț. Apoi se lăsase peste ea, frecându-și șoldurile de ale ei, dorind-o cum nu mai dorise vreodată o femeie.

Julianna își înfipsese degetele în părul lui. Apoi îl ajutase să scape degrabă de redingotă, timp în care buzele nu i se dezlipiseră de ale lui. Îl ajutase să îi ridice și poalele rochiei, în vreme ce mâinile lui îi mângâiau picioarele, găsind repede punctul unde coapsele ei se împreunau.

Ea își strecurase mâinile în pantalonii lui. Rhys încercă să se retragă, dar ea nu îl lăsă. Începu să îl mângâie și să îl frece, aducându-l la un pas să explodeze în pantaloni.

Rhys reuși într-un final să îi îndepărteze mâinile și, după ce își recăpătă suflarea, își concentră din nou atenția asupra zonei delicate dintre coapsele ei. O atingere ușoară cu degetele o făcu să geamă de plăcere și să se împingă ușor înspre el. Când o pătrunse cu un deget, tresări atât de tare că aproape căzu de pe fotoliu. Rhys nu își dorea decât să o pătrundă, să se cufunde în ea, să își miște șoldurile încet, frecându-le de ale ei până i-ar striga numele și s-ar pierde amândoi în delicioasa și dulcea plăcere.

Dar Julianna merita mai mult decât o partidă scurtă pe un fotoliu de la el din birou. Merita o noapte a nunții demnă de o prințesă. Și avea de gând să i-o ofere. Dar atunci și acolo, pe acel fotoliu șezlong, îi putea oferi totuși ceva ce n-ar uita prea curând.

Își folosi degetul mare ca să-i frece ușor micul mugur dintre picioare, iar și iar, urmărindu-i expresia de uimire de pe chip.

Era atât de umedă, de fierbinte și de pregătită să îl primească. Strânse din dinți ca să își potolească erecția. Era hotărât ca în acea seară să îi ofere plăcere fără a vrea nimic în schimb.

Julianna își mișca energic capul de-o parte și de alta, scoțând mici sunete și gemete care îl excitau și mai tare. Continuă să o atingă până când ea se prinse de brațele lui.

– Rhys! țipă. Ce se întâmplă?

– Lasă-te în voia senzațiilor, îi șopti el, aplecându-se în dreptul urechii ei. Nu-ți fie teamă.

Continuase să îi șoptească la ureche, spunându-i cât este de frumoasă, cât de mult o oprește și cât de mult vrea să o vadă trăind plăcerea, până când ea strânse coapsele și scoase un geamăt prelung, tremurând din tot corpul și respirând sacadat.

O ajutase apoi să își pună ținuta în bună ordine și să se ridice în fund. Julianna continua să respire precipitat și îl privea cu ochi verzi mari, confuzi în care se ghicea, spera el, uimire și satisfacție.

–N-am mai simțit așa ceva în viața mea, șopti ea.

El o sărută pe frunte.

–Așa va fi mereu între noi, iubire. Îți făgăduiesc.

Chiar atunci mama ei o strigă de pe hol. Rhys își puse degrabă haina și o ajută să se ridice în picioare. Față de mama ei inventară o scuză ridicolă pentru întârziere, spunând că admiraseră tablourile de deasupra biroului, dar el rămase aproape convins că Lady Montlake bănuia că nu arta făcuse obiectul pasiunii lor. Totuși, nu sufiase o vorbă.

Restul era istorie. El plecase nu după mult timp. Dumnezeule, fusese la un pas să comită cea mai mare greșeală din viața lui. Privind în urmă, Rhys își dădea seama perfect ce fraier fusese. Julianna inițiase acel sărut de la el din birou, la fel cum tot ea inițiase sărutul de la liziera pădurii. În birou, el oprise lucrurile înainte de a scăpa de sub control și de a-l aduce în postura de a fi obligat să se însoare cu ea. Iar ea și-ar fi atins scopul. Dar dacă încerca să îl prindă în cursă, atunci de ce ea fusese cea care oprise lucrurile la liziera?

Rhys înfipse și mai hotărât furca în mormanul de fân, iar și iar. Știa că a doua zi îl vor durea toți mușchii. La naiba, îl dureau de pe acum! Din păcate, nici cea mai grea muncă fizică nu i-o putea scoate din minte pe Julianna. Și, mai rău, să îi facă îndoielile să pălească.

Căci își punea tot mai des întrebarea: *dacă* ea nu se prefăcea, de fapt? *Dacă* îl iubise, totuși, și fusese distrusă când el nu se întorsese în acel sezon, obligând-o să își găsească alt logodnic? Nu putea avea pretenția ca ea să îl aștepte veșnic. Voia să o știe fericită. Oare nu cumva ea spunea adevărul, iar articolul din *Times* pur și simplu semănase confuzie asupra situației?

Se opri din lucru și privi în gol înspre ușa grajdului, respirând anevoie. Oare nu cumva fusese cel mai mare măgar din lume?

Capitolul 21

Julianna se duse la fereastră și trase draperiile cât să poată privi înspre grajdurile ce se ridicau pe pajiște. Ea și Mary tocmai luaseră prânzul împreună cu mama lor și li se ceruse să meargă să se odihnească. Julianna era la fel de dezinteresată de odihnă ca de obicei.

Rhys îi spusese că urma să sosească lordul Murdoch. Oare fusese doar o încercare de a o provoca sau era adevărul? Și dacă era adevărul, de ce afla asta de la el?

Însă nu apropiata vizită a lui Murdoch o alarma, de fapt. Nu-și dădea seama de ce, dar posibilitatea devansării nunții îi provocase panică. Îi și scrisese o scrisoare lui *papa*, întrebându-l dacă era adevărat.

Între timp, mama ei îi confirmase că Murdoch intenționa, într-adevăr, să sosească dimineața.

– Credeam că știi, draga mea, fusese răspunsul. Mi-a scris tatăl tău și m-a anunțat.

Numai că Julianna nu știa și o deranja faptul că nici tatăl ei, nici Murdoch nu se gândiseră să o anunțe și pe *ea*. Ar fi fost un gest de bun-simț.

Julianna își trecu degetele peste geamul rece. Îi venea greu să se gândească la Murdoch când Rhys era atât de aproape. Rhys, care o surprinsese din nou. Poate la fel de mult cum o surprinsese Mary. Fusese amabil, răbdător și atent în timpul lecției de călărie cu sora ei. Făcuse tot posibilul ca Mary să se simtă în largul ei și se arătase dispus să întrerupă lecția de fiecare dată când ea păruse copleșită.

Julianna îi urmărise cu inima în gât. Iar Rhys îi suportase chiar bine înțepăturile. Părea că nimic nu reușea să-l tulbure cu adevărat. Julianna mizase pe faptul că, fiind un duce răsfățat și obișnuit să fie servit, nu avea să-i placă să îi servească pe alții. Fusese convinsă că munca grea și critica și cicăleala constante aveau să-l facă

să ia foc. Iată-l însă dând dovadă de o nesfârșită răbdare atât față de Mary, cât și față de cal. Cu adevărat surprinzător.

Julianna oftă și își încrucișă brațele la piept, gândindu-se la întreaga tărășenie, una din cale-afară de complicată. Poate abordase lucrurile din perspectiva greșită. *Poate* că el nu plecase și nu o părăsise dintr-un capriciu. *Poate* că era un grăunte de adevăr în bârfele care circulau, iar el era falit. *Poate* că intenția lui fusese să dea dovadă de responsabilitate și să nu târască o nevastă în problemele lui. Poate *chiar era* un om bun, muncitor, care voia să o învețe pe sora ei să călărească și să câștige pariul ca să mai scape de datorii. *Poate* o iubise cu adevărat și fusese rănit de articolul din ziar, care îl făcuse să creadă că ei nu-i păsase câtuși de puțin de el. *Poate* că trecutul era în trecut și nu mai era nevoie de răzbunarea ei mărunță.

Julianna se grăbi la dulap să-și aleagă o ținută de călărie. Trebuia să meargă la grajduri și să stea de vorbă cu Rhys.

În mai puțin de o oră, Julianna se îndrepta spre grajduri cu pași nesiguri. Simțea o avalanșă de emoții și mii de gânduri îi zumzăiau în cap. Pentru prima dată după mult timp, simțea că furia și tristețea pe care le resimțea constant când se gândea la Rhys Sheffield i se ridicaseră de pe suflet.

După toate probabilitățile, Rhys ajunsese sărac lipit. Fără îndoială că era și motivul pentru care nu îi ceruse mâna. Zisese ceva cum că i-ar fi făcut un favor. Probabil la asta se referea. Și dacă așa stăteau lucrurile, înțelegea de ce în mintea lui fusese un favor că o părăsise. Sigur, ar fi fost mai frumos din partea lui să fi spus adevărul. Dar bărbații precum Rhys erau orgolioși. Încercă să și-l imagineze pe demnul ei tată nevoit să recunoască faptul că își pierduse averea la jocuri de noroc. Gândul îi umplu ochii de lacrimi.

Dacă Rhys plecase ca să îi dea prilejul să meargă mai departe, atunci n-ar fi trebuit să fie deranjat să citească în ziare despre logodna ei. Numai că articolul nu fusese un simplu anunț al logodnei ei. Nu. Inclusese și acele prostii inventate de *Times* cum că se orientase spre *următorul* cel mai eligibil burlac. Ceea ce, desigur, îl lăsase pe Rhys cu impresia că tot ce o interesase la el fusese titlul nobiliar.

E drept că articolul nu fusese cap-coadă o invenție. La indicațiile mamei ei, Julianna chiar pusese ochii pe următorul cel mai râvnit

celibatar. Numai că apucase să se îndrăgostească de Rhys înainte ca el să dispară. Of, totul era atât de complicat. Cum era posibil ca ea și Rhys să privească lucrurile la fel?

Își dădea seama că amândoi se înșelaseră. Ea încercase să se răzbune, iar el, să se agațe de frustrarea și de indignarea lui. Poate nu era nevoie să se ierte unul pe celălalt. Poate nu era nevoie nici să uite. Poate nu era nevoie decât... să ajungă la un armistițiu.

Era și motivul pentru care se îndrepta către grajduri. Voia să îi spună lui Rhys că avea de gând să îi dea pace. Să îi ureze succes cu pariul și să îl asigure că nu va spune nimănui nimic, chiar dacă i se părea absolut ridicol că trei nobili se dădeau drept servitori.

Îl găsi pe Rhys la boxa lui Violet, țesălând frumoasa iapă și vorbindu-i pe un ton blând.

– Ai grijă, spuse Julianna, zâmbind. O să o răsfeți. Ceilalți masculi n-o să mai aibă nici o șansă.

Rhys se întoarse și îi zâmbi, la rândul lui.

– Asta și intenționez, replică el.

Julianna își înghiți nodul ce i se ridicase brusc în gât. Oare chiar despre Violet era vorba? Clătină din cap să mai alunge din tensiune și schimbă subiectul.

– O să vezi că azi sunt pregătită să călăresc cum se cuvine. N-o să mai stau în șa bărbătește.

Făcu un pas în spate pentru ca el să îi poată admira ținuta de un roșu aprins.

– Păcat, murmură el, privind-o intens în ochi.

Julianna simți cum se înfierbântă și cum o trec fiori între coapse. Trebuia să schimbe iar subiectul. Cât mai repede.

– De dimineață l-am văzut pe prietenul tău Kendall. Ducea niște bușteni în bibliotecă.

Rhys ridică din umeri și se reapucă de țesălat coama iepei.

– Se pare că lacheii au parte de cele mai neplăcute îndatoriri. Kendall face focul în șemineu, iar eu mă ocup de adorabila Lady Violet.

Julianna se apropie iar de marginea boxei și își puse brațele pe marginea de sus.

– Nimeni nu v-a recunoscut, nu-i așa? Pe nici unul dintre voi.

– Până la ora asta, nu, râse Rhys. Și intenționez în continuare să câștig.

– Încă nu l-am văzut pe lordul Bellingham, adăugă Julianna.

– Mă îndoiesc că îl vei vedea dacă nu va dori să fie văzut.

Julianna râse.

– Și zi-mi, și-a găsit Kendall vreo posibilă mireasă?

Rhys se întoarse înspre ea.

– Am senzația că o place pe domnișoara Wharton, dar să nu îndrăznești vreodată să-i spui că ți-am zis asta, răspunse el făcându-i cu ochiul.

– Domnișoara Wharton? făcu Julianna, ridicând din sprânceană. Pare o fată cu capul pe umeri. Dar mă tem că Sir Reginald a pus deja ochii pe ea.

– Capul pe umeri? pufni Rhys. Am auzit că în prima seară a făcut o scenă la masă.

– O, da, zâmbi Julianna. Dar bănuiesc că a făcut-o doar ca să scape de Sir Reginald. Mie chiar mi s-a părut o idee minunată. Îmi pare rău că nu m-am gândit eu la asta.

– Hm... Înseamnă că domnișoara Wharton nu e tocmai ce pare, zise Rhys clătinând din cap.

– Așa cred și eu, confirmă Julianna. Mary o place mult.

Rhys termină cu țesălatul, deschise ușa boxei și ieși. Julianna încercă să ignore faptul că arăta atât de bine îmbrăcat în grăjdar. În cămașa aceea albă, absolut banală, și în acei pantaloni avea ceva care o făcea să-i lase gura apă. El își șterse mâinile de pantaloni.

– Ai venit pentru încă o plimbare călare, milady? Sau doar să mă torturezi? Nu renunț ușor, ca să știi.

Din nou, Julianna se întrebă despre ce vorbeau, mai precis. Vorbele lui Rhys erau încărcate de sensuri.

– Chiar dacă îmi face plăcere să te torturez, zâmbi ea, am venit cu un scop precis, și anume că ajungem la un armistițiu.

Gata. O spusese. Rhys ridică din sprânceană.

– Un armistițiu?

– Da, încuviință ea. Desigur, asta înseamnă că îți voi păstra secretul pe toată durata acestei petreceri.

– Cum aș putea refuza?

– Excelent, făcu Julianna. Dar mi-ar plăcea să pot veni în continuare aici zi de zi ca să merg cu Violet sau cu Alabaster. Ador să călăresc.

El înclină capul.

– Cu siguranță, nu o să te împiedic. Ești o călăreață excelentă, Julianna.

Tonul îi era blând și conciliant.

– Vrei să vii cu mine? Să mă însoțești în noua ta calitate? întrebă ea, îngăduindu-și un surâs strengăresc.

El făcu ochii mari.

– Va fi plăcerea mea, milady, spuse, făcând o plecăciune.

– Excelent, spuse ea din nou. Dar vreau să mai spun ceva.

– Ce anume? întrebă el pe un ton nonșalant.

Julianna își drese vocea.

– Îți mulțumesc din nou pentru că o ajuți pe Mary.

Rhys făcu încă o plecăciune.

– Plăcerea e de partea mea. Sunt mai mult decât dispus să continuăm lecțiile oricând va dori.

– Mulțumesc. S-ar putea să profităm de asta.

– Sau dacă nu-ți vine în minte o altă metodă să mă faci să renunț la pariu, poate vrei să mergem în poligonul de tras cu arcul și să îți înfigi direct săgețile în mine, la propriu.

Zâmbetul ei mirat se transformă în râs.

– Așa nesuferită am fost?

El îi întoarse zâmbetul.

– E drept că m-ai avertizat de la bun început. Dacă țin bine minte, mi-ai spus că ai de gând să te bucuri de fiecare clipă și că îmi vei da ordine și să mă ocup de tine.

– Da, ei, nu pot să spun că nu a fost amuzant, dar...

Ridică privirea înspre el și zâmbetul îi pieri.

– Rhys, chiar îți sunt recunoscătoare pentru lecțiile oferite lui Mary. Ai făcut ca totul să fie cât mai confortabil și plăcut.

El încuviință ușor din cap.

– Sper că știi că, dincolo de neînțelegerile dintre noi doi, nu m-aș răzbuna niciodată pe o tânără speriată de cai. Sau pe calul ei.

– Știu asta, răspunse ea simplu.

Scutură apoi din cap ca să scape de sentimentul de intimitate și recunoștință față de el.

– Trebuie să recunoști că te-a luat prin surprindere faptul că pot munci din greu, rânji el.

– Poate, râse ea.

– Iar tu m-ai impresionat cu capacitatea ta de a împunge oamenii, adăugă el.

– Mulțumesc, zise ea și râse din nou. Chiar apreciez asta. Acum ar trebuie să mă întorc. O să mă caute mama.

– Stai. Mai e ceva.

– Da?

Rhys își împreună mâinile.

– Cred că un armistițiu între noi se cere sărbătorit.

Ea ridică din sprânceană.

– Cam la ce te gândești?

– Ne întâlnim la lac la ora 4. Aduc eu vinul.

Capitolul 22

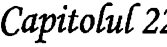

Ceva mai târziu în acea după-amiază, când Rhys galopa spre malul lacului, Violet era deja acolo, legată de gard, aproape de locul unde Julianna și Mary fuseseră la picnic cu câteva zile înainte.

Rhys descălecă degrabă și îl legă pe Alabaster lângă Violet, apoi luă pe braț coșul pe care îl prinsese în spatele șeii și porni spre malul apei, unde îl aștepta Julianna.

Stătea așezată pe o pătură, sub o salcie. Pajiștea din spatele lor era ascunsă privirilor de un gard viu înalt și de copaci. Alesese cel mai discret și ferit loc cu putință.

El îi zâmbi și i se alătură pe pătură, lăsând jos coșul.

– Vin? întrebă ea ridicând din sprânceană.

– Desigur. Plus alte câteva lucruri, zâmbi el.

Julianna începu să scormonească prin coș. Scoase o sticlă de vin roșu, o bucată de brânză, niște pâine și câțiva ciorchini de struguri.

– Mă gândeam că poate ți-e foame, spuse el.

– Pare meniul perfect pentru a sărbători un armistițiu. În special vinul.

Mai căută puțin prin coș.

– Dar unde sunt paharele?

– Paharele! făcu el, pocnind din degete și apoi plesnindu-se peste frunte. Știam că am uitat ceva!

– Nu-i nimic. Ne descurcăm, îl consolă Julianna.

Rhys se apucă să destupe sticla de vin, apoi aruncă dopul înapoi în coș.

– Începe tu, spuse el, oferindu-i sticla.

– Da, o să împărțim, răspunse ea cu o sclipire poznașă în privire. În definitiv, ne-am sărutat în trecut, nu are rost să ne prefacem. Și e mult mai puțin intim să bem din aceeași sticlă.

Luă o înghițitură de vin.

– Ai dreptate, spuse el, luând sticla și ducând-o la buze.

*

După 20 de minute, băuseră jumătate de sticlă și stăteau întinși pe pătura moale, unul lângă celălalt, privind norii printre ramurile salciei.

– Care e locul tău preferat de pe întreaga proprietate? o întrebă el.

– Dealul de dincolo de padoc, răspunse ea fără ezitare. Îmi place să mă duc acolo, să mă așez și să mă uit la cai cum aleargă.

– Vorbești serios? întrebă el.

– Da, de ce?

– Pentru că e și locul *meu* preferat. Nu credeam că mai e cineva căruia îi place acolo.

– E totul atât de calm acolo. E o pace specială. Ador să mă uit la cai, explică ea. Lor nu le pasă de lucruri precum manierele sau înfățișarea.

– Înfățișarea? întrebă el, pe un ton mirat.

Julianna oftă.

– Da. Ai idee cum e să ți se spună toată viața că cel mai important lucru în ce te privește e frumusețea ta? Că e principala ta calitate?

– Nu, spuse el. Dar știu cum e să ți se spună toată viața că titlul e cea mai importantă calitate a ta.

Urmă o pauză, după care Julianna se încumetă să continue:

– Înseamnă că avem ceva în comun, cred.

Se ridică și mai luă o gură de vin.

Rhys continua să privească norii. Se simțea ca un dobitoc. Niciodată nu se gândise că debutantele au și ele parte de presiuni.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că m-am gândit adesea că-mi plac mai mult caii decât oamenii pentru că ei nu așteaptă nimic de la mine? întrebă el.

– Da! exclamă ea ridicând un braț. Nu le pasă cum te îmbraci, cum te comporți... nici măcar cine e familia ta.

– De acord.

Ea se lăsă pe o parte și îl privi cu un zâmbet strengăresc.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că a fost unul dintre motivele pentru care te-am plăcut... pe când mă curtai? clarifică ea.

– Că nu-mi pasă cine e familia ta? răspunse el râzând.

– Ei bine, poate că îți pasă un pic. Dar am simțit mereu că pot fi eu însămi în preajma ta. Nu simțeam că trebuie să fiu perfectă. Nu mai simțisem asta cu nimeni. Mai ales cu vreun gentleman. Doar în preajma cailor mai avusesem acest sentiment.

Rhys simți o împunsătură în inimă. Se ridică în capul oaselor, îi dădu sticla și o privi cu atenție.

– Adevărul este, Julianna, că și eu m-am simțit mereu așa în preajma ta.

Poate de vină era vinul sau poate faptul că ajunseseră, în sfârșit, la un armistițiu, dar își vorbeau în acele momente ca pe vremea când o curta, iar amândoi se simțeau foarte în largul lor. Inexplicabil de în largul lor.

Julianna își feri privirea.

– Am probleme cu somnul.

– Și tu? făcu el, luând încă o înghițitură de vin.

– Da. Și în mod normal dorm neîntoarsă, recunoscu Julianna. *Tu* de ce crezi că nu mai dormi bine? îl întrebă, luând, la rândul ei, o gură de vin.

– Nu-mi pot opri gândurile, cred, zise el.

– E ciudat cum s-au așezat până la urmă lucrurile, spuse ea, lăsându-se pe spate și sprijinindu-se pe brațe.

– Ciudat e cuvântul potrivit, oftă el.

– Pot să te întreb ceva? vru ea să știe.

– Tocmai ai făcut-o, râse el și mai bău o gură de vin.

Ea îl bătu în joacă peste mână.

– Nu-l bea pe tot!

Îi luă sticla și mai trase o dușcă.

– Vreau să te mai întreb ceva, te rog.

Rhys îi zâmbi.

– Bine, dă-i înainte.

– Nu mi-ai spus niciodată, dar vreau să știu. De ce ai plecat atunci? Își mușcă buza, cu un aer ezitant. De ce ai plecat la țară în primăvara aceea?

Rhys luă o înghițitură zdravănă și expiră zgomotos. Lăsă capul în piept. Probabil venise momentul să îi spună adevărul.

– Nu m-am dus la țară, mărturisi.

– Poftim?!

Ea îl privi cu mare atenție și clătină din cap.

– Ce tot spui acolo? Ai mințit?

– Am fost nevoit. La acel moment nu aveam libertatea de a-ți spune exact unde mă duceam.

– Nu înțeleg, zise ea clătinând din cap.

– M-am dus în Franța, spuse el, privind-o în ochi.

Julianna rămase cu gura căscată și dădu la o parte sticla aproape goală.

– În Franța?

Îl privi stăruitor, de parcă încerca să își dea seama dacă într-adevăr îi spunea adevărul.

– Da, răspunse el, dându-și părul la o parte din ochi.

– Pentru ce Dumnezeu să te duci în Franța? Suntem în război.

El chicoti ușor.

– Da, știu prea bine. De-asta m-am și dus.

– Te-ai dus în Franța ca să te lupți cu armata lui Napoleon?

Julianna făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Nu. M-am dus ca să îl *spionez* pe Napoleon. Mă rog, pe oamenii lui, nu pe el însuși, clarifică Rhys.

– Ești spion?

Ochii ei erau mari cât niște farfurioare.

– Nu tocmai. Încercam să ajut un spion. Să ajut Ministerul de Interne, cum ar veni.

– A! exclamă ea, înțelegând totul. Îl ajutai pe lordul Bellingham.

– Nu pot să zic că da... Dar nici că *nu*, răspunse Rhys rânjind. Când e nevoie de un spion amator, cine poate fi mai bun decât bețivul și neisprăvitul de duce de Worthington? făcu el cu o ironie amară.

Ea îi puse ușor mâna pe genunchi.

– Ești un bețiv și un neisprăvit?

– Nu, dar dacă tot am o reputație falsă, de ce n-aș folosi-o în avantajul meu? Sau, în cazul de față, în avantajul țării mele?

Îi zâmbi, luă sticla și, după încă o înghițitură, îi cedă ei ultima dușcă.

Julianna luă sticla și continuă să îl scruteze cu privirea.

– Cât timp ai fost plecat?

El trase aer în piept. Dacă tot începuse, de ce nu i-ar spune tot adevărul.

– În Franța am stat doar șase săptămâni. E motivul pentru care nu te-am cerut în căsătorie înainte să plec. Știam că voi fi în pericol și nu voiam să mă plângi dacă nu mă mai întorceam.

Julianna lăsă privirea în jos preț de câteva clipe, pierdută în gânduri. De pe buze îi ieși un sunet nedeslușit, între suspin și plâns.

– Ar fi fost prea târziu pentru asta, spuse ea încet. Dar dacă n-ai fost acolo decât șase săptămâni, de ce *nu* te-ai întors la mine? întrebă, ridicând iar privirea, încruntată. Și de ce a durat atât de mult până mi-ai scris?

Poate din cauza vinului sau a după-amiezii lenețe, sau a drăcușorului din mintea lui, următoarele cuvinte ale lui Rhys fură:

– Hai să-ți arăt.

Se lăsă un pic în față, își dezlegă lavaliera și o aruncă deoparte, apoi își trase cămașa peste cap. Julianna își ținu respirația și îi privi pieptul dezgolit. Înghiți în sec. El își îndreptă spatele și-i arătă o cicatrice în zona abdomenului inferior, parțial acoperită de betelia pantalonilor.

– Uite, îi zise. Aici am fost împușcat. A doua oară.

– Nu! exclamă ea. Se uită la cicatrice. De fapt... mi s-a părut că văd ceva zilele trecute când ți-ai dat jos cămașa, la grajduri. Dar nu eram sigură.

Se aplecă să vadă mai bine și duse mâna la gură.

– O, Doamne... Ce s-a întâmplat?

Rhys azvârli înspre coș cămașa boțită.

– Eram la o cină, la o petrecere la Paris și am fost trădat. De unul dintre ai noștri.

Ea păli, scrutându-l atent.

– De cine?

– Încă nu știm. Dar bănuim că e aceeași persoană care ne-a trădat trupele la Bidassoa.

– Nu se poate! făcu ea, acoperindu-și iar gura cu mâna.

– Mă tem că e adevărat. Și crede-mă că, după ce punem mâna pe el, viața lui nu va mai valora doi bani.

– Și ai fost... la un pas să mori?

– Da. Culmea, nu de la împușcătura asta, ci de la cealaltă.

– Care cealaltă? întrebă ea cu gura căscată.

– Cea unde glonțul mi-a străpuns coapsa. S-a cam lăsat cu vărsare de sânge. Încă am un ușor șchiopătat când merg.

– Nu am observat.

– Devine mai vizibil când sunt obosit sau după ce am parcurs distanțe mari, recunoscu Rhys.

Julianna îl privi cu ochii în lacrimi.

– Dacă nu cele două împușcături au fost la un pas să-ți curme viața, atunci ce a fost?

Rhys privi în gol, reamintindu-și de acele momente cumplite.

– Când am fost împușcat, prima dată în coapsă și apoi în abdomen, stăteam la balcon. Iar forța celei de-a doua împușcături m-a făcut să cad peste balustradă.

Lacrimi fierbinți începură să curgă pe obrajii Juliannei. Clătină încet din cap.

– Din fericire, eram la etajul unu. Dar am căzut îndeajuns de sus. Nu-mi amintesc prea multe. Se pare că am fost inconștient cam două luni.

O privi în ochi, iar ea lăsă privirea în jos și continuă să clatine din cap, de parcă ar fi încercat să înțeleagă lucrurile incredibile pe care tocmai le aflase. Închise ochii.

– Acum înțeleg de ce nu mi-ai scris, murmură ea.

– Da. Iar când mi-am recăpătat cunoștința, într-un final...

Fu rândul lui să își înghită cu greu nodul din gât. Cuvintele îi veneau pe buze mult mai greu decât crezuse.

Ea deschise ochii și își șterse lacrimile cu dosul palmei.

– Ce s-a întâmplat, Rhys? De ce nu te-ai întors?

O privi în ochi.

– Când mi-am recăpătat cunoștința, într-un final... eram orb.

Julianna își trase genunchii la piept și îi cuprinse cu brațele, legănându-se înainte și înapoi, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– E adevărat, continuă Rhys, luptându-se cu teama, vinovăția și îndoielile care parcă îi ardeau sufletul. Eram orb și nu voiam să fii obligată să te măriți cu un orb.

Ea ridică din nou privirea ca să o întâlnească pe a lui.

– Nu te-aș fi abandonat, trebuie să știi asta.

– Da, dar m-ai fi iubit? M-ai fi dorit?

Cuvintele parcă îi uscară gâtul.

– Da, da, fără doar și poate, îi spuse ea printre lacrimi.

Rhys strânse din buze.

– Asta spui acum, dar nu ai de unde *să știi*, Julianna.

Ea îl privi cu ochii roșii de plâns și-și duse mâna la inimă.

– Nu mă crezi?

– Vreau să te cred, Julianna. Chiar vreau.

Niciodată nu vorbise mai serios și mai sincer. Niciodată nu îi fusese mai rușine de adevăr.

Julianna se opri din plâns, iar expresia din privirea ei fu înlocuită cu una de furie. Strânse din dinți.

– Nu aveai nici un motiv să nu ai încredere în mine. Și-atunci de ce mi-ai trimis acea scrisoare oribilă?

– Eu... Am simțit că nu am de ales, zise el cu glas frânt. Voiam să fii liberă să te măriți cu un bărbat normal. Întreg.

Julianna sări în picioare.

– Mă simt mai trădată acum decât atunci când am primit scrisoarea. De ce, Rhys? *De ce* nu poți să ai încredere în mine?

El se ridică, la rândul lui, și îi luă mâinile într-ale sale, căutându-i privirea.

– Nu știi ce greu mi-e să am încredere. Aș da orice să fiu altfel, dar... ăsta sunt.

– De ce? Spune-mi, al naibii să fii!

Își smuci o mână dintr-ale lui. El o eliberă și oftă, frecându-și fruntea și simțind că îl apucă o cumplită durere de cap.

– Tata mi-a spus dintotdeauna că femeile mă vor vrea doar pentru titlul meu. Am simțit că... Julianna, când te-am cunoscut, am simțit că am întâlnit pe cineva care chiar m-ar putea iubi pentru cine sunt cu adevărat.

Ea se încruntă și-i întâlni privirea.

– Și după ce ai orbit ai decis că, de fapt, nu e așa? Tot nu înțeleg. *De ce?*

– Adevărul e că...

Rhys își feri privirea. Se ura pentru ce avea să spună.

– Cred că am fost prea laș să aflu adevărul. N-aș fi îndurat să mă respingi.

Ea trase aer în piept, închise ochii și dădu din cap. Apoi ridică privirea.

– Deci nici măcar nu mi-ai dat o șansă.

El încuviință tăcut.

Julianna își șterse lacrimile care reîncepuseră să i se prelingă pe obraji și se lăsă din nou pe pătură. Inspiră adânc.

– Când ți-ai recăpătat vederea? întrebă ea încet.

Rhys se așeză la loc lângă ea.

– Anul trecut în aprilie, după ce te-ai logodit.

– Deci de-asta mi-ai scris acea scrisoare în care îmi spuneai că speri că n-am văzut în relația noastră mai mult decât era de fapt.

– Da, încuviință el. Până atunci nu eram sigur ce să-ți spun. I-am dictat valetului ce să scrie.

– Asta explică felul în care era scrisă, râse ea amar.

– N-a făcut treabă bună?

– Nu păreai tu, zise ea, clătinând încet din cap.

El strânse în pumn un colț de pătură.

– Am urât acele momente în care dictam scrisoarea. Dar nu puteam să te las să crezi în continuare că ții la un orb.

Julianna îi cercetă chipul.

– Dar chiar țineam la un orb, Rhys, nu înțelegi?

Rhys își feri privirea.

– Mă așteptasem să fii furioasă, poate chiar să mă urăști. Dar când valetul mi-a citit articolul din primăvara trecută în care scria că te-ai reorientat către Murdoch pentru că eu ți-am scăpat printre degete, am fost convins că nu te interesase decât titlul meu.

– Ai greșit, Rhys. Așa cum au greșit și cei de la ziarul acela neînsemnat.

În tonul ei se citea furie, dar și o undă de resemnare. Și poate de tristețe.

Rhys simțea că i se rupe sufletul. O privi în ochi.

– Acum îmi dau seama de asta, Julianna, dar ce-i făcut e bun făcut. Din partea mea... Chiar îmi pare rău.

Julianna își puse ușor mâna pe umărul lui gol.

– Rhys... Totul între noi ar fi putut fi cu totul altfel dacă... Îmi doresc...

Se opri şi clătină din cap. El se aplecă înspre ea, lipindu-şi fruntea de a ei.

–N-o spune, Julianna.

–Trebuie să o spun.

El o sărută cu blândeţe, închizând ochii, ştiind că ce urma ea să spună avea să-i frângă inima.

–Aş vrea ca totul să fi fost altfel. Aş vrea... să fi ştiut.

Rhys trase adânc aer în piept. Nu avea să existe moment mai bun să o întrebe ce voia să o întrebe.

–Acum că ţi-am spus totul, Julianna, trebuie să-mi spui şi tu ceva. Vreau adevărul.

Ea îi luă chipul în palme şi încuviinţă.

–Desigur. Orice.

Sentimentul de vinovăţie îl sfâşia, pur şi simplu. În toate acele luni îşi spusese că Bell îl salvase de Julianna şi de urzelile ei când îi ceruse ajutorul în Franţa. Gândul îl chinuise într-atât că avea nevoie să ştie adevărul. Inspiră adânc.

–În seara aceea, acum doi ani, la mine în birou, ai încercat să mă seduci şi să mă forţezi să mă însor cu tine?

Ea îşi desprinse mâinile de pe obrajii lui şi se retrase. Indignarea şi furia din ochii ei îi indicau clar că făcuse o greşeală. Arunca flăcări din priviri. Pieptul îi palpita, iar obrajii îi deveniseră stacojii.

–Prostule! Atât de prost să fii?! aproape că scuipă ea cuvintele. Chiar crezi că aş face aşa ceva? Asta e părerea ta despre mine? Julianna se ridică şi clătină din cap, privindu-l din picioare cu o expresie de milă şi dezgust. Avea pumnii strânşi. Tot n-ai încredere în mine. După tot acest timp, chiar şi după zilele pe care le-am petrecut aici împreună, tu tot crezi că mă interesează doar titlul tău şi averea ta.

–Julianna, eu...

–Lasă-mă să vorbesc! ceru ea. Adevărul e că ştiu că eşti falit şi dacă ţi-ai folosi un pic creierul ţi-ai da seama că nu avea nici o noimă să fi încercat să te seduc în acea seară. Dacă voiam să te prind în cursă, să te fac să mă iei de nevastă de nevoie, nu de voie, le-aş fi spus părinţilor mei cât de departe merseseră lucrurile între noi, iar tata ţi-ar fi cerut pe loc să faci ce se cuvine. Dacă nu urmăream decât o cerere în căsătorie, cu orice preţ, cum spui tu, de ce n-am făcut asta?

– Julianna... te rog!

Ea își șterse lacrimile. Privirea încă îi scânteia de furie și de revoltă.

– Îți spun eu de ce! Chiar credeam că ne îndrăgostim unul de celălalt și credeam că o să-mi ceri mâna pentru că mă *doreai*, că mă *iubeai*. De-asta, măgar nemernic ce ești!

Se întoarse pe călcâie și plecă. Trecu de salcie, ocoli gardul viu și-l lăsă acolo, pe pătură, conștient de cât de mult se înșelase în privința ei.

Și de cât de mult îi greșise.

Capitolul 23

Seara următoare la cină, Julianna fu așezată lângă lordul Murdoch, care sosise în acea după-amiază. La masă se mai aflau cel puțin doi musafiri noi: baronul Winfield, tatăl lui Frances Wharton, și însuși prințul regent, care venise la invitația lui Sir Reginald.

Se zvonea că în seara aceea Sir Reginald intenționa să își anunțe logodna cu domnișoara Wharton. Julianna se tot uita înspre biata fată, care arăta profund nefericită. La rândul ei, domnișoara Wharton făcea schimburi de priviri cu ducele de Kendall, despre care toți mesenii vorbeau, dar pe care nimeni nu îl remarcase servind la masă îmbrăcat în lacheu. De departe, cea mai interesantă parte a serii era să vadă cum aveau să decurgă lucrurile.

Între timp, Julianna nu putea să își scoată din minte după-amiaza petrecută cu Rhys la lac. Toată seara precedentă se gândise la asta, chiar refuzase să meargă la cină. Se gândise și toată ziua în curs. Mary încercase să stea de vorbă cu ea, dar Julianna nu era pregătită să discute.

Voia să uite ce se petrecuse. Voia să îl uite. Să uite că era în continuare la grajduri, dându-se drept grăjdar. La naiba, ce mult voia să uite absolut tot! Numai că de fiecare dată când încerca să se gândească la altceva, ca de exemplu la iminenta vizită a lordului Murdoch, se trezea gândindu-se la Rhys. Fusese la un pas de moarte. Orbise temporar. Ambele lucruri erau cumplite, greu de imaginat.

O minție.

După ce ea îi rămăsese credincioasă și îl așteptase.

Dar tot *el* nu avea încredere în *ea*.

Nu-i de mirare că îi plăceau atât de mult caii! Semăna foarte bine cu fundul unuia.

– Julianna, îi șopti mama ei, aflată alături la masa de cină. Nu zâmbești.

Julianna clătină ușor capul și se forță să surâdă. În cursul serii încercase să se concentreze asupra a ce spunea Lord Murdoch, dar de fiecare dată când se apleca ușor înspre el, își amintea de Rhys pe jumătate gol, întins pe pătura de sub salcie.

O mai bântuiau și cuvintele lui Mary, la care reușise să nu se gândească prea mult.

„Nu cred că trebuie să te măriți cu cineva pe care nu-l iubești", spusese sora ei.

Dar ce avea a face dragostea cu lumea lor? Nimic. Julianna trebuia să facă ce trebuise să facă dintotdeauna, adică să se concentreze asupra viitorului ei. Iar viitorul ei ținea, desigur, de căsătoria cu Lord Murdoch.

Îi aruncă o privire marchizului și încercă iar să zâmbească. Adevărul era că în acea seară ea și Murdoch nu făcuseră mare lucru în afară de a schimba zâmbete, iar pe Julianna începeau să o doară obrajii. Luase decizia ca după cină să îi ceară să aibă o discuție între patru ochi, despre viitorul lor. În continuare nu îi plăcea faptul că nu o anunțase de venirea la conac. Iar dacă zvonul despre schimbarea datei nunții era adevărat, avea să-i spună câteva.

Cina părea să dureze la nesfârșit. Singura conversație pe care o făcuseră constase dintr-un schimb de amabilități despre drumul de la Londra la conac și din câteva comentarii despre felurile de mâncare ce le erau servite. Oare fusese mereu atât de plictisitor și de neinteresant? Nu observase până atunci. Dar acum că se gândea la asta, își dădea seama că nu petrecuse prea mult timp în compania lui. Dansaseră împreună la baluri, el îi adusese punci, luaseră masa împreună o dată la ai ei acasă și altă dată la el acasă. Apoi el o ceruse în căsătorie, ea acceptase și de atunci, la drept vorbind, nu prea se mai văzuseră.

Când Sir Reginald se ridicase să facă anunțul, Julianna se bucură un pic, dar asta numai pentru că alunga monotonia. Dar când Lord Kendall se căță̆ră pe o servantă, își smulse peruca pudrată și îi spuse lui Frances Wharton cine era, toată lumea rămase cu gura căscată. Câteva minute mai târziu, Lord Kendall și Sir Reginald se certau, iar domnișoara Wharton fugea din încăpere.

Julianna se întoarse înspre Murdoch.

– Se pare că cina s-a încheiat cam pe nepusă-masă. Ai vrea să mă însoțești într-un salon ca să stăm un pic de vorbă?

Murdoch încuviință, se ridică de pe scaun și o ajută și pe ea să se ridice. Ieșiră neobservați, în mijlocul învălmășelii și al agitației generale. Julianna se îndoia că i se va simți lipsa. Le șopti mamei și lui Mary unde se ducea și cu cine, ca să nu își facă griji.

Odată ce ieșiră din încăpere, Murdoch o conduse pe hol și cotiră apoi înspre zona unde se afla un șir de saloane, în partea din față a casei. Deschiseră prima ușă și intrară într-o încăpere decorată în albastru-închis și auriu.

Julianna rămase în picioare. Murdoch îi oferi ceva de băut, iar ea refuză.

– Ei bine, cina a fost deosebită, zise el.

Se apropiase de fereastră și privea aleea întunecată din fața intrării principale a conacului.

– De ce Dumnezeu crezi că Kendall se dădea drept lacheu?

Julianna îi privi profilul. Era, fără doar și poate, un bărbat arătos, cu părul blond-închis și ochi căprui. Era înalt, bine făcut și avea o dantură bună. Dar nu părea să rădă în tăcere despre una și alta... cum făcea Worthington. Drept vorbind, Murdoch părea să ia totul cam prea în serios.

Își reaminti că, de fapt, nu îl cunoștea. Poate dacă stătea mai mult de vorbă cu el avea să descopere ce anume îl amuza.

– Mi se pare teribil de romantic că Lord Kendall a întrerupt anunțul de logodnă al domnișoarei Wharton, deschise ea discuția.

– Romantic? pufni Murdoch. A fost jenant! Biata tânără nu-și va reveni mulți ani după așa o umilință.

– Crezi? replică Julianna, încruntându-se. Eu chiar mă gândesc că mi-ar plăcea ca un gentleman să își dorească așa de mult să mă ia de soție încât să se urce pe o servantă și să declare totul public.

Murdoch își încreți nasul, cu o mină dezgustată.

– S-a făcut de râs și a făcut-o de râs și pe domnișoara Wharton, dacă mă întrebi pe mine.

– Tu n-ai fi făcut la fel pentru mine? întrebă Julianna pe un ton glumeț și cu zâmbetul pe buze.

– Nu fi absurdă! răspunse Murdoch, încruntat. N-aș da dovadă de o asemenea lipsă de respect față de tine, adăugă el, netezindu-și redingota.

Julianna simți cum îi cade fața. Se lămurise cam ce simț al umorului avea marchizul.

– Spune-mi, continuă ea, apropiindu-se. Ce găsești tu amuzant, în general?

– Amuzant? făcu el, ridicând din sprânceană și părând sincer surprins de întrebare. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun... Ce te face să râzi? preciză ea, privindu-l cu speranță.

El se încruntă iar și păru să cadă pe gânduri. Apoi își înălță capul și zise:

– Ah, tocmai m-am gândit la ceva. Eram odată la un turneu de tir cu arcul, la școală, și când am făcut un pas în spate am călcat pe o săgeată.

– Așa... îl încurajă Julianna, așteptând cu nerăbdare partea amuzantă a poveștii. Și pe urmă?

Murdoch se încruntă și mai tare.

– Asta a fost tot. Am *rupt* săgeata în două. Cred că am râs fără oprire preț de cinci minute. Sincer, ce tolomac *calcă* pe o săgeată de care *are nevoie?* Am fost tare neîndemânatic, nu crezi?

Julianna își încreți nasul și încuviință din cap. Prea bine, poate că Lord Murdoch nu era un individ cu simțul umorului, dar avea, fără îndoială, alte calități.

– Îți plac caii, nu-i așa? întrebă ea.

Murdoch ridică din umeri.

– Te ajută să ajungi din punctul A în punctul B. Sunt un rău necesar, aș zice.

– Rău? repetă ea, încreținându-și fruntea.

– N-aș zice că miros prea plăcut și costă *o avere* să îi ții, să îi hrănești și să îi îngrijești.

Julianna îl privi cu un aer prudent.

– Nu-ți place să călărești?

– A, da, e plăcut, zise el și flutură mâna în aer, semn că nu îl interesa să continue subiectul.

– Știi ceva despre armăsarii berberi Godolphin? se aventură ea.

– Sunt cai? se încruntă el de data asta.

– Da. Cai faimoși.

– De ce m-ar interesa să știu ceva despre ei? Clătină din cap, ușor vexat de întrebările ei. La *Cambridge* nu te învață despre așa ceva.

Dintr-un motiv inexplicabil, *asta* îl făcu să râdă în hohote.

Julianna expiră ușor. Ceva îi spunea că dacă ar continua discuția în acea direcție nu va găsi decât motive de dezamăgire. Așa că mai bine ar trece la subiectul pentru care îl chemase. Trase aer în piept și își așeză mâinile una peste cealaltă.

– E adevărat că i-ai cerut tatălui meu să devansați data nunții?

Murdoch clipi des.

– Cine ți-a spus?

– Păi... am auzit prin intermediul lordului Clayton.

Era adevărat... cât de cât.

– Înțeleg. Nu îl credeam pe Clayton genul care să discute despre lucruri menționate în scrisori *private*.

Murdoch părea enervat din nou.

– Nu știam nici că vei veni aici, continuă ea.

Era cel puțin nedumerită că, în loc să admită ce făcuse, el era deranjat că ea aflase, și îl blama pe Lord Clayton pentru asta.

– Voiam să îți fac o surpriză, draga mea, spuse el.

Cumva, apelativul „draga mea" suna, spus de el, plat și lipsit de emoție. Îi provoca disconfort. Încercă să zâmbească, dar mușchii feței parcă îi înțepeniseră.

– Nu înțeleg de ce nu puteai aștepta să mă revezi la Londra.

El ridică ambele sprâncene.

– Nu voiai să mă vezi?

Părea rănit.

– Nu am spus asta.

La naiba! Discuția mergea din rău în mai rău. Trebuia să revină la subiect.

– Pur și simplu, mă întrebam de ce ai decide să schimbi data nunții fără să discuți *cu mine* mai întâi.

El izbucni într-un râs zgomotos, aproape ca un lătrat.

– Nu știam că am nevoie de permisiunea *ta!*

Veni rândul Juliannei să ridice din sprâncene.

– Poftim?

Doar nu spusese asta. Probabil nu auzise bine. În familia ei, părinții erau conștienți fiecare de rolurile ce le reveneau, dar tatăl ei nu făcea nimic fără să se consulte mai întâi cu mama ei. Era un semn de respect, găsea Julianna, și știa că și părinții ei erau de aceeași părere.

– Ar fi fost un gest de curtoazie, continuă Julianna, făcând eforturi să nu scrâșnească din dinți. Nu voi avea nici un cuvânt de spus în planurile de nuntă? Și oricum tata va discuta cu mama, care va discuta apoi cu mine.

– *Asta* chiar e ceva neobișnuit, răspunse Murdoch, aranjându-și iar redingota.

Tonul îi devenise arogant. Julianna clipi nedumerită.

– Ce anume?

– Ca un duce să îi ceară permisiunea *soției* lui, răspunse Murdoch pe un ton pompos.

Julianna își încrucișă brațele la piept.

– Nu îi cere permisiunea. Îi cere *părerea*. Nu văd nimic greșit în asta.

– Probabil e un fel de-a spune, zise el pe un ton de gheață.

În plus față de brațele încrucișate, Julianna începu să bată din picior.

– Ei bine, eu aș vrea să fiu informată cu privire la orice schimbare a datei nunții. Am vorbit să aibă loc la primăvară și cred că e bine să rămână așa.

Nu voia să dea glas sentimentului de dezastru iminent care o strângea ca o gheară în piept ori de câte ori se gândea la schimbarea datei nunții. Adevărul era că motivul pentru care până în prezent nu avusese o problemă cu ideea căsătoriei cu Murdoch fusese tocmai faptul că nunta îi părea într-un viitor atât de îndepărtat. În clipa în care își dăduse seama că ar putea avea loc în câteva săptămâni, inima începuse să îi bată nebunește și simțise că rămâne fără aer.

Murdoch se încruntă iar.

– Vom vedea.

O bătu ușor pe umăr și îi zâmbi condescendent.

Julianna simți că ia foc de nervi. Își dădea seama că el încerca să o împace. Așa va arăta căsnicia lor? El va încerca să o împace cu o bătaie pe umăr și un zâmbet fals, iar ea nu va avea niciodată un cuvânt de spus în nici o privință?

– Da, îi răspunse ea, cu un zâmbet la fel de fals. *Chiar* vom vedea.

Capitolul 24

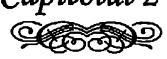

Julianna nu reuși să doarmă nici în acea noapte. Se tot foi de pe o parte pe alta, tot gândindu-se la conversația cu Lord Murdoch. Nici nu știa cine era acel bărbat. Fusese atât de preocupată să urmeze sfaturile mamei ei și să se asigure că își îndeplinea menirea și se logodea cu următorul cel mai eligibil burlac din lumea bună că nici măcar nu stătuse o clipă să se întrebe dacă ea, una, *voia* să se mărite cu el.

Cu Rhys fusese atât de ușor! Crezuse că va fi la fel cu orice alt bărbat ar alege. Pe hârtie, Murdoch îndeplinea toate condițiile. Era înalt, chipeș, educat, bogat, de familie bună, cu un titlu bun. Ambii părinți îl plăceau, ceea ce nu se întâmplase în cazul ducelui de Worthington.

Dar de-acum înțelegea că toate acele lucruri nu însemnau că va avea o căsnicie bună cu el. Perioada petrecută cu Rhys fusese atât de diferită... Călăriseră împreună, stătuseră de vorbă, râseseră, se sărutaseră (și chiar mai mult decât atât) la el în birou. Și el îndeplinise, pe hârtie, toate condițiile (deși *papa* era de altă părere).

Dar nu asta o făcuse să îl placă atât de mult. Era inteligent, amuzant și un excelent companion. Începea să se teamă că Murdoch nu era nici amuzant, nici un companion excelent. Mai mult, dădea semne că ar fi dominator și arogant. Sigur că și Rhys era arogant, dar într-un mod fermecător. Nu într-un fel care o făcea să vrea să îl strângă de gât, așa cum simțise mai devreme față de lordul Murdoch.

Trebuia să plece undeva să se gândească la tot și toate. Să evadeze. Nu mai putea sta în acea casă și să joace rolul debutantei perfecte. Nici măcar pentru o zi. Mai ales când lordul Murdoch avea să o urmeze peste tot, cu zâmbetul pe buze. Nu o interesa să joace teatru acum. Trebuia să plece.

Soarele abia începea să se ivească la răsărit când Julianna se apropie de grajduri și ceru un cal. Rhys nu se vedea nicăieri, și pentru prima dată era recunoscătoare pentru asta. Nu voia să știe cineva încotro se duce. Voia să fie singură cu gândurile ei. Fără întreruperi.

Îl ceru pe Alabaster. Avea să fie calul ideal pentru drumul pe care îl plănuia. Voia să ajungă cât mai departe de amabilitățile, platitudinile și aerul fals de care era atât de sătulă.

Henry, grăjdarul, i-l pregăti și i-l aduse pe Alabaster.

– Sigur nu vreți însoțitor, domniță? Cred că lu' lordu' Clayton și lu' domnu' Hereford n-o să le placă dacă vă las singură.

– Sunt sigură, Henry. Și dacă întreabă cineva de mine, spune, te rog, că am insistat să fiu singură. Mă întorc după-amiaza târziu.

Henry încuviință din cap, dar în priviri i se citea îndoiala.

– Le-oi zice, domniță. Da' zic să nu vă duceți departe. Miroase a ploaie. Dacă vine furtuna, n-ar fi bine să vă prindă afară.

– Lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de asta, Henry. Mulțumesc pentru ajutor.

Îi aruncă o monedă, întoarse calul și se avântă în galop.

Capitolul 25

Ceva mai târziu în cursul aceleiași dimineți, Rhys curăța o boxă când o discuție aprinsă și o undă de agitație în fața grajdului îi atraseră atenția. Se auzea o voce de femeie care vorbea pe ton ridicat, iar în jurul femeii se adunaseră câțiva angajați de la grajduri. Păreau că se străduiesc să o calmeze.

În primele momente, Rhys se gândi că era, probabil, Julianna. Dintre toate femeile invitate la petrecere, ea fusese cel mai frecvent vizitator la grajduri. Dar pe măsură ce asculta își dădu seama că cea care vorbea era o femeie mai în vârstă. Recunoștea vocea, dar parcă nu știa de unde să o ia.

Puse jos peria și ieși din boxă, scuturându-și mâinile de praf în drum spre ieșire. Când putu să vadă ce se petrecea, bănuielile i se confirmară. Trei băieți de la grajduri și domnul Hereford erau adunați în jurul unei femei aproape isterice.

– Nu vă faceți griji, milady, spunea Henry. Sunt sigur că se-ntoarce imediat.

Femeia era considerabil mai scundă decât ei, iar Rhys trebui să aștepte ca bărbații să își schimbe poziția ca să își dea seama că era ducesa de Montlake. Mama Juliannei.

Se ascunse imediat și rămase cu urechea ciulită. Voia să audă tot, fără a fi însă văzut. Ducesa îl putea recunoaște, cu toate că era în cămașă și pantaloni simpli.

– Unde s-a dus? aproape că țipă Lady Montlake.

– Nu știu, răspunse Henry. A cerut un cal și atât. A insistat să plece singură.

– Și tu ai lăsat-o, nesăbuitule!

Lady Montlake părea gata să izbucnească în plâns.

Rhys mijii ochii. Erau două variante. Fie Lady Mary venise la grajduri și ceruse să o ia pe Whisper la o plimbare, iar calul o azvârlise din șa (lucru foarte puțin probabil), fie...

– I l-am adus pe Alabaster și dusă a fost, continuă Henry.

Fie Julianna luase un cal și plecase, iar mama ei își făcea griji pentru că era posibil să înceapă o furtună urâtă. Cerul devenise plumburiu, iar vântul sufla tot mai puternic. Din ce spusese Henry, Rhys știu că a doua variantă era cea corectă.

– O să trimitem oameni să o caute, o asigură domnul Hereford, începând apoi să dea ordine în stânga și-n dreapta.

Rhys nu aștepta să audă mai multe. Se duse direct către al doilea cel mai iute cal din grajd. Era cel de-al doilea pursânge arab al lui Clayton, pe nume Midnight. Îl înșeuă și ieși în goană din grajd tocmai când Lady Montlake fusese convinsă să se calmeze și să îi lase să plece în căutarea fiicei ei.

Capitolul 26

Nu era la iaz, nu era la lac, nu era nici măcar pe dealul care dădea înspre padoc. Nu era de găsit nici la grajduri, nici pe lângă hambare. Nu, Julianna fugise undeva călare pe Alabaster, iar el trebuia să o găsească înainte să izbucnească furtuna.

Își urmă instinctul și plecă de lângă lac, gonind înspre cea mai îndepărtată parte a proprietății. Chiar în acele momente, stropi grei de ploaie începură să cadă. Trebuia să îi dea de urmă cât mai repede.

Când Rhys ajunse la pâlcul de copaci de la marginea pădurii, ploaia cădea deja în valuri. Părea că cerul negru se căscase și începuse potopul. Abia reușea să zărească, prin perdeaua de apă, căsuța paznicului de vânătoare. Când ajunse suficient de aproape cât să deslușească unde era intrarea, văzu și că ușa micului hambar de lângă căsuță era ușor deschisă.

Odată ajuns lângă hambar, descăleca de pe Midnight, deschise larg ușa și băgă calul înăuntru. Era aproape întuneric, cu toate că dimineața era deja trecută de jumătate. Singurele surse de lumină erau ocazionalele fulgere.

Rhys răsuflă ușurat. Acolo, într-una dintre micile boxe, se afla Alabaster, cu șaua și pătura date jos, ocupat să mestece un braț de fân proaspăt.

Rhys îl băgă pe Midnight în boxa alăturată, îi dădu jos șaua și pătura și îi dădu de mâncare. Apoi se încumetă să înfrunte iar urgia de afară. Închise hambarul și o luă la fugă pe iarba alunecoasă, îndreptându-se spre căsuță. Bătu cu pumnul în ușă și se năpusti înăuntru fără a mai aștepta un răspuns.

Julianna ridică brusc capul, iar privirile li se întâlniră. Stătea pe un morman de pături, în fața șemineului unde focul ardea intens.

Flăcările și câteva lumânări răspândite prin încăpere erau singurele surse de lumină.

– Rhys? făcu ea, cu un aer confuz. Ce faci aici?

Fu nevoită să ridice vocea ca să acopere zgomotul furtunii.

– Te căutam. Mama ta e înnebunită de îngrijorare, strigă el, la rândul său.

– Ești ud leoarcă, zise ea, măsurându-l cu privirea.

Rhys se uită în jos. Avea cămașa lipită de piept, iar pantalonii lăsau și mai puțin imaginației decât de obicei. Își dădu jos pălăria, ale cărei boruri erau oricum pline de apă. Apoi se șterse pe preșul din dreptul intrării și se așeză pe o băncuță din apropiere ca să își dea jos cizmele, și ele ude leoarcă.

Julianna se ridică de pe mormanul de pături și intră în micul dormitor de lângă camera principală. Rhys o vedea răscolind prin dulap. Se întoarse cu o cămașă albă uscată ce aparținea, fără doar și poate, paznicului de vânătoare.

– Ia asta, îi spuse ea, aruncându-i cămașa.

Se întoarse apoi la pături și extrase dintre ele o blană.

Rhys prinse cămașa cu o mână. Se descălțase și își trăsese repede peste cap cămașa udă. Se șterse cu blana dată de Julianna, apoi reuși să-și pună pe el cămașa uscată. Îi era un pic mică, dar era curată și uscată și, pe moment, era tot ce conta.

Își înfășură blana în jurul taliei, iar Julianna îl invită să ia loc pe pături.

– Am făcu ceai, vrei și tu? îi oferi ea.

El acceptă. Acum că o găsise, nu mai era sigur ce să îi spună. Nu aveau cum să plece prea curând înapoi la conac, dată fiind vremea de afară. Ceva mai târziu, ea se întoarse din mica bucătărie aducând o cană aburindă. I-o înmână, iar el o primi cu recunoștință. Se așeză lângă el și rămaseră tăcuți câteva minute, în timp ce el își sorbea ceaiul cu înghițituri mici.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea într-un sfârșit.

Afară ploaia cădea neîncetat, iar vântul sufla cu putere, dar acum că erau mai aproape o auzea mai bine.

– Am ghicit.

Ea încuviință din cap.

– Alabaster e bine?

– Da. Acum e și Midnight cu el.

– Sunt niște cai excepționali, zise Julianna. Dacă Alabaster ar fi pățit ceva pe timpul furtunii, nu mi-aș fi iertat-o vreodată. Nu știam precis încotro aveam s-o apuc azi. Am umblat fără țintă o vreme, apoi mi-am adus aminte de acest loc. Am reușit să ajung înainte să izbucnească furtuna.

– Mă bucur. Alabaster e foarte special pentru Clayton, și nu doar datorită pedigriului. Clayton consideră că îi datorează căsnicia lui. Dacă nu era acest cal, Clayton poate era în continuare burlac, zise Rhys chicotind.

Julianna dădu din cap, cu ochii înspre foc.

– Da, Lady Clayton mi-a povestit. Chiar că a fost o aventură pe cinste.

– Un mod interesant de a te înhăma la jugul căsniciei, mai zise Rhys, luând încă o gură de ceai.

Zâmbetul Juliannei păli.

– N-am vrut să o sperii pe mama. Doar că trebuia să scap.

– De ce anume să scapi?

Julianna își privi mâinile împreunate în poală.

– De viața mea.

El puse cana în fața șemineului.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, zise ea și făcu o pauză. Și totul, continuă, cu un oftat prelung.

Rhys încuviință încet din cap.

– Ei bine, îmi amintesc că data trecută când te-am văzut mi-ai aruncat niște vorbe prea puțin flatante, dar te ascult dacă vrei să stăm de vorbă.

Julianna păru să cumpănească oferta o clipă. Își masă ușor fruntea.

– Mă gândeam că... Mă gândeam că va fi mai ușor, știi?

– Că ce anume va fi mai ușor? întrebă el, privind-o cu atenție.

Ea ridică din umeri.

– Să mă îndrăgostesc. Să mă mărit.

Rhys continuă să îi studieze cu atenție chipul.

– Vorbești de dragoste? Ești îndrăgostită de Murdoch?

Oare de ce, în așteptarea răspunsului, simțea cum inima îi era pe cale să îi sară din piept?

– Vreau să fiu, recunoscu ea, privind în gol. Dar nu sunt. Iar aseară mi-a spus niște lucruri care m-au făcut să mă îndoiesc că l-aș putea iubi vreodată.

Dincolo de valul de ușurare care îl cuprinse la auzul cuvintelor ei, Rhys nu se putu împiedica să nu se simtă protector.

– Ce anume ți-a spus?

– De exemplu, că nu i se pare că e treaba mea dacă se schimbă data nunții.

Rhys își lăsă capul într-o parte.

– Nu-i tocmai fermecător din partea lui.

– Mi-a mai spus că i se pare ciudat că tata îi cere mamei părerea cu privire la diverse lucruri.

Rhys tresări scurt.

– Au!

Ea încuviință tăcut. Rhys trase aer în piept. Ploaia lovea geamurile, iar vântul șuiera.

– Julianna, nu pot să spun decât că îmi pare rău că n-am fost bărbatul care aveai nevoie să fiu.

Ea îl privi în ochi și ridică bărbia. Lacrimi mici, ca niște boabe de rouă, i se agățau de gene.

– Îți pare rău că nu mi-ai spus adevărul despre rănile tale?

El avusese toată noaptea la dispoziție ca să se gândească. Somnul îl ocolise, la fel ca în toate nopțile precedente.

– Da, îmi pare rău că nu ți-am spus. Să spunem că din mândrie. Pur și simplu, am crezut că nu o să mă mai vrei.

– Ai crezut greșit. Aveam sentimente pentru tine, iar când ai plecat... am simțit că m-ai abandonat, pur și simplu.

El dădu să o atingă, dar se înfrână, lăsându-și mâna să cadă înapoi pe maldărul de pături.

– Nu m-am gândit niciodată la cum te-am făcut să te simți. La cum a fost pentru tine.

– Acum înțeleg, răspunse ea. Vreme de două luni nici măcar nu ai fost conștient, apoi ai fost orb. E egoist din partea mea să mă aștept ca într-o astfel de perioadă tu să te fi gândit la mine.

– Dar ar fi trebuit să mă gândesc, Julianna. Îmi dau seama de asta acum. Trebuia să-ţi scriu din clipa în care mi-am revenit şi să îţi spun ce s-a întâmplat. Eu, în schimb, am crezut că fac un gest nobil. Am crezut că renunţ la mine şi mă gândesc la binele tău în primul rând. Acum îmi dau seama că am fost un dobitoc.

Îi zâmbi timid.

Julianna îşi lăsă capul în piept şi oftă.

– Nu cred că mai are sens să regretăm trecutul. Cum spuneai şi tu, ce-i făcut e bun făcut.

El încuviinţă încet. Nu putea să o contrazică. Nu mai era nimic de zis.

– Chiar dacă am vrea ca lucrurile să stea altfel, continuă ea, tata nu mi-ar îngădui niciodată să rup logodna.

Rhys înghiţi nodul de vină şi de ruşine care i se formase în gât.

– Nu, Julianna. Nu-l poţi părăsi pentru mine, chiar dacă tatăl tău ar fi de acord. Ar fi ceva greşit.

Imaginea lui Lady Emily îi apăru brusc în faţa ochilor.

– Ştiu, Rhys. Ştiu.

El îi luă tandru obrazul în palmă, mângâindu-i cu degetul mare pielea fină.

– Singurul lucru care nu s-a schimbat este dorinţa mea pentru tine.

Ea îşi înălţă capul. Ochii li se întâlniră, iar Rhys se aplecă, tot mai aproape de ea, tot mai aproape, până când buzele i le atinseră uşor pe ale ei. Era un sărut blând şi cast. Era un sărut între doi oameni care ar fi vrut să fi procedat diferit în trecut.

Apoi sărutul se transformă.

Limba lui Rhys exploră prudent linia dintre buzele ei, iar ea le întredeschise ca să îl primească. O trase în braţe, limbile li se întâlniră, iar el scoase un geamăt gutural. Îi ridică poalele rochiei galbene, iar ea îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui, stând la el în poală.

Rhys încercă să îşi domolească respiraţia şi elanul. Sfinte Doamne! Ceea ce făceau era greşit şi o ştiau amândoi, dar dacă Julianna avea să fie sacrificată unei vieţi nefericite, căsătorindu-se cu un bărbat pe care nu îl iubea, Rhys putea măcar să îi ofere o după-amiază de pasiune, dacă asta era ce-şi dorea ea.

Îşi împleti degetele în părul ei, iar ea îl cuprinse cu braţele pe după gât. Buzele lui alunecară uşor spre urechea ei, apoi pe gât, pe linia decolteului rochiei, în timp ce ea îi descheia cămaşa pe care şi-o pusese cu doar câteva minute în urmă şi i-o dădu jos.

Degetele lui îi descheiară nasturii rochiei în câteva secunde. Se aplecă uşor peste ea şi o întinse pe pături. O ajută să îşi dea jos rochia, rămânând doar în cămăşuţă şi ciorapi. Julianna se debarasă degrabă şi de cămăşuţă, iar Rhys îşi ţinu respiraţia.

– Eşti superbă, Julianna, şopti el.

O privi din cap până în picioare, zăbovind asupra picioarelor lungi şi suple, a cârlionţilor ceva mai închişi la culoare dintre coapse, a abdomenului plat, a sânilor plini, perfecţi. Apoi îi privi chipul desăvârşit.

– Sărută-mă, Rhys! îl imploră ea.

El îşi dădu jos şi pantalonii, iar ea rămase fără aer când îl văzu pentru prima dată. Însă Rhys nu voia să o sperie cu goliciunea lui, aşa că îi acoperi degrabă trupul cu al lui şi trase o blană peste ei ca să le ţină de cald.

Afară furia naturii continua dezlănţuită, în vreme ce Rhys explora fiecare părticică din trupul Juliannei. O sărută din nou, prelung şi languros, savurându-i gustul şi bucurându-se de senzaţia oferită de trupul ei gol sub al lui. Îi atinse gâtul cu buzele, apoi se mută către lobul urechii. Trupul ei vibra sub al lui. Îşi continuă explorarea coborând tot mai mult. Îi cuprinse sânii plini în palme şi îi dezmierdă pe rând cu limba. Îi prinse un sfârc între buze şi îl supse, aţâţându-l în acelaşi timp cu limba. Julianna îşi lăsă capul pe spate, abandonându-se senzaţiilor pe care i le oferea şi plimbându-şi degetele prin părul lui.

Când el coborî şi mai mult şi începu să o sărute pe abdomen, trupul Juliannei se încordă. Îl prinse cu mâinile de umeri şi îşi desfăcu coapsele, făcându-i loc între ele. Când limba lui o atinse între picioare, Julianna gemu. El îi prinse şoldurile şi îşi împinse din nou limba în cel mai intim şi sensibil loc al ei. Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui. Rhys îşi folosi vârful limbii ca să alinte şi să apese acel centru al plăcerii care o făcea să se înfioare şi să îşi piardă controlul. Ea gemu din nou. El începu să sugă micul mugure de carne şi să îşi plimbe, în acelaşi timp, limba peste el.

– Rhys! gemu Julianna, desprinzându-și mâinile de pe umerii lui și trecându-i-le din nou prin păr.

O linse iar și iar până când ea își ridică șoldurile și atunci o ținu nemișcată, cuprinzându-i fesele în mâini în vreme ce buzele și limba lui își continuau deliciosul asalt. O dezmierdă cu limba până când ea se tensionă toată și scoase un ultim țipăt, după care se lăsă moale pe pături, tremurând.

Rhys apăru de sub blană cu un zâmbet plin de satisfacție.

– Cum v-a plăcut, milady? zise el cu tonul și expresia domnului Worthy.

Privirea ei își pierduse concentrarea, țintuită undeva înspre tavan, cu un braț lăsat ușor peste frunte și o expresie de uimire pe chip.

– A fost... dincolo de cuvinte... reuși să îngaime, încercând în același timp să respire.

El o cuprinse și o trase la pieptul lui, sărutând-o pe creștet.

Julianna așteptă să își recapete suflarea, apoi se desprinse din brațele lui, își puse blana peste cap și își începu propria explorare asupra trupului lui gol.

– Ce faci? întrebă Rhys alarmat, dar și teribil de înfierbântat.

– Ce crezi că fac? răspunse ea cu glasul înăbușit.

Îl sărută pe umeri, apoi pe piept. Își trecu ușor unghiile peste abdomenul lui musculos și urmări cu vârful limbii linia de păr care cobora dinspre buric până între coapsele lui.

– Aproape zi de zi a trebuit să mă uit la tine pe jumătate gol, îi zise ea, cu glasul ușor înăbușit sub blană. Nici nu știi cât de mult îmi doream să te gust.

Rhys se simțea dureros de tare, de excitat. Inspiră adânc. Știa că avea să fie nevoit să o oprească, la un moment dat, dar nu putea să nu se întrebe ce ar face dacă ar lăsa-o să continue. Într-un final, curiozitatea și mădularul avură câștig de cauză.

Se lăsă moale pe pături în timp ce buzele ei calde întârziau pe abdomenul lui. Îi simți ezitarea în clipa în care ajunse la mădular. Cu mâinile pe șoldurile lui, îi sărută vârful, care zvâcni instantaneu. Rhys începu să respire tot mai greu.

– Julianna, nu trebuie să...

Nu mai apucă să spună nimic, căci în următoarea secundă simți că se cufundă în gura ei caldă. Îl supse, lingându-l în același timp de sus până jos. O, Doamne, îi făcea exact ce îi făcuse și el. La naiba! Învăța repede.

Își băgă mâinile sub blană, cu intenția de a o trage spre el ca să o sărute, dar chiar atunci buzele ei îi parcurseră întreaga lungime, iar mâinile lui îi căzură neputincioase pe lângă corp.

– Doamne sfinte! suspină el.

– Să înțeleg că îți place? zise ea.

– Ihm... îngăimă el.

Ținea ochii închiși, iar șoldurile i se arcuiau sub atingerea buzelor și a limbii ei. Îl tortura. În nici una dintre fanteziile lui nu fusese atât de bine. Îi linse din nou capul mădularului, apoi i-l luă cu totul în gură, până la capăt. Făcu asta iar și iar, până îi luă mințile. Șoldurile i se mișcau aproape convulsiv, iar degetele îi erau înfipte în părul ei lung și mătăsos.

– Julianna..., gemu el.

Nu putea face asta. N-o putea face a lui. Nu după ce o făcuse să sufere într-atât. Nu ar fi fost corect față de ea. Nici față de Murdoch.

O lăsă să continue până simți că e pe punctul de a exploda. Își strânse pumnii, o mai lăsă să îl lingă o dată, după care o apucă și o trase spre el, sărutând-o adânc, lăsându-și limbile să se împreuneze cum ar fi vrut să facă și trupurile lor. Apoi se eliberă pe șoldul ei. Simți că se cutremură și își lipi fruntea de a ei, respirând sacadat.

– Rhys, eu...

Julianna dădu blana la o parte ca să vadă ce se petrecuse.

– Voiam să faci dragoste cu mine, zise ea pe un ton în care se simțea dezamăgirea.

– Nu pot, Julianna. Știi asta.

Încercă să o ia în brațe, dar ea se retrase.

– De ce? îl întrebă, iar furia înlocui dezamăgirea.

Respirând greu, Rhys se lăsă pe o parte, blestemându-se în gând. Undeva în străfundul conștiinței lui își dădea seama că furtuna încetase și soarele începuse să strălucească din nou prin ferestre. Dădu la o parte blana, se ridică și se duse în bucătărie. Înmuie un prosop într-o găleată cu apă și se întoarse lângă Julianna. Fără un cuvânt, își șterse sămânța de pe trupul ei.

– Îmi pare rău, Julianna. Nu trebuia să fac asta.

Ea trase de o blană ca să își acopere goliciunea.

– De ce, Rhys? De ce nu trebuia? Mereu am avut sentimente unul pentru celălalt. Și ele nu s-ar fi schimbat dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel.

El înjură din nou în barbă, apoi își puse pantalonii încă uzi.

– Numai că lucrurile nu s-au petrecut altfel, ci așa cum știm amândoi.

– Nu e vina noastră. Știi la fel de bine ca mine că avem sentimente puternice unul pentru celălalt. Le avem de mai bine de un an.

– Multe luni m-ai detestat, îi reaminti el.

Ea își masă ușor fruntea.

– Pentru că nu știam adevărul. Dar te-am dorit întotdeauna, iar tu m-ai dorit, la rândul tău.

Rhys își trecu mâna prin păr. Era al naibii de tentat să îi spună de ce nu făcuse dragoste cu ea. Dar la ce bun?

– La naiba, Julianna! Asta nu schimbă prezentul. Ești logodită, iar asta înseamnă ceva.

Ochii ei aruncau văpăi.

– Nu însemna ceva și când m-ai sărutat la liziera pădurii? Sau acum câteva minute când m-ai atins cu limba?

– Ba da, la naiba! Am avut amândoi un moment de pierzanie, mormăi el.

– De ambele dăți? replică ea.

– De ambele dăți, zise el pe un ton sec.

Julianna îl privea cu un amestec de furie și reproș.

– Nu, Rhys. Folosești asta drept scuză. Știi la fel de bine ca mine ce anume avem și ce însemnăm unul pentru celălalt.

El strânse din dinți.

– Te rog, Julianna. O dată în viața asta a mea, așa afurisită cum e, încerc să fac ce se cuvine. Ești logodită cu Murdoch.

– Dar dacă nu-l iubesc?

– Nu spune asta.

Ea își scutură coama de păr.

– Știm amândoi că e adevărat, zise ea, iar lacrimi fierbinți începură să îi curgă pe obraji. Mă iubești, Rhys? îl întrebă, cu o privire neajutorată.

Rămaseră ochi în ochi preț de câteva secunde ce părură o eternitate, fără să spună un cuvânt. Ea strânse apoi din dinți și începu să se îmbrace. Se ridică și își aranjă rochia.

– Nu are importanță. Ar trebui să mă întorc la conac. De dragul mamei.

Capitolul 27

Julianna parcurse singură ultimele sute de metri ale drumului până la grajduri. Rhys rămăsese la liziera pădurii, urmărind-o cu privirea, ca să evite o eventuală întâlnire cu mama ei. Nu voia ca ducesa să îl vadă și să pună prea multe întrebări.

Se vădi că grijile îi fuseseră în zadar. Când Julianna se apropie, călare pe Alabaster, în fața grajdului o aștepta deja un grup. Mama ei nu făcea parte din el. Șeful grăjdarilor o informă rapid că o convinseseră pe ducesă să aștepte veşti la ea în cameră.

Imediat ce Julianna își făcu apariția, domnul Hereford îl trimise degrabă pe Henry la reședința principală ca să o anunțe pe ducesă că fiica ei se întorsese. Apoi o ajută pe tânără să descalece și-i puse o pătură pe umeri.

– Sunteți bine? întrebă Lord Clayton.

Fusese și el afară, în ploaie, căci era la fel de ud ca toți cei de la grajduri.

– Îmi pare rău că v-ați făcut cu toții griji din pricina mea, li se adresă ea tuturor, strângându-și pătura și simțindu-se copleșită de vinovăție. Îmi pare rău că v-am deranjat într-atât.

Doi grăjdari o conduseră pe Julianna la reședință, unde fu preluată de două cameriste. Ele o conduseră în cameră, unde mama ei insistă să se întindă în pat să se odihnească pentru ca nu cumva să se aleagă cu o răceală.

– Unde ai fost, Julianna? o întrebă ducesa după ce tânăra fu îmbrăcată în cămașa de noapte și cuibărită sub pături.

Mary stătea lângă ea și o ținea de mână.

– Am luat unul dintre caii pursânge la o plimbare, explică Julianna.

– În plină furtună?

Mama ei clătină din cap, încă îngrijorată.

– Nu începuse ploaia când am plecat, dar îmi pare teribil de rău că te-am îngrijorat, mamă!

Mama ei nu o întrebase cum se făcea că nu era udă de la ploaie, iar Julianna nu avea nici cea mai mică dorință să intre în astfel de detalii cu mama sau cu draga ei soră mai mică. Nu. Luase decizia pe durata lungului drum făcut în tăcere de la căsuță la grajduri. Urma să ia cu ea în mormânt după-amiaza petrecută cu Rhys și ceea ce se petrecuse între ei.

Își dădea seama în sfârșit că ea și Rhys nu aveau nici un viitor împreună. El îi spusese cât se putea de clar că nu voia să fie amestecat în ruperea logodnei dintre ea și Murdoch. Iar dacă Rhys nu o iubea îndeajuns ca să se ridice, de dragul ei, pe deja proverbiala servantă, de ce și-ar dori să își petreacă restul vieții alături de el?

Fusese tentată, doar Dumnezeu știa cât de tentată, să îi spună că îl iubește. Știa că îl iubea. O știa în străfunduri, dar refuza să fie din nou cea care își punea inima pe tavă. Ce s-ar fi întâmplat dacă îi mărturisea dragostea ei, iar el tot o refuza? N-ar fi putut trăi cu asta. O nouă greșeală cu Rhys se putea dovedi fatală pentru inima ei.

În plus, dacă el nu putea spune ce simțea, atunci nici ea nu avea să spună nimic. Acele momente în care se priviseră unul pe celălalt, căutând adevărul... Dacă într-adevăr ar fi iubit-o, ar fi recunoscut-o. Așa cum făcuse Lord Kendall față de Frances Wharton. Rhys nu o făcuse.

Pe lângă celelalte păcate și neajunsuri ale sale, Rhys clar nu o iubea îndeajuns ca să înfrunte posibilele efecte asupra reputației, a lui sau a ei, oricât de mici ar fi. Dumnezeu știa că tot orașul urma să vorbească mai mult despre Kendall și domnișoara Wharton decât despre faptul că ea rupsese logodna cu Murdoch ca să se mărite cu un bărbat care o mai curtase și în trecut.

Dar Julianna știa de-acum că logodna ei cu Murdoch era pentru Rhys doar o scuză. Era convinsă că din nou îi ascunde adevărul. Adevărul fiind că, de fapt, nu o iubea.

Fusese o greșeală să se implice iar cu el pe durata șederii la conacul Clayton. Își spusese că o făcuse doar ca să îl determine să piardă pariul. Dar acum își dădea seama că nu făcuse decât să se joace cu focul. Și se arsese. Nici că îi mai păsa de pariu, nu îi mai păsa dacă

îl câștiga sau îl pierdea. Nu voia decât să plece mai degrabă din acel loc, departe de el, și să își protejeze iar inima.

– Acum vreau să te odihnești, dragă, zise mama, întrerupându-i șirul gândurilor. Dormi un pic. Nu îți face griji în privința cinei, voi cere să ți se aducă în cameră. Lord Murdoch a tot întrebat de tine. Am să-i trimit vorbă că ești în siguranță.

Julianna încuviință slab. Menționarea lordului Murdoch îi reaminti că mai trebuia să spună ceva.

– Mama, vreau să plecăm mâine. Să ne întoarcem la Londra, dacă tu și Mary nu aveți nimic împotrivă.

Vizita urma să mai dureze cinci zile, dar Julianna nu mai putea rămâne.

Mary o privi cu înțelegere și încuviință din cap.

– Probabil e mai bine așa, dragă, fu de acord și mama. O să vrei să te odihnești mai mult, iar acasă e cel mai bun loc. Tatăl tău se va bucura să te vadă.

Mama lor era gata să iasă din dormitor când Julianna o strigă iar.

– Mamă?

– Da, dragă?

– Lord Murdoch mi-a spus că vrea să facem nunta mai devreme. I-a scris și lui *papa*. Când primește scrisoarea, spune-i că sunt de acord.

Mary o privi nedumerită și îngrijorată, dar Julianna îi zâmbi încurajator.

– Nu văd cum am putea organiza din scurt o nuntă atât de mare, draga mea, oftă mama ei. Dar o să discut cu tatăl tău.

– Mulțumesc, mamă. Poate fi o nuntă mai mică.

Mama lor ieși din încăpere, iar Julianna și Mary rămaseră una lângă cealaltă, ținându-se de mână în tăcere. Ce mai conta dacă nunta avea loc peste o lună sau peste un an? Julianna se vindea celui care oferea mai mult. Dragostea nu avea de-a face cu toată socoteala. Așa că trebuia să depășească momentul.

Capitolul 28

A doua zi de dimineață, Rhys îi ajută pe ceilalți angajați de la grajduri să pregătească trăsura, dar nu putu îndura să o vadă pe Julianna plecând. Cel puțin nu din fața grajdului, ca toți ceilalți băieți. Așa că îi urmări plecarea de la una dintre ferestrele hambarului, uitându-se cum lacheii îi încărcară cuferele și o ajutară să urce în trăsură. Pleca împreună cu vizitiul ei, cu lacheii și camerista. Aparent, mama ei și Mary rămâneau până la finalul petrecerii.

Rhys văzu cum trăsura pornește și o ia pe aleea de pietriș ce ducea la drumul principal către ieșirea de pe domeniu. Fusese cel mai greu lucru din viața lui să se despartă de ea cu o zi înainte. Îl duruse fizic. Dar poate că, pentru prima oară în viața lui, făcuse ce trebuia. Ce se cuvenea. Un gest nobil. Lipsit de egoism. Bine, crezuse că face ce se cuvenea și când îi scrisese acea scrisoare blestemată. Dar de data asta era altceva. O altă șansă nu avea să mai apară. Julianna ieșea din viața lui pentru totdeauna.

Rhys înghiți în sec. Nu mai era a lui. Nu mai era de luni bune, și asta doar din vina lui. El fusese cel care o îndepărtase. El fusese cel care crezuse lucruri oribile despre ea. Și tot el trebuia să îndure consecințele. O viață fără ea.

Îl întrebase dacă o iubește. Nu crezuse că știa însemnătatea dragostei. Dar dacă ghemul din stomac și senzația că toată fericirea și bucuria îi dispăruseră din viață însemnau că o iubea, atunci răspunsul era da. Fusese un laș. Nu fusese în stare să i-o spună. Nu avea dreptul să o facă. După toate greșelile pe care le făcuse, nu avea dreptul să îi strice logodna declarându-i dragostea. Tatăl ei oricum îl detesta. Îi spusese chiar ea că Montlake nu-i va îngădui să facă pasul înapoi, chiar dacă ea ar încerca. Rhys bănuia că șansele ca Montlake să fie de acord ca ea să se mărite cu el erau aproape nule.

Nu. Pentru Julianna era mai bine așa. Chiar dacă fusese la un pas să îi spună că o iubește. Voise să îi spună acele cuvinte, chiar voise, dar cum să o facă, știind că tot trebuie să se mărite cu Murdoch? Ce putea fi mai egoist?

Rhys urmări trăsura până dispăru din raza vizuală. Apoi își sprijini fruntea de geam și înjură în surdină.

– Tu ai găsit-o, nu-i așa?

La auzul vocii calme a lui Clayton, Rhys se întoarse.

– Ce?

– Tu ești cel care a adus-o teafără pe Lady Julianna după furtună, continuă Clayton.

Rhys își lăsă capul în jos și își scărpină ceafa.

– De unde ai știut?

Clayton ridică din umeri.

– Prin eliminare. Toți ceilalți se întorseseră fără să-i fi dat de urmă. Doar tu erai de negăsit.

– L-am luat pe Midnight, recunoscu Rhys.

– Bănuiam. Unde ai dat de ea?

Rhys își apăsă fruntea cu pumnul. Îl duruse capul toată dimineața.

– La căsuța paznicului de vânătoare.

Clayton încuviință din cap.

– Aha, singurul loc unde noi, ceilalți, nu am căutat-o.

Rhys își puse o mână în șold.

– Le-am arătat-o, ei și prietenelor ei, când le-am făcut turul proprietății.

Clayton ridică din sprânceană.

– Turul? Prietenele ei?

– Da. Julianna a venit des pe la grajduri ca să...

Cum să îi explice ce făcuse ea?

– Ca să mă sâcâie.

Clayton ridică dintr-o sprânceană.

– Să te sâcâie sau să te viziteze?

– Să mă viziteze? Rhys se încruntă. Deloc. Încerca să mă facă să renunț la pariu.

– Și a reușit?

Rhys se îndepărtă de fereastră și veni spre prietenul său.

– Vezi tu, cred că da. Din clipa asta renunț oficial la postul de grăjdar. Bell câștigă pariul.

Rhys își bătu prietenul pe spate și se îndreptă spre scară. Avea de gând să plece de acolo o dată pentru totdeauna.

Capitolul 29

Ar fi trebuit să-şi dea seama că Bell avea să îşi facă apariţia. Fără doar şi poate, Clayton se dusese degrabă la conac ca să-l caute. Marchizul stătea lângă spaţiul de dormit al lui Rhys, cu braţele neglijent încrucişate la piept, sprijinindu-se de perete, când Rhys îi observă într-un final prezenţa. La naiba, silenţioşi mai erau spionii!

Rhys îşi aruncase cele câteva obiecte personale în bagajul pe care şi-l adusese. Pe toţi dracii! Trebuia să împrumute una dintre trăsurile lui Clayton ca să se întoarcă la Londra. A lui urma să vină să îl ia abia la finalul petrecerii de la ţară. Între timp, făcu tot posibilul să îl ignore pe spionul aflat la câţiva paşi de el.

– Renunţi? întrebă Bell într-un final.

– Aşa e, zise Rhys, dând un şut în nesuferita de saltea de care ştia clar că *nu* avea să îi fie dor.

Bell îşi privi nonşalant mâinile, studiindu-şi unghiile.

– Vrei să-mi explici de ce?

– Chiar nu. Rhys îi zâmbi slab prietenului său şi schimbă imediat subiectul. Cum merge operaţiunea de depistare a trădătorului?

Bell ridică din umeri.

– Au apărut unele... complicaţii.

– Complicaţii? făcu Rhys ridicând din sprânceană.

– Nimic ce nu pot gestiona, îl asigură Bell.

– Bineînţeles. Tu poţi gestiona orice, nu-i aşa, Lord Bellingham?

Bell se desprinse de lângă perete şi făcu un pas în faţă.

– Iartă-mă că te întreb de ce renunţi, dar sunt îngrijorat. Chiar ştiu cât urăşti să pierzi pariuri.

– De pariul ăsta nu-mi mai pasă deloc, zise Rhys pe un ton plat şi lipsit de orice undă de emoţie.

– Chiar aşa? Şi cum de ai ajuns să nu-ţi mai pese de un pariu pe care cu câteva zile în urmă erai foarte pornit să îl câştigi?

Rhys îndesă în bagaj ultimele obiecte, apoi întoarse capul spre Bell și-l privi furios.

– Vrei să ajungi undeva cu asta?

– Mereu vreau să ajung undeva, încuviință Bell cu un aer atotștiutor.

Rhys își aruncă bagajul pe umăr.

– Atunci grăbește-te, te rog, pentru că plec. Nu-ți face griji, o să-ți dau banii cumva.

– Scutește-mă, zise Bell. Întâmplător, sunt unul dintre puținii oameni care știu că, de fapt, nici nu aveai nevoie de banii de pe urma pariului. Sau a oricărui alt pariu.

Rhys îngheță. Se întoarse încet cu fața spre Bell.

– De unde mama naibii știi?

Bell își dădu ochii peste cap și oftă.

– De ce toată lumea uită că sunt *spion?* În special prietenii mei.

Rhys nu se putu abține să nu zâmbească.

– Bine. Îți dau banii imediat ce mă întorc la Londra. Asta voiai să auzi?

– De fapt, nu. Pentru că nici mie nu-mi pasă de bani și știi asta. Afacerea de față nu are nimic de-a face cu banii.

– Și-atunci ce vrei? întrebă Rhys.

– Să știu ce s-a întâmplat... între tine și Lady Julianna. Pentru că de-asta renunți, nu-i așa?

Rhys strânse din dinți.

– Atunci o să fii dezamăgit, mă tem, pentru că n-am de gând să-ți spun.

Bell se apropie de mica fereastră de deasupra saltelei și se uită afară, înspre padoc, după care se întoarse iar înspre Rhys.

– Uiți că, întâmplător, știu de ce ai fost de acord să te duci în Franța.

Rhys înjură în barbă și își încrucișă încet brațele la piept.

– A, da? Păi rogu-te, spune. Știu că nu vei fi mulțumit până nu-ți vei ține micul discurs, așa că dă-i înainte.

Bell ridică din umeri.

– Te-ai dus în Franța ca să fugi de singura femeie pe care ai iubit-o vreodată cu adevărat.

Rhys mijì ochii, iar nările îi fremătară.

– De-asta zici că am plecat? întrebă cu cel mai indiferent ton de care era capabil.

– Întocmai, încuviință Bell. Exact de-asta. Plus faptul că, în ciuda impresiei pe care vrei să o lași în societate, cum că ai fi bețiv, falit și bun de nimic, ești, de fapt, un om de ispravă care a vrut să facă ceva pentru țara lui.

– O, dar mai spune, te rog, rosti Rhys cu sarcasm. Sunt fascinat să-mi spui *tu* ce gândesc.

Bell se rezemă cu șoldul de pervaz.

– Prea bine. Se întâmplă să mai știu că îți place să faci pe indiferentul, dar în realitate ești îngrijorat că nimeni nu te va iubi pentru cine ești cu adevărat și de aceea a trebuit să fugi așa repede de Lady Julianna. Pentru că ea chiar te-a iubit pentru cine ești. Așa că ai inventat fel și fel de scuze până când te-ai putut agăța de prostia de articol despre logodna ei. Și așa te-ai păstrat în mocirla călduță a burlăciei tale.

Rhys strânse pumnii. Voia să-l pocnească în față de afurisit. Și-o dorea așa de mult că îl dureau degetele.

– Aha, deci orbirea e de-acum o scuză. Înțeleg.

– Te enervez? continuă Bell imperturbabil.

Se îndepărtă de fereastră și se puse de cealaltă parte a saltelei, blocându-i lui Rhys calea spre ieșire.

– Dacă nu te dai din calea mea, chiar te pocnesc, mârâi Rhys.

– Excelent, zise Bell tărăgănând silabele. Asta-mi spune că am dreptate.

– Te avertizez, Bell, scrâșni Rhys printre dinți.

– Nu, Worth, *eu* te avertizez! replică marchizul, iar ochii lui albaștri precum cerul se întunecară.

– Ce?! făcu Rhys. În legătură cu ce mă avertizezi?

– Dacă o lași să plece, vei regreta tot restul vieții, zise Bell încet.

Rhys trecu pe lângă el, aproape îmbrâncindu-l cu umărul.

– E dusă deja.

Capitolul 30

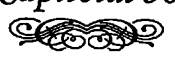

Reşedinţa de la Londra a ducelui de Worthington,
jumătatea lui septembrie 1814

– Excelenţă, zise Lawson, majordomul lui Rhys, aducându-i corespondenţa pe o tavă de argint.

Rhys luă scrisorile, cu un aer absent, şi îi făcu semn că poate să plece. Aruncă deoparte două facturi şi diverse invitaţii la petreceri şi baluri. Ultimul plic îl făcu să îngheţe. Era din partea ducelui de Montlake.

Rhys îşi înghiţi nodul din gât, luă plicul şi îl desfăcu, apoi trecu rapid peste foaie cu privirea. Era tot o invitaţie. O invitaţie la nunta Juliannei Montgomery cu marchizul de Murdoch. Fără doar şi poate, Montlake îi trimisese scrisoarea cu un zâmbet de satisfacţie pe faţă.

Invitaţia îi căzu din mână şi ateriză pe birou. Rhys trase aer în piept. Se mărita. Mai devreme. Luna viitoare, mai precis. Aşadar, acea scrisoare pe care o scrisese şi o trimisese de la conacul lui Clayton nu fusese despre data nunţii, cum bănuise el.

De când se întorsese de la conac, nu trecuse o zi în care cuvintele lui Bell să nu îl bântuie.

„Dacă o laşi să plece, vei regreta tot restul vieţii." Nemernicul avea dreptate, desigur, dar asta nu schimba faptul că Rhys făcea un gest nobil. Dar şi celelalte cuvinte ale lui Bell îl bântuiau noapte de noapte şi nu-l lăsau să doarmă. Uneori, nici să respire.

„Te-ai dus în Franţa ca să fugi de singura femeie pe care ai iubit-o vreodată cu adevărat. Ea chiar te-a iubit pentru cine eşti. Aşa că ai inventat fel şi fel de scuze până când te-ai putut agăţa de prostia de articol despre logodna ei. Şi aşa te-ai păstrat în mocirla călduţă a burlăciei tale."

Singurul lucru care făcea ca acele cuvinte blestemate să se estompeze, temporar, era coniacul. În cantități considerabile. De la întoarcere, consuma din belșug. Chiar și așa, cuvintele nu îi dădeau pace și-i apăreau în minte când voia mai puțin.

Se uită iar la invitație ca la o insectă respingătoare ce i-ar fi apărut pe birou. Sute de gânduri îi zumzăiau prin cap. Dar într-un final îl alese pe acela care îi spunea că și-o făcuse cu mâna lui. Asta dorise. Așa că... asta era.

Doar că *nu* avea cum să îi și placă.

– Lawson! strigă el cât îl ținea plămânii.

După câteva secunde, majordomul apăru la ușă.

– Excelență?

Rhys începu să umble de colo-colo, scărpinându-și fruntea.

– Adu-mi niște coniac.

Lawson făcu o plecăciune.

– Cum doriți, Excelență. Aduc imediat un pahar de coniac.

– Nu un pahar, Lawson. Toată sticla.

Capitolul 31

– Astea vor fi minunate, nu crezi, dragă?

– Da, mama, cum spui tu.

Toată dimineața, Julianna stătuse într-unul dintre saloane, uitându-se la diverse flori, și tot nu îi păsa câtuși de puțin dacă la nuntă urma să aibă trandafiri sau crini. Pur și simplu, nu reușea să facă să îi pese. Liliacul era exclus. Îi trecuse sezonul.

Trase aer în piept, luptându-se cu furia și frustrarea pe care le simțea în ultima vreme când se gândea la nuntă, la căsnicie, la restul vieții ei. Nu înțelegea de ce nu reușea, pur și simplu, să accepte situația. În definitiv, pentru asta fusese crescută și pregătită. Toată viața i se spusese că la momentul potrivit va face cea mai avantajoasă uniune cu cel mai eligibil gentleman și se va mărita. Avea să fie soție, mamă, membră a înaltei societăți. Asta i se pregătise încă din fașă. Și atunci de ce era nefericită tocmai când i se împlinea menirea?

Își spusese de o mie de ori că ar trebui să anuleze nunta. Dar nu o făcuse. *De ce* nu anulase? Pentru că era peste poate de încăpățânată, de-asta. Îi aruncase lui Rhys mănușa. Știa că o iubea. Știa că o dorea. Știa că nici el nu voia ca ea să se mărite cu Murdoch, dar tot el refuzase să spună adevărul despre ceea ce simțea și să îi salveze pe amândoi. Ei, bine, atunci și ea refuza. Dacă el avea de gând să se comporte ca și cum nu contau nici viitorul, nici ce avea să se întâmple cu ei, atunci și ea avea să procedeze la fel.

În plus, ce scuză le putea oferi părinților? „Îmi pare rău, nu mă mărit cu marchizul de Murdoch pentru că ducele de Worthington mă iubește, cu toate că refuză să se însoare cu mine."

Era absurd. Și, de parcă nu ar fi fost îndeajuns, din când în când nu-i dădea pace oribilul gând că poate Rhys se folosise de logodna ei cu Murdoch drept pretext ca să nu o ia de nevastă.

Ei bine, dacă el asta voia, asta avea să capete. Doar pentru asta fusese crescută și pregătită atâția ani, nu? Să se mărite pentru titlu, nu din dragoste. Ducele de Worthington nu o voia, așa că se mărita cu următorul de pe lista burlacilor de rang înalt. Așa cum scrisese în *Times*.

Julianna strânse din dinți și azvârli buchetul de flori pe care se prefăcuse că le studiază cu atenție. Ar fi plâns dacă ar mai fi avut lacrimi. Își jurase că vremea vărsării de lacrimi pentru Rhys Sheffield trecuse. Îi frânsese inima nu o dată, ci de două ori și, la naiba, nu avea de gând să îl lase să o facă și a treia oară. Nu. Avea să meargă până la capăt cu nunta, iar Rhys putea să se ducă la naiba.

Stratham, majordomul, intră în salon.

– A venit domnișoara Frances Wharton și dorește să o vadă pe Lady Julianna, anunță el.

Julianna ridică privirea, ușor încruntată.

– Domnișoara Wharton? Și vrea să mă vadă pe mine? Nu pe Lady Mary?

Stratham își drese vocea.

– Pe dumneavoastră v-a menționat, milady.

Julianna se ridică. Prea bine. Nu știa ce voia să îi spună domnișoara Wharton, dar bănuia că era cel mai bine ca discuția să aibă loc între patru ochi.

– Mulțumesc, Stratham. Te rog să o conduci pe domnișoara Wharton în salonul alb. Vin și eu imediat.

Îi făcu fugitiv cu mâna mamei ei, care era înconjurată de buchete de flori, și ieși din salon, îndreptându-se degrabă spre salonul alb. Se așeză pe un fotoliu de lângă fereastră și sună să ceară să li se aducă ceaiul.

După câteva clipe își făcu apariția domnișoara Wharton, cu un zâmbet timid pe buze.

– Bună ziua, domnișoară Wharton, zise Julianna, ridicându-se și zâmbindu-i tinerei mult mai scunde decât ea.

– Vai, mă bucur mult să te văd, Lady Julianna, zise domnișoara Wharton. Mulțumesc că m-ai primit în vizită.

– Desigur, făcu Julianna, invitând-o să ia loc lângă fotoliu. Despre ce doreai să îmi vorbești?

Domnişoara Wharton se făcu comodă, apoi ridică privirea înspre Julianna.

– Probabil nu este treaba mea şi nu sunt în măsură să spun ceva, Lady Julianna. Şi sper din suflet să mă trimiţi la plimbare dacă ţi se va părea nepotrivit ce am să-ţi spun, dar... M-am gândit că poate ar trebui să ştii că noi două aveam o cunoştinţă comună care este foarte afectată de apropiata ta căsătorie.

Julianna ridică din sprânceană. Bănuielile care îi încolţiră imediat în minte o făcură să îşi încrucişeze braţele la piept.

– Cunoştinţa noastră comună este cumva un duce, domnişoară Wharton?

– Da, încuviinţă Frances.

Julianna miji ochii înspre tânăra femeie.

– Nu el ţi-a cerut să vii, sper.

Frances clătină hotărâtă din cap, iar cârlionţii blonzi îi scăpară de sub bonetă.

– Cătuşi de puţin. Adevărul este că dacă el sau logodnicul meu, Lord Kendall, ar şti că sunt aici, nu ar fi deloc încântaţi.

– Oh, domnişoară Wharton, iartă-mi impolitetea! Toate cele bune şi felicitări pentru anunţul privind căsătoria! Am citit în ziar că tu şi Lord Kendall v-aţi logodit.

– Mulţumesc, Lady Julianna. Iar dacă tu eşti lipsită de politeţe, probabil că şi eu sunt, pentru că nu doar că nu ţi-am urat cele cuvenite cu ocazia apropiatei căsătorii, ci mă tem că am veşti care, dacă nu vor împiedica nunta să aibă loc, atunci măcar o vor întârzia, zise Frances.

Julianna trase aer în piept şi îşi puse mâinile în poală.

– Îţi mulţumesc pentru grijă, domnişoară Wharton. Nu vreau să dezvălui unele detalii cu caracter foarte personal, aşa că mă voi rezuma la a spune că ducele în cauză a transmis foarte clar că nu doreşte să se amestece în viaţa mea, mai ales în apropiata mea căsătorie.

Frances se încruntă şi lăsă privirea în jos.

– Oh... Cum e cu putinţă?

Julianna înclină capul într-o parte, studiind-o pe tânăra femeie.

– Ce vrei să spui?

– Îmi cer scuze, Lady Julianna, zise Frances, privind-o din nou în ochi. Probabil mă crezi o netoată, căci nu reușesc să transmit mesajul așa cum trebuie. Te-am admirat dintotdeauna pentru frumusețea ta, pentru purtarea fără cusur, pentru relațiile familiei tale și pentru maniere. Și uite-mă bălmăjind lucruri pe care poate nu vrei să le afli.

Julianna oftă și privi în gol.

– Din contră, domnișoară Wharton. Eu te invidiez pe tine, și în ultima vreme am descoperit tot mai multe motive. Mai ales când logodnicul tău nu a ezitat să se urce pe servantă, în fața tuturor musafirilor lordului Clayton, ca să își declare dragostea pe care ți-o poartă.

Frances îi zâmbi și o bătu ușor peste mână.

– Te asigur, Lady Julianna, că acel gest care pe moment părea romantic era ultimul lucru de care aveam nevoie în acea seară.

– Vorbești serios? zise Julianna, privind-o cu un aer nedumerit și ducând mâna la inimă. Mie mi s-a părut că ce a făcut atunci Lord Kendall a fost cel mai romantic lucru pe care l-am văzut vreodată.

Frances încuviință încet.

– Bănuiesc că amândouă avem secrete pe care dorim să le păstrăm, dar te rog să mă crezi că a noastră cunoștință comună, ducele, a renunțat la pariu după ce ai plecat.

Julianna făcu ochii mari.

– Ești sigură?

– O, da, continuă domnișoara Wharton. Și probabil că nu e nevoie să-ți spun că miza era o sumă nefirească. O mie de lire! făcu Frances, coborând glasul.

Julianna înghiți în sec. Dumnezeule! Nu crezuse că era atât de mult. Iar Rhys renunțase? Nu pierduse pentru că fusese recunoscut? Asta îi spunea ceva. Dacă pierduse atât de mult, poate ajunsese mult prea înglodat în datorii ca să își mai revină vreodată. Simți o împunsătură de vinovăție.

– Mai mult decât atât, continuă domnișoara Wharton, acest duce anume bea constant de când a primit invitația la nunta ta și nu mai vorbește decât despre tine.

Julianna își feri privirea. Frances avea dreptate. Nu voia să audă toate astea. Băutul și vorbitul nu schimbau nimic.

– Domnișoară Wharton, spuse ea, cred că e mai bine să fim de acord că nu suntem de acord când vine vorba despre cum e important să își dovedească un gentleman dragostea. Eu te invidiez pentru că un bărbat s-a urcat pe o servantă pentru tine. Spuneai că mă admiri, dar să știi că aș da tot ce am pentru un bărbat care m-ar iubi atât de mult.

Capitolul 32

Se vădi că băutura nu îi îmbunătățea starea. Nu îi clarifica lucrurile. Nu îl ajuta să ia vreo decizie. Nici măcar nu îl făcea să se simtă mai bine, în afară de acele câteva ore în care reușea să rămână beat mangă în fiecare seară. De aceea, într-o noapte, târziu, cam la o lună de când Rhys primise invitația la nunta Juliannei, luase hotărârea să-și ia sticla de coniac și să se ducă acasă la Kendall.

În mai puțin de o oră, trăsura lui oprea la intrarea casei cu două etaje din cartierul Belgravia, iar majordomul lui Kendall îl întâmpina, apoi îl conducea la Kendall în birou.

Rhys se împletici până la unul dintre scaunele confortabile, din piele, și se așeză în fața biroului, cu capul în mâini, făcând încercări disperate să îl oprească din piruetele nebunești pe care le făcea. Fără succes însă.

După câteva minute apăru Kendall, pășind cu pași mari.

– De ce ești așa zgomotos? se plânse Rhys, strângându-și capul între mâini.

– Mă scuzi, făcu Kendall rânjind. Credeam că sunt la mine în casă și *tu* ești doar un musafir. Chiar așa, ce cauți aici așa târziu?

Rhys se forță să stea drept și își privi prietenul.

– Dacă îmi amintesc bine, după ce Lady Emily ți-a făcut vânt, ai petrecut cinci zile la rând la mine acasă, bându-ți mințile și înecându-și suferința și regretul de a o fi cunoscut vreodată.

– Așa e, dar cred că ceva îmi scapă. Ți s-a făcut vânt cumva? întrebă Kendall clipind cu un aer nevinovat.

– Nu! mârâi Rhys. Dar din cauza a ceea ce ai pățit cu Lady Emily sunt atât de ferm contra femeilor care renunță la un bărbat pentru altul cu un titlu mai de seamă.

– Ce spui nu are nici o noimă, Worth. Nu vrei să o iei de la capăt? zise Kendall cu un zâmbet calm și îngăduitor.

– Să fii lipsit de egoism și nobil e de rahat, zise Rhys, ridicând arătătorul în aer.

– Ai fost *tu* lipsit de egoism și nobil? întrebă Kendall fără să își mascheze scepticismul.

– Cu siguranță! declară Rhys, dând cu pumnul în birou. Am lăsat-o să plece. Am făcut ce se cuvenea.

Kendall trase aer în piept.

– Bănuiesc că despre Lady Julianna e vorba, corect?

– Corect, aprobă Rhys, privind în jur de parcă ar fi căutat ceva. Mai ai coniac? Se pare că al meu s-a terminat.

Ridică sticla goală și o răsturnă cu susul în jos, ca să facă dovada spuselor sale.

– Da, mai am, dar tu nu mai primești. Miroși de parcă deja ai băut mult prea mult.

Rhys mîji ochii la conte.

– Nu mă face să te provoc la duel, Kendall.

– O, Doamne, nu amenințări la beție! Nu e ce trebuie, oftă Kendall. Bun, Bell a fost acolo pentru mine când eram un fraier beat și amorezat care avea nevoie să i se bage mințile în cap. Probabil că ar trebui să fac și eu același lucru pentru tine. Măcar atât.

Rhys se încruntă nedumerit.

– Ce tot spui?

Îndreptă sticla și o puse pe birou.

– Stai potolit și lasă-mă să-ți explic una-alta, îi ceru Kendall.

– Nu vreau s-aud nimic din ce are Bell de spus, protestă Rhys. Habar n-are despre ce vorbește.

– Ba știe întotdeauna despre ce vorbește, din păcate. Dar nu-ți face griji. Bell mi-a spus că a încercat deja să-ți explice cum stau lucrurile. Mă tem că acum e rândul meu.

Rhys lăsă sticla, se îndreptă și reuși să nu se mai clatine.

– Ce să-mi explici?

Kendall își atinse obrazul cu arătătorul.

– Întâi și-ntâi, gândești greșit întreaga situație.

Rhys clipi, încercând să înlăture ceața care îi învăluia privirea.

– Greșit? Cum adică?

– Am suferit când m-a părăsit Lady Emily? Da. Dar privind în urmă, îmi dau seama că mi-a făcut cel mai mare bine din lume.

Rhys clătină din cap și miji ochii înspre prietenul lui. Kendall chiar vorbea complet aiurea. Nu avea pic de noimă.

– Ce mama naibii tot spui, omule? Te-a umilit. Ai fost dărâmat.

– Da, dar asta nu schimbă faptul că, dacă Lady Emily nu făcea ce a făcut, nu aș fi acum cu Frances. Sunt mai fericit cu Frances decât aș fi putut fi vreodată cu Emily.

Rhys se lăsă ușor pe spate și își masă tâmplele. Încăperea se învârtea și nimic nu mai avea sens.

– Deci ți-a făcut un bine? A fost așa, ca un act de bunătate?

– Clar. Și chiar vreau să-i mulțumesc dacă ne mai întâlnim. Nu înțelegi, Worth? Dacă se mărita cu mine fără să mă iubească, îmi făcea cel mai mare deserviciu cu putință. Aș fi fost obligat să-mi petrec viața într-o căsnicie lipsită de dragoste. Frances mă iubește pentru cine sunt. E cel mai mare dar cu putință și merită umilința temporară pe care am suferit-o când Emily mi-a făcut vânt.

Rhys clătină din cap, făcând eforturi să interpreteze corect cuvintele prietenului său.

– Bun, deci dacă Julianna i-ar face vânt lui Murdoch, i-ar face, de fapt, un serviciu. Ar fi un act de bunătate.

Kendall ridică din umeri.

– Da, dacă nu-l iubește.

Rhys simți cum inima îi bate să-i sară din piept. De ce nu văzuse și el lucrurile în acea lumină?

– Mai mult decât atât... dădu să continue Kendall.

– Mai e ceva? făcu Rhys, lăsându-se moale în scaun și holbându-se la prietenul său.

– Da. Diferența dintre situația ta și situația mea cu Lady Emily este că tu și Julianna aveați sentimente unul față de celălalt înainte ca ea să se logodească cu Murdoch. Ținea la tine înainte să îl cunoască, iar asta înseamnă că e foarte probabil că, dacă te-ar alege pe tine, te-ar alege din dragoste, nu pentru titlu.

Rhys așteptă ca vorbele pe care tocmai le auzise să îi pătrundă în creierul îmbibat de alcool. Adevărat, o cunoscuse pe Julianna înainte ca ea să îl întâlnească pe marchizul de Murdoch. Avusese sentimente pentru ea atunci, iar ea avusese pentru el. O recunoscuse ea însăși.

Rhys sări în picioare și își dădu părul de pe frunte.

– Pentru Dumnezeu, omule, cred că încep să înțeleg, în sfârșit!

Kendall înclină din cap.

– Excelent. Mă bucur să aud asta, pentru că de săptămâni bune te porți ca un măgar.

Rhys se întinse peste birou și îl apucă pe Kendall de lavalieră.

– Doamne! În ce dată suntem?

Kendall în dădu la o parte și îl privi nedumerit.

– Chiar nu știi?

– E cumva 15? Se mărită pe 15, dimineața.

Avea gâtul uscat, iar panica îi făcea sângele să fiarbă.

– Ai mare noroc, spuse Kendall rânjind. Suntem în 14.

Rhys se întoarse și privi ceasul de perete. Era aproape miezul nopții, deci avea la dispoziție doar câteva ore să o găsească. Să o găsească și să o convingă, într-un fel sau altul, să se mărite cu el. Pentru că făcuse cea mai mare greșeală a vieții lui de *două ori* în ultimele 18 luni. Și al naibii să fie dacă avea să o facă și a treia oară.

– Trebuie să vorbesc cu ea, Kendall. Trebuie să o găsesc! exclamă Rhys, năpustindu-se spre ușă.

– Chiar crezi că e o idee bună să te duci la ea *acum*? Ești beat criță, amice, zise Kendall, urmându-l către ușă și apoi pe hol către ieșirea din reședință.

– N-am timp de pierdut, se apără Rhys.

Își luă haina, pălăria și mănușile din mâinile majordomului înmărmurit și trase zdravăn de ușa de la intrare.

– Doar arată-mi încotro e casa lui Montlake.

Kendall își dădu ochii peste cap.

– Sigur o să regret că îți spun asta, dar țin minte că Frances mi-a menționat ceva legat de Lady Julianna... Cum că ar vrea un bărbat dispus să se urce pe o servantă pentru ea, de față cu prințul regent.

Rhys se întoarse și îl țintui cu privirea, încruntat.

– Ce? Ce tot spui acolo?

Kendall oftă.

– Spun că trebuie să faci un gest măreț ca să o recâștigi, așa că fac mai mult decât să-ți arăt încotro să o iei ca să ajungi acasă la ea. O să te duc chiar eu acolo.

Îi ceru majordomului să i se aducă trăsura și își puse haina.

Capitolul 33

Rhys aproape că sări din trăsura lui Kendall înainte ca aceasta să se oprească în fața reședinței din Londra a ducelui de Montlake. Imediat ce își recăpătă echilibrul, o luă la goană pe treptele impozantei clădiri, cu Kendall pe urmele lui. Trebuia să fie cu ochii pe prietenul lui cel afumat.

Rhys bătu la ușă, tare și prelung, până când un majordom la fel de impozant ca decorul își făcu apariția în prag.

– Vă pot ajuta?

Și-l aminti pe Rhys de la vizitele precedente la Julianna, pentru că își schimbă imediat atitudinea când îl văzu.

– Excelență! exclamă, făcând o plecăciune.

– Trebuie să vorbesc negreșit cu Lady Julianna, zise Rhys.

Majordomul se făcu alb la față.

– Excelența Sa a cerut ca Lady Julianna să nu fie deranjată, spuse el, referindu-se, fără doar și poate, la tatăl Juliannei. Este ajunul... nunții, încheie el, dregându-și vocea, vizibil jenat.

Rhys îl apucă de umeri și îl privi în ochi.

– Știu prea bine ce zi e, omule, și de-asta trebuie să-i vorbesc.

Kendall îl desprinse pe bietul servitor din strânsoarea lui Rhys. Bietul om arăta complet uluit, de parcă ar fi fost luat pe sus de regină însăși.

– Iertare, bunule domn, zise Kendall înainte ca Rhys să apuce să deschidă iar gura și împingându-și prietenul mai în spate. Dar avem motive să credem că Lady Julianna va vrea să audă ce are de spus lordul Worthington. Ne poți lăsa să intrăm, te rog, și apoi să te duci să o chemi?

Majordomul privi în jur cu un aer încurcat.

– Veniți în salon. Tot ce pot face e să cer permisiunea Excelenței Sale.

Era limpede că majordomul nu-și dorea ca scena de pe treptele reședinței stăpânului său să continue.

– Dar trebuie să vorbesc cu Julianna, gemu Rhys.

Kendall se întoarse și îi șopti:

– Răbdare, amice. Măcar trecem pragul ușii.

Majordomul îi pofti într-un salon alb și ieși, închizând ușa după el.

– Știi unde-s camerele Juliannei? îl întrebă Kendall pe Rhys în clipa în care majordomul plecă.

– Nu, răspunse Rhys, umblând de colo-colo prin dreptul ferestrelor, simțindu-se ca un animal în cușcă.

Kendall țuguie buzele.

– Ți-aș sugera să încerci să ghicești, pentru că am toate motivele să cred că Montlake n-o să te lase să ajungi mai departe de salonul ăsta.

– N-a fost niciodată susținătorul meu numărul 1, recunoscu Rhys cu un zâmbet strâmb.

Kendall deschise ușa și se uită în stânga și-n dreapta de-a lungul holului.

– Nu e nimeni. Ai face bine să dai fuga la scări și să sper să găsești naibii ușa potrivită.

Capitolul 34

Rhys ajunsese la jumătatea treptelor când o undă de agitație îl făcu să se oprească și să privească în jos, înspre holul de la intrare. Acolo apăruse Montlake, însoțit de majordom. Acesta îl văzu și-l arătă cu degetul, moment în care Rhys sprintă, ajunse la etaj și o luă la fugă pe hol. Erau uși și de-o parte, și de alta a coridorului, iar pașii pe care îi auzea în urmă, pe scări, îi semnalau că nu avea mult timp la dispoziție. Deschise prima ușă de pe partea dreaptă.

– Julianna?

– Cine e? se auzi vocea somnoroasă a lui Mary.

La naiba! Nu nimerise.

– Îmi cer scuze, zise el încet, apoi ieși și închise ușa.

Se pregătea să încerce la următoarea cameră când ducele de Montlake se năpusti asupra lui, trântindu-l la pământ.

– Ieși din casa mea, Worthington! zbieră Montlake în timp ce se rostogoleau amândoi pe podea.

– Trebuie să vorbesc cu Julianna. O iubesc! strigă și Rhys.

– Peste cadavrul meu! tună Montlake.

– De ce ești așa pornit contra mea? întrebă Rhys, încercând să-l dea jos de pe el pe bărbatul mult mai corpolent.

– Ești un bețiv și-un neisprăvit! nu se lăsă Montlake, prinzându-l de gleznă.

– Ba nu, se apără Rhys, încercând să se smulgă din strânsoare.

– Nu mai spune! Mi se pare că ești beat chiar în clipa asta. Iar neisprăvit știu personal că ești.

– O iubesc pe fiica ta, răspunse Rhys.

– Și eu o iubesc și refuz să permit ca prostiile tale să-i afecteze reputația.

Rhys aproape se eliberase când ușa camerei unde intrase mai devreme se deschise, iar Lady Mary apăru pe hol, în cămașă de noapte. Se uită uluită la cei doi bărbați de pe podea.

– *Papa*, ce se întâmplă? întrebă ea îngrijorată, cu ochii mari.

– Culcă-te la loc, scumpa mea, îi zise Montlake. Dau afară un vierme din casă.

– Domnul Worthy? făcu Mary, nevenindu-i să creadă.

– Cine? întrebă Montlake.

– De ce te bați cu domnul Worthy, grăjdarul de la conacul lordului Clayton?

Cei doi bărbați se opriră și se uitară la Mary. Apoi se rostogoliră departe unul de celălalt, respirând anevoios, dar privindu-se cu neîncredere.

– Ce tot spui acolo, Mary? întrebă tatăl ei.

Mary se aplecă, încercând să distingă mai bine trăsăturile lui Rhys.

– Da, el este. Domnul Worthy de la conacul Clayton. Eu și Anna l-am cunoscut în august, când am fost invitate acolo.

Rhys, care parcă se trezise brusc din beție din clipa în care ajunsese la reședința Montlake, înclină capul către Mary.

– Mă bucur să vă revăd, milady.

– Milady? aproape că urlă Montlake, uitându-se la Rhys de parcă acesta își pierduse mințile.

– Ce faceți aici, domnule Worthy? A, ați venit să o vedeți pe Anna? întrebă Mary cu un zâmbet dulce.

– Da, încuviință Rhys pe un ton hotărât. Am venit să o văd pe Anna. Îi spui dumneata, te rog, că sunt aici?

Mary dădu să facă întocmai, când vocea tatălui ei răsună ca un tunet.

– Ba n-ai să faci așa ceva, Mary!

Fata încremeni. Se întoarse și-și privi tatăl cu ochi mari.

– Nu știu de ce îi spui „domnul Worthy" și de ce el ți se adresează cu milady, continuă ducele, dar nemernicul aici de față e nimeni altul decât ducele de Worthington și refuz să-l las să o vadă pe sora ta!

Mary făcu ochii și mai mari, lucru care părea imposibil cu câteva clipe mai devreme.

– Ducele de Worth...

Rhys își mușcă buza de jos și o privi pe Mary cu un zâmbet plin de regret.

– Îmi pare rău, Lady Mary. E o poveste lungă și...

– ... și nu are timp să o spună! vorbi Montlake în locul lui.

Majordomul stătea în capul scării urmărind întreaga desfășurare a evenimentelor.

– Stratham, adu doi lachei și scăpați de ticălosul ăsta! ordonă Montlake.

Aparent, doi lachei fuseseră deja pregătiți pentru acele instrucțiuni, căci apărură în câteva secunde și îl ridicară pe Rhys în picioare.

Îl duseră la scară și îl coborâră treptele, unde Kendall aștepta cu pălăriile în mână.

– Să-nțeleg că plecăm? zâmbi el ironic.

Majordomul deschise ușa, iar Rhys fu azvârlit cam neceremonios pe trepte. Apoi lacheii se întoarseră spre Kendall, dar acesta ridică mâna.

– Prefer să plec pe picioarele mele, domnilor, le zise.

Ieși din casă și se apropie de prietenul lui, ca să îi vină în ajutor. Rhys nu se opuse. Se ridică și își inspectă urmele cu care rămăsese după altercație. Avea o zgârietură pe braț și făcuse o entorsă la gleznă când căzuse. Făcu un pas în față și fu nevoit să se rezeme de Kendall. Majordomul trânti ușa în urma lor, iar Rhys rămase în fața casei, cu mâinile în șolduri.

La naiba! La naiba! La naiba!

Kendall își strânse buzele.

– Ei bine, se pare că lucrurile *nu* au mers conform planului.

Capitolul 35

Julianna se trezi brusc când ușa dormitorului ei se deschise și se închise. Zgomotul discret al pașilor și lumina slabă a lumânării o lămuriră că sora ei intrase în cameră. Oare visase sau auzise aievea o mare hărmălaie mai devreme, pe hol?

– Anna, zise Mary încet. Anna, trezește-te!

Julianna se rezemă de perne și se frecă la ochi.

– Ce s-a întâmplat, Mary? Ești bine? Cât e ceasul?

– Sunt bine. Cred că e cam 1 noaptea, răspunse Mary și se așeză pe marginea patului, ținând sfeșnicul în mână. Am venit să-ți spun ceva, Anna. Ceva important.

Julianna simți că inima începe să îi bată mai repede. Oare sora ei tocmai venise la ea în cameră ca să îi spună să anuleze nunta ce urma să aibă loc în doar câteva ore?

– Dacă ai venit să vorbim despre lordul Murdoch, trebuie să-ți spun eu ceva mai întâi.

Mary încuviință din cap.

– Spune.

Julianna trase aer în piept.

– Am decis să anulez nunta.

– Poftim?! făcu Mary, cu ochii cât cepele. Dar nunta e în dimineața asta.

Julianna încuviință din cap.

– Știu. Am luat decizia azi-noapte, înainte să adorm. Și a fost prima noapte după multă vreme când chiar am putut să dorm. Așa mi-am dat seama că e decizia corectă.

– Și ce vei face, Anna? Cum ai de gând să procedezi? întrebă Mary, privind-o cu atenție.

– Am de gând să îl informez pe lordul Murdoch dis-de-dimineață, apoi să îl caut pe ducele de Worthington ca să îi spun că îl iubesc.

– Îl iubești pe Worthington? întrebă Mary, încruntându-se ușor.

– Da. Și chiar dacă îi spun că îl iubesc, iar el nu-mi spune același lucru, prefer să o fac decât să regret pentru tot restul vieții că nu am încercat. Mi-am petrecut toți anii de până acum dorind să fiu așa cum se așteaptă ceilalți de la mine. Merit să fiu fericită. Merit șansa la dragoste și cred că nu pot avea parte de dragoste adevărată decât cu Worthington.

Ochii lui Mary se umplură de lacrimi.

– Sunt atât de fericită pentru tine, Anna! Chiar cred că faci ce trebuie. Și tocmai despre lordul Worthington venisem să-ți vorbesc.

– Da? întrebă Julianna. Ce-i cu el?

– Înainte de toate, țin să-ți spun că ar fi trebuit să-ți fi zis asta mai din timp.

Inima Juliannei porni parcă la galop.

– Ce să-mi zici?

– Păi, în primul rând că nu eram, de fapt, interesată să învăț să călăresc când am fost la petrecerea lordului Clayton.

Julianna clătină din cap.

– Mary, m-ai trezit la 1 noaptea ca să-mi spui că, de fapt, nu te interesa călăria la petrecerea la care am fost acum mai bine de o lună?

De data asta, Mary își mușcă buza de jos.

– Da. Nu mă interesa, de fapt, nici Lord Mixton.

– Asta explică faptul că nu l-am mai văzut de atunci. Își frecă fruntea. Mary, scumpa mea, te simți bine?

Mary inspiră adânc.

– Nu sunt foarte bună să recunosc ceva, Anna, dar adevărul este că am știut de la bun început că domnul Worthy, grăjdarul, e, de fapt, ducele de Worthington.

Julianna simți că i se învârte capul. Era amețită și confuză, de parcă tocmai ar fi fost azvârlită de pe cal.

– Ce-ai spus?

Auzise ce-i spusese sora ei mai mică, dar, cumva, cuvintele nu se legau. Nu aveau noimă. Mary încuviință.

– Da, am știut că e el și am inventat pretexte cum ar fi mersul la lac și admiratul florilor de pe malul celălalt, sau lecțiile de călărie... doar ca să ai ocazia să petreci timp cu el.

Julianna se simțea de parcă ar fi primit un pumn în plex.

– Bine, dar cum de ți-ai dat seama?

Mary își mușcă buza.

– Chiar dacă nu l-am cunoscut niciodată pe duce, adică nu am fost prezentați unul celuilalt, adevărul este că surorile mai mici au tendința să facă fel și fel de lucruri... cum ar fi să se furișeze pe scări și să tragă discret cu ochiul când surorile mai mari au întâlnire cu logodnicii lor. Și l-am auzit pe Stratham adresându-i-se.

Julianna își masă tâmplele.

– Stai un pic. Vrei să spui că l-ai văzut pe Worthington din capul scărilor, acum mai bine de un an, și l-ai recunoscut când se dădea drept grăjdar?

Mary ridică din umeri și surâse timid.

– Anna, e atât de chipeș! Nu e genul de bărbat pe care să-l uiți.

Julianna rămase cu gura căscată.

– Dacă știai, de ce nu m-ai întrebat ce caută deghizat în grăjdar?

Mary ridică iar din umeri.

– Mi-era limpede că amândoi aveați motivele voastre să vă prefaceți. Departe de mine să fac ceva care să strice jocul. Am continuat să mă prefac că nu știu cine e chiar și acum câteva minute, când *papa* se încăierase cu el pe hol.

– Cum?! făcu Julianna, ridicându-se în fund.

Mary își puse mâinile în poală, extrem de calmă.

– Da. În fine, e și motivul pentru care am venit. Ducele de Worthington a venit la noi acasă să-și declare dragostea pentru tine, iar *papa* l-a azvârlit în stradă.

Capitolul 36

– N-avem ce face, zise Kendall, făcându-se comod în trăsură. Poate ar trebui să-i scrii o scrisoare.

Rhys îl țintui cu privirea.

– Doar nu vorbești serios?!

Se apropie șchiopătând de trăsură, dar întârzie să urce. În schimb, se întoarse iar înspre casa Montgomery, măsurând-o cu atenție.

– Trebuie să existe o modalitate să mă cațăr pe zidurile astea, mormăi el.

– Doar nu vorbești serios!? i-o întoarse Kendall.

– Nu tu mi-ai spus că Julianna își dorește un bărbat dispus să se cațăre pe un bufet de dragul ei?

– Da, pe un bufet, nu pe o clădire de două etaje. Îți pui viața în pericol.

Rhys îi aruncă iar o privire severă.

– Vrei să spui că tu n-ai încerca să escaladezi zidul ăsta dacă Frances ar fi sus și n-ai avea altă soluție să ajungi la ea?

Kendall înjură în barbă.

– La naiba! Ai dreptate.

Sări din trăsură și i se alătură lui Rhys în operațiunea de atentă studiere a zidului casei. Se uitau la zidul neted, fiecare cu capul înclinat într-o direcție, când un zgomot se auzi din stânga lor.

– Rhys! răsună glasul Juliannei.

El se întoarse, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Dar era aievea. Julianna era acolo, în fața lui, în cămașă de noapte și papuci de casă.

– Ce-i cu tine aici? întrebă Rhys. Ne-ai auzit luptându-ne pe hol?

– Nu, clătină ea din cap. Mary m-a trezit din somn. Mi-a spus că am un musafir, dar că trebuie să mă grăbesc pentru că *papa* l-a aruncat în stradă.

Rhys izbucni în râs.

– Amintește-mi să îi cumpăr lui Mary o seră plină cu piciorul-cocoșului.

Julianna simți că i se umplu ochii de lacrimi. Făcu un pas spre el.

– De ce ai venit, Rhys?

Rhys șchiopătă până la ea și îi luă mâinile într-ale lui, mângâindu-le ușor și privind-o în ochi.

– Poate n-am avut ocazia să mă cocoț pe un bufet, dar sunt aici ca să îți spun că te iubesc, Julianna. Știu că ar fi trebuit să o spun mai devreme, dar o spun acum. Și dacă mă vei ierta că am fost un prost nu o dată, ci de două ori, vreau să te întreb dacă vrei să fii soția mea.

– Te asigur, Lady Julianna, că era absolut gata să se cațăre pe zid, interveni Kendall, care între timp urcase în trăsură.

– Voiai să te cațări? făcu ea. Până la fereastra camerei mele?

– Întocmai. Mă pregăteam să-l întreb pe Kendall aici de față dacă are cumva ceva sfoară în trăsură.

– Răspunsul e nu, făcu Kendall.

Julianna îi strânse mâinile.

– Vai, Rhys, chiar și gândul de a te cățăra până la fereastra mea e și mai și decât să sari pe un bufet, din punctul meu de vedere. Și am auzit că te-ai încăierat cu *papa* pentru mine.

Rhys făcu încă un pas șchiopătat înspre ea. Julianna îi privi piciorul, cu un aer îngrijorat.

– Șchiopătezi. E de la rana din Franța?

– De la asta și de la faptul că am fost aruncat în stradă, la propriu, prin amabilitatea tatălui tău și cu ajutorul a doi valeți. Dar să știi că de zile întregi nu mai am somn. Nu puteam să nu mă gândesc la tine și la faptul că te măriți cu cine nu trebuie. Rhys se așeză în genunchi în fața ei. Julianna, aici, în fața casei tatălui tău, îți cer să accepți, rogu-te, să devii soția mea.

Julianna începu să lăcrimeze.

– Știi că am nunta în câteva ore, da?

Rhys clătină din cap.

– Nu. Trebuia să ai nunta în câteva ore. Acum sper că e de domeniul trecutului.

– Știi că trebuie să-l anunț pe Murdoch că îl părăsesc, da? întrebă ea, privindu-l cu intensitate.

– Știu. Dar Murdoch va supraviețui, iar Kendall, prietenul meu, îmi spune că îi va fi chiar mai bine.

– Chiar va fi. Cu adevărat, confirmă Kendall din trăsură.

Julianna îl trase pe Rhys spre ea, îi sări în brațe și îl strânse cu putere. El o ridică și făcu o piruetă largă, sărutând-o cu pasiune.

– Adevărul e că aveam de gând ca de dimineață să anulez nunta și să plec să te caut, îi spuse Julianna în timp ce se sărutau.

El o lăsă jos și îi luă din nou mâinile într-ale lui.

– Chiar așa?

– Da. E limpede că amândoi suntem mult prea încăpățânați și că asta se întoarce împotriva noastră. Nu trebuia să lăsăm lucrurile să ajungă până aici.

– De acord! se auzi iar vocea lui Kendall.

– Te iubesc, Rhys. Te iubesc și trebuia să ți-o spun atunci, în cabană.

Rhys o îmbrățișă.

– Și eu trebuia să ți-o spun atunci.

Kendall își drese vocea.

– Acum putem să mergem acasă? Nu vreau să mă bag, dar e foarte târziu și nu e prea prudent să stăm așa în stradă, chiar dacă suntem într-un cartier select.

Rhys și Julianna izbucniră în râs.

– De acord, spuse Rhys, dar va trebui să ne lași la mine acasă, pentru că am de gând să o compromit pe Lady Julianna, aici de față, astfel încât tatăl ei să nu aibă de ales și să fie de acord să ne căsătorim.

Făcu o pauză și o privi pe Julianna.

– Cu permisiunea dumitale, desigur, milady.

– Vă acord cu entuziasm permisiunea, Excelență, râse ea, roșind ușor și lăsându-l pe Rhys să o ajute să urce în trăsură.

Porniră la drum de îndată către reședința lui Rhys, aflată chiar în apropiere.

Capitolul 37

Câteva minute mai târziu, trăsura lui Kendall opri în dreptul casei lui Rhys.

– Promit că, dacă mă întreabă cineva, am să spun că nu știu nimic de nici unul dintre voi și că nu v-am văzut și n-am primit vești de la voi în noaptea asta, îi anunță Kendall înclinând ceremonios capul.

– Mulțumesc, îi zise Rhys contelui, înclinând capul, la rândul său, în timp ce o ajuta pe Julianna să coboare din trăsură.

– De asemenea, nu voi confirma și nici nu voi nega zvonul care nu va întârzia să apară, și anume că ducele de Worthington a încercat să escaladeze zidul casei ducelui de Montlake ca să își declare dragostea față de Lady Julianna, mai spuse Kendall.

Rhys se încruntă.

– De ce crezi c-ar începe să circule un asemenea zvon?

– Pentru că intenționez să-l lansez eu însumi, spuse Kendall făcându-i cu ochiul.

Închise apoi portiera trăsurii și-i ceru vizitiului să-l ducă acasă.

Rhys reuși să se strecoare în propria casă, cu Julianna de mână. Chicoteau ca doi școlari în timp ce urcau scara învăluită în beznă, îndreptându-se spre dormitorul lui. Rhys șchiopăta în continuare.

Camera era luminată de două lumânări așezate pe noptierele aflate de o parte și de alta a patului uriaș, acoperit cu o cuvertură de un albastru superb, ca nuanța safirului. În dreptul șemineului ce ocupa aproape un perete întreg tronau două scaune și un fotoliu șezlong. Peretele opus era format, practic, din ferestre înalte, de la podea până-n tavan, acoperite de draperii albastre din damasc. Ușa ce dădea spre camera anexată, unde se afla garderoba lui Rhys, se întredeschise.

– Nu am nevoie de tine în noaptea asta, Gilbert, îi spuse Rhys valetului său, cu un zâmbet satisfăcut.

Ușa se închise la fel de repede precum se deschisese.

– Nu crezi că ar trebui să-l lași să se uite un pic la glezna ta? întrebă Julianna râzând.

– Nu în noaptea asta. Poate să vadă afurisita de gleznă și mâine. Rhys veni șontâc-șontâc lângă ea și o luă în brațe. Noaptea asta e doar a noastră, îi șopti.

Julianna îl sărută, apoi îl împinse ușor, făcându-l să se încrunte.

– Nu suntem obligați să facem asta, știi, da?

– Glumești? râse ea din nou. Aștept momentul de mai bine de un an. În plus, nu cred că *papa* va fi de acord cu căsătoria dacă nu îi oferim ceva cu care... hm... să îl facă să fie de acord.

Rhys își frecă ceafa.

– Da... Bine, să sperăm că nu mă provoacă la duel.

– N-o va face. Sigur că la început își va ieși din minți de furie, dar într-un final mama îl va convinge că lucrurile s-au așezat așa cum trebuie și că tot răul e spre bine. Mama îl convinge mereu.

– Și tu o să mă convingi mereu? întrebă el, sărutându-i colțurile gurii.

– Așa sper, zâmbi ea.

Rhys o trase mai aproape și o sărută pe îndelete.

– Te iubesc, Julianna. De-abia aștept să mă însor cu tine.

– Și eu te iubesc, Rhys, zise ea, apoi se întoarse cu spatele la el și-l privi peste umăr.

– Desfă-mi nasturii, îi ceru.

Rhys chicoti.

– Nu pierzi timpul, așa-i?

Ea râse, la rândul ei.

– Nu mă poți condamna. Am deja ceva experiență cu tine și știu cât de bine o să fie.

Zâmbetul lui deveni de-a dreptul arogant.

– Ei bine, în acest caz...

Începu să îi desfacă nasturii cămășii de noapte. Când termină, ea se întoarse, iar Rhys o ajută să-și scoată cămașa peste cap. La rândul lui, păși cu atenție până la marginea patului. Se așeză și își dădu jos cizmele, iar Julianna i se alătură și îl ajută să scape

de redingotă, de lavalieră și de cămașă. Își trecu apoi degetele peste pieptul lui puternic.

– Nu ai idee cât de ispititor erai când te vedeam la grajduri fără cămașă pe tine.

– Iar tu nu ai idee cât erai tu de ispititoare. Mai ales în acea zi când ai apărut călărind bărbățește, zise el, clătinând din cap.

– Serios? făcu ea cu un aer neîncrezător.

– În pantalonii aceia? A fost tortură pură pentru mine să te văd atunci.

– Hai în pat, îi ceru ea, cu un zâmbet plin de cochetărie.

Ea îl ajută să se întindă pe salteaua moale, după care își dădu jos și cămășuța, aruncând-o la marginea patului și rămânând minunat și glorios de goală în fața lui. Rhys o devora cu privirea.

– Ești magnifică.

Ea își mușcă ușor buza de jos.

– Rana n-o să te împiedice să...

– Nici poveste, răspunse el imediat, clătinând convins din cap.

Ea râse și urcă lângă el în pat.

– Cred că o să ai totuși nevoie de ajutor să îți dai jos pantalonii.

Ochii lui sclipeau.

– Da, milady. Sunt în întregime la mila dumneavoastră.

Ea îl împinse pe perne, iar el se așeză cu mâinile sub cap, urmărind-o cum îi desface nasturii pantalonilor. Îi desfăcea unul câte unul, dureros de tacticos, în vreme ce el făcea eforturi supraomenești să își țină erecția sub control.

Când termină cu nasturii, Julianna îi făcu semn să își ridice șoldurile și îi trase pantalonii până la glezne, apoi scoase fiecare crac pe rând. Îi aruncă apoi pe podea și își plimbă privirea asupra trupului lui cu membre prelungi și musculatură bine definită.

– Ești superb, Rhys.

– Eu ar trebui să îți zic ție că ești superbă.

Se ridică în fund și o trase spre el, apoi se trase în jos pe saltea, astfel încât ea stătea în genunchi în dreptul lui, iar fața lui era exact sub sexul ei. Îi prinse fesele cu mâinile, ca să o mențină nemișcată, apoi începu să o lingă prelung și apăsat. Julianna făcu ochii mari.

– Nu credeam că putem să...

De jenă, nu își termină fraza. Se referea la poziția în care se aflau.

– Iubito, sunt atâtea moduri în care ne putem iubi. Și de-abia aștept să ți le arăt pe toate.

Ea se sprijini cu mâinile de umerii lui, iar el continuă să o lingă. Se umezise teribil între coapse, iar când el îi eliberă fesele și își strecură un deget în interiorul ei, se cutremură toată.

– Rhys! aproape că strigă Julianna, căreia aproape că îi tremurau genunchii.

Se prinse și mai tare de umerii lui, în timp ce degetul lui făcea mișcări de du-te-vino în ea.

– Lasă-mă să te ating, Julianna, îi șopti el, continuând să o lingă.

– Da, gemu ea, lăsându-și capul pe spate, făcând ca părul lung și blond să îi atingă fesele.

Rhys își continuă asaltul cu limba și cu degetul, până găsi acel loc din intimitatea ei care o făcu să strige de plăcere și să îl privească apoi uimită.

– Ce-a fost asta? îl întrebă.

– Ș-ș-ș-t, șopti el. Lasă-mă să te ating.

Își lăsă degetul să alunece iar în ea, apăsând acel loc magic. Julianna începu să tremure și se prăbuși peste el. O răsturnă peste perne, sub el, și se lăsă din nou în jos până ajunse între coapsele ei, iar buzele îi atinseră din nou sexul. Julianna era scuturată de mici fiori, iar respirația îi era precipitată.

– Rhys, nu cred că pot să...

– Ba da, zise el. Ai cuvântul meu că poți.

Zâmbetul îi era plin de promisiuni ascunse. O linse iar și iar până când o făcu din nou să se cutremure. Julianna apucă strâns așternutul în pumni. Degetul lui alunecă din nou înăuntru, apăsând acel punct sensibil, doar că din alt unghi.

– O, Doamne, Rhys! exclamă ea cu capul lăsat pe spate, cu sânii ca piatra și întregul și minunatul ei trup cuprins de fiorii plăcerii.

Continuă să o lingă și să o sugă, apăsând punctul sensibil până când ea îi strigă numele, iar din ochi începură să îi curgă lacrimi. El o trase mai aproape.

– Ești bine, Julianna?

– Eu...

Abia respira și îi venea greu să articuleze.

– Cred... că da... Nu știam că e posibilă o plăcere atât de intensă.

El zâmbi încântat și îi atinse ușor gâtul cu buzele.

– Vreau să fie bine pentru tine, scumpa mea. Întotdeauna.

– A fost bine, Rhys, spuse ea ștergându-și lacrimile. Atât de bine. Nici nu știu de ce plâng.

– E reacția naturală a corpului tău după o descătușare atât de intensă, iubire.

O ținu în brațe până când respirația îi reveni la normal. Ea încercă să coboare, la rândul ei, de-a lungul trupului lui, dar el o opri.

– Vreau să îți provoc și eu plăcere, Rhys, așa cum mi-ai provocat tu, spuse ea cu un aer confuz.

– Julianna, în noaptea asta nu cred că rezist. Vreau să fac dragoste cu tine. O sărută profund, pasional. Lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Ea zâmbi și dădu aprobator din cap.

– Chiar te rog.

Rhys o așeză pe spate pe perne și se poziționă deasupra ei, tremurând din tot corpul.

– Tremuri, murmură ea, cuprinzându-l cu brațele pe după gât.

– Sunt emoționat, recunoscu el. E prima dată când fac asta din dragoste.

Julianna simți că îi explodează inima. Faptul că un bărbat atât de mândru ca Rhys îi făcea o asemenea mărturisire însemna pentru ea mai mult decât orice altceva. Îi luă fața în mâini. Era virgină, dar și el era virgin, într-un fel.

– Te iubesc, Rhys. Fă-mă a ta.

Sexul lui era deja poziționat între coapsele ei, așa că Rhys își ținu respirația și se lăsă să alunece în moliciunea caldă, umedă și primitoare a Juliannei. Nimic din tot ce trăise până atunci nu îl pregătise pentru furtuna de emoții simțită în clipa în care deveni una cu ea. Pentru el, sexul fusese dintotdeauna un act fizic. Acum că îl făcea din dragoste, însemna mult mai mult. Împinse până la capăt și deschise ochii, privindu-i cu atenție chipul.

– Te doare, Julianna?

– Deloc, îl asigură ea, toată un zâmbet.

El se aplecă să o sărute, punând în acel sărut toată dragostea și dorința pe care le simțea pentru ea. Apoi începu să se miște, mai întâi lent, ca să îi dea trupului ei răgaz să se obișnuiască

pe deplin cu el. Când pielea începu să le fie acoperită cu mici broboane de sudoare, intensifică mișcările. O pătrundea mai adânc, ceva mai rapid. Strânse din dinți ca să facă față plăcerii aproape inumane. Voia să dureze, să se asigure că o face din nou să se simtă bine.

– Cuprinde-mă cu picioarele, Julianna, îi ceru el.

Ea se conformă fără ezitare și în acea clipă una dintre fanteziile lui cele mai mari deveni realitate – picioarele Juliannei, lungi și perfecte, erau împletite în jurul lui în timp ce o avea. Capul îi era răsturnat pe perne, iar plăcerea i se citea pe chip. Era prea mult. Își simți picioarele încordându-se. Coapsele îl dureau. Voia să-și dea drumul, voia asta atât de intens că îl durea. Își strecură o mână între ei și începu să o frece cu degetul mare, dorindu-și să o facă să termine din nou.

– Rhys, șopti ea, vreau să-ți simt plăcerea.

O spusese încet, dar pe un ton atât de ferm că el nu avu de ales și se văzu nevoit să îi dea ascultare. O strânse mai tare în brațe și începu să o pătrundă nebunește până când își eliberă sămânța în cel mai năucitor orgasm de care avusese parte vreodată. Apoi se prăbuși peste ea, cu inima bătându-i nebunește, tremurând tot, mai satisfăcut și împlinit ca oricând.

Trecu ceva timp până când respirația îi reveni la normal. Rhys se lăsă pe o parte, trăgând-o pe Julianna mai aproape și luând-o în brațe.

– Ești a mea, murmură. Iar eu sunt al tău.

– Pentru totdeauna, răspunse ea, sărutându-l pe braț.

Stătură așa câteva minute, savurând senzațiile de după dragoste, după care Julianna se desprinse din brațele lui și se ridică între perne, lângă el. Chipul îi devenise serios.

– Vreau să îți spun ceva, Rhys.

– Ce e, iubire? făcu el, trecându-și vârfurile degetelor peste pielea fină a coapsei ei.

– Știu că ai pierdut pariul. Nu îmi pasă că ești sărac. Dacă vrei, poți folosi zestrea mea ca să îți plătești datoriile.

Rhys o mângâie cu blândețe pe obraz.

– Mulțumesc, dragostea mea, dar adevărul este că nu am datorii.

– Cum nu ai? se încruntă ea.

El clătină din cap.

– Chiar nu am. Ba chiar sunt departe de a fi falit, aşa cum se bârfeşte. Am reuşit să dublez în mai multe rânduri ce mi-a lăsat tata.

Ea rămase cu gura căscată.

– Cum e cu putinţă? În ziare se scrie mereu despre cât pierzi la clubul Hollister, iar Lady Helen zicea că...

Un zâmbet răutăcios îi înflori pe buze lui Rhys. Îşi duse degetele ei la buze şi le sărută.

– Nu ştim deja că ziarele nu au mereu dreptate? Iar ceva îmi spune că Lady Helen nu ştie mare lucru despre situaţia mea financiară.

Ea dădu ochii peste cap cu un aer comic.

– Deci nu ţi-ai pierdut averea? întrebă ea, în continuare uluită.

– Mă tem că nu. Vezi tu, după ce pierd la greu, ca să aibă şi ziarele despre ce scrie, mă duc în altă parte şi câştig sume exorbitante.

Julianna clătină iar din cap.

– De ce ai face asta? Să îi faci pe ceilalţi să creadă că pierzi mulţi bani?

Rhys oftă prelung.

– Din acelaşi motiv pentru care am refuzat să cred că ţineai cu adevărat la mine. Se sprijini de tăblia patului şi îşi propti o pernă sub umeri. Toată viaţa am fost convins, de către tatăl meu, în principal, că femeile o să mă vrea doar pentru bani şi pentru titlu.

– Iar când ai văzut articolul în ziar ai decis că şi eu sunt una dintre acele femei, murmură ea. El îi sărută din nou vârfurile degetelor.

– Cred că în mintea mea îţi semnasem sentinţa cu mult timp înainte, Julianna. În realitate, încercam să îmi maschez propria nesiguranţă. Ar fi trebuit să-ţi fi spus adevărul de la bun început. Numai că eram mult prea arogant, sau, în fine, pretindeam că sunt, în principal pentru că voiam, chiar voiam, ca toţi ceilalţi să creadă asta despre mine. Într-un final a trebuit să accept că nu am mereu dreptate. Acele zile petrecute ca servitor m-au pus la locul meu. Am învăţat multe şi sunt recunoscător pentru asta. Pot acum să spun cu mâna pe inimă că n-am să mă mai prefac că sunt altfel decât sunt. Nici măcar un neisprăvit beţiv şi falit.

– Nici măcar un grăjdar? zâmbi ea.

– Nici măcar un grăjdar, răspunse el.

Julianna își împleti degetele cu ale lui.

– Și eu am greșit, Rhys. Ar fi trebuit să-ți fi spus că te iubesc. Numai că mi-am lăsat mândria și furia față de tine, pentru că ai crezut ce era mai rău despre mine, să stea în calea fericirii noastre. Am fost prea încăpățânată și asta s-a întors împotriva mea.

Rhys îi sărută încheietura mâinii.

– Dumnezeu să-i aibă în pază pe viitorii noștri copii, iubire. O să fie încăpățânați nevoie-mare, asta e sigur.

– Deja îmi fac griji pentru viitoarele lor căsătorii, râse ea.

– Că veni vorba de căsătorie, la prima oră am să mă duc să vorbesc cu tatăl tău.

– Da, și în timpul ăsta va trebui să dau de lordul Murdoch și să îi spun adevărul. Îi datorez scuze sincere.

– Ceva îmi spune că Murdoch își va reveni mintenaș. Poate că Lady Helen o să-i țină companie.

Julianna chicoti și îl înghionti în joacă.

– E urât ce spui și știi asta!

Rhys ridică din umeri.

– Ba din contră. Am senzația că individul își caută o soțioară supusă. Ceea ce sigur n-ar fi găsit în tine.

Julianna clătină din cap.

– Să știi că ai dreptate. Am să punctez și asta când o să-mi cer scuze.

Oftă încet.

– Să știi că îmi pare sincer rău că va fi rănit. Tu și cu mine nu trebuia să ne despărțim.

– Sunt de acord, iubire. Hai să nu mai facem vreodată așa o greșeală prostească.

Se aplecă și îi sărută buzele, apoi se ținură de mână în tăcere preț de câteva secunde.

– Pot să-ți arăt ceva? o întrebă la un moment dat.

– Desigur.

Julianna își trase așternutul peste piept și se sprijini de perne, cu părul răsfirându-i-se pe umeri. Rhys se lăsă pe o parte și deschise sertarul noptierei. Când se întoarse la loc ținea ceva în mână. Desfăcu palma și-i arătă. Era o batistă.

– E a mea? făcu ea.

– Da. Cea pe care mi-ai dat-o înainte să plec în Franţa. Am păstrat-o cu mine în toate acele săptămâni. Chiar şi când m-am supărat pe tine, nu am putut să mă despart de ea. Mirosea a tine... a liliac.

Julianna se aplecă înspre el şi îl sărută.

– Ştii că şi eu am păstrat batista ta? Cea pe care am luat-o de la tine din birou?

– Nu ştiam, zâmbi el. Şi unde e?

– E ascunsă într-un săculeţ, la mine în garderobă, râse ea şi îl sărută din nou. Miroase a tine. A, şi stai să îţi zic ceva! Mary a ştiut de la bun început cine eşti. Îţi vine să crezi?

Rhys se lăsă pe spate şi râse.

– Serios? În cazul acesta, sora ta e o actriţă de excepţie.

– Asta i-am spus şi eu. N-am avut nici cea mai mică bănuială cum că ar şti, zise Julianna, clătinând din cap.

Rhys puse batista pe noptieră.

– Şi nu s-a întrebat de ce mă dădeam drept grăjdar?

Julianna ridică din umeri.

– Aşa e Mary, ca să ştii.

Rhys o luă din nou în braţe.

– Nu glumeam cu sera, să ştii. Chiar am de gând să i-o cumpăr. Şi e posibil să-i ofer lui Clayton o sumă colosală ca să i-o cumpăr pe Whisper şi să i-o dăruiesc lui Mary.

Julianna simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

– Ai face asta pentru ea?

El o mângâie pe umăr.

– Bineînţeles că aş face-o.

Julianna zâmbi şiret.

– Ştii ceva? Mai bine las-o pe Whisper unde e, ca să avem ocazia să o ducem pe Mary la conacul Clayton, să mai ia nişte lecţii de călărie.

Rhys o privi cu un aer confuz, iar ea continuă.

– Se pare că Mary îl place mult pe un anume grăjdar pe nume Henry.

Rhys ridică din sprâncene.

– Glumeşti?!

– Chiar deloc. Mi-a mărturisit după ce ea şi mama s-au întors. Se pare că i-a mai dat o lecţie după ce am plecat eu.

Rhys clătină din cap.

– Ei bine, nu-l pot condamna pe Henry. Dar nu cred că tatăl tău ar fi încântat de relația asta.

– S-ar putea să fii surprins. Am descoperit recent că Mary cea tăcută are o voință de fier. Nici măcar un fierar n-ar putea să i-o înmoaie.

– Nici nu mă-ndoiam. E sora ta, în fond și la urma urmei.

Nici o oră mai târziu, bătăi puternice în ușă îl treziră pe Rhys dintr-un somn profund și satisfăcător. La naiba! Sigur era tatăl Juliannei. Ei bine, probabil urma să fie provocat la duel. Tot trebuia să se întâmple odată și-odată. Se mișcă încet ca să nu o trezească pe Julianna, se ridică din pat și își puse halatul, apoi coborî pe scări până la holul de la intrare, unde Lawson tocmai deschisese ușa și vorbea cu musafirul. Rhys îi auzea vocea de om abia trezit din somn, dar nu auzea ce spune.

– Nu-mi pasă cât e ceasul! Lasă-mă să intru! se auzi glasul lui Bell.

– Stăpânul doarme, milord, răspunse Lawson. Am să-i spun că ați trecut.

– E-n regulă, Lawson, interveni Rhys, ușurat că la ușă era marchizul de Bellingham și nu ducele de Montlake. Lasă-l să intre.

Îndatoritor, Lawson făcu un pas în lateral, deschise mai larg ușa și făcu o plecăciune înspre marchizul care intră cu pas hotărât, urmat de o femeie tânără, roșcată, mărunțică și frumușică foc. Rhys mîji ochii și o privi cu atenție. Parcă o știa de undeva. Era oare una dintre cameristele de la petrecerea lui Clayton? Parcă o văzuse o dată sau de două ori la masă. Rhys puse mâna pe balustrada scărilor și își privi prietenul.

– Îmi zici și mie ce cauți aici la ora asta, Bell?

Chipul prietenului său era mohorât și preocupat.

– L-am identificat pe trădătorul de la Bidassoa. Trebuie să plecăm în Franța imediat și avem nevoie de ajutorul tău.

Nota autoarei

Trilogia „Clubul Valeților" conține poveștile contelui de Kendall (volumul 1, *Un conte sub acoperire)*, ducelui de Worthington (volumul 2, *Șarada ducelui)* și marchizului de Bellingham (volumul 3, *Marchizul care mă iubea)*.

Prologul fiecărei cărți este aceeași scenă scrisă din perspectiva eroului. Stați liniștiți, cu excepția prologului, nici o altă scenă sau conținut nu se repetă.

Dacă *nu ați* citit celelalte cărți, prologul vă va ajuta să înțelegeți originea Clubului Valeților. Dacă *ați* citit celelalte cărți, prologul vă va oferi informații în plus despre eroul din acea carte.

Mulțumesc pentru lectură!

VALERIE